Patricia H. Grasso

Urmează-ţi inima!

Patricia H. Grasso

Urmează-ţi inima

Traducere în limba română
Radu Bliba

Editura: Loreley
1995

Prolog

Londra, Anglia

— O'Neill!

Auzindu-şi numele, Hugh O'Neill se întoarse şi analiză cu privirea mulţimea de invitaţi care umplea până la refuz sala de oaspeţi a palatului *Whitehall* – palatul reginei Elizabeth. Un bărbat înalt, între două vârste, cu un chip distins, se apropia încet de el, făcându-şi cu greutate loc printre curteni.

— Lordul Fitzgerald? întrebă Hugh, întinzându-i mâna.

— Da, îi răspunse sec bărbatul, vizibil surprins de înfăţişarea lui Hugh.

Tânărul irlandez, cu părul des şi închis la

culoare, avea alura sănătoasă a unui soldat: înalt de aproape doi metri, cu umerii laţi şi şoldurile înguste, cu pielea bronzată, contrastând cu ochii săi cafenii şi plini de viaţă. La cei douăzeci şi şapte de ani ai săi, Hugh O'Neill radia o putere copleşitoare, o forţă irezistibilă, pe care scurgerea timpului nu ar fi putut decât să o accentueze.

— Aţi sosit de curând din Irlanda? întrebă Hugh zâmbind, dându-şi seama că bătrânul îl cerceta curios cu privirea.

Lordul Fitzgerald încuviinţă şi, înainte de a răspunde, aruncă o privire circumspectă în jur, pentru a se convinge că nimeni nu trăgea cu urechea.

— Burke vă trimite vorbă că proaspătul verişor O'Neill va arăta cel mai bine îmbrăcat în roz, pentru că este fată. Ar fi bine să-i trimiteţi un cadou de botez, conchise el în şoaptă.

La auzul veştii, Hugh zâmbi din nou. Îl amuza faptul că nici acum unchiul Shane nu reuşise să aibă un moştenitor şi că apariţia unui alt pretendent la tron devenea din ce în ce mai mult de domeniul viitorului. Îşi aminti fără să vrea de soţia unchiului său, de tânăra şi fermecătoarea femeie cu ochii verzi şi părul de culoarea aramei. Cunoscând însă temperamentul unchiului său, Hugh o compătimi din nou pe frumoasa şi fragila englezoaică, de care fusese fascinat cu un an în urmă la curtea reginei. Aproape…

— Scuzaţi-mă, vă rog, spuse Hugh, devenind dintr-odată atent la cuvintele lordului Fitzgerald,

ce spuneaţi?

— Spuneam, repetă acesta plin de solicitudine, că fiica mea Fiona ar fi încântată să vă cunoască.

Şi eu aş fi deosebit de încântat! replică politicos Hugh, cu voce slabă.

Cei doi irlandezi începură să-şi croiască drum prin sala aglomerată. La un moment dat, Sir Henry Sidney îi bară calea lui Hugh şi i se adresă în şoaptă.

— Lordul Burghley ar dori să vă vorbească.

Scuzându-se imediat şi promiţând să revină, Hugh părăsi încăperea, urmându-l pe Sir Henry şi străbătând tăcere întreg labirintul de coridoare luminate ce duceau spre cabinetul primului ministru.

— Bună seara! îi întâmpină Burghley, invitându-i să ia loc.

Cei doi musafiri se conformară şi se aşezară pe scaunele din faţa biroului.

— Ultimele veşti sosite din Irlanda, continuă el privindu-l în special pe Hugh, sunt legate de faptul că Shane O'Neill are o fetiţă şi nu mult-aşteptatul moştenitor de sex bărbătesc.

Hugh interveni primul, pe un ton ceremonios, încercând să mimeze cât mai convingător surpriza:

— Mulţumesc Majestăţii Sale pentru onoarea de a mă informa despre acest lucru. Voi putea primi acum permisiunea de a mă întoarce în Irlanda şi de a-mi ocupa locul ce mi se cuvine în Parlamentul de la Dublin?

— Nu cred că momentul este tocmai potrivit, replică Lordul Burghley, convins că reuşise cu adevărat să-l surprindă pe Hugh.

Întotdeauna se baza pe intuiţia lui care, ce-i drept, până atunci, nu dăduse niciodată greş şi trase concluzia că Hugh O'Neill nu plătise încă niciun spion.

— Trebuie să-i mai lăsăm ceva timp lui Shane O'Neill, continuă el, pentru a cădea de acord asupra condiţiilor noastre de negociere. Altfel, am putea s-o punem pe tânăra Kathryn Devereux într-o situaţie destul de neplăcută.

— Voi aştepta cu nerăbdare ziua în care îmi voi recăpăta locul din Parlamentul de la Dublin, putând astfel să-mi demonstrez loialitatea faţă de regină, spuse Hugh pe un ton apăsat şi teatral. Până atunci, însă, mă supun dorinţei înţelepte a Majestăţii Sale.

Lordul Burghley zâmbi mulţumit. Era convins că acest O'Neill va servi coroana cu credinţă.

Capitolul 1

Dublin, aprilie, patru ani mai târziu

«Ceaţa asta irlandeză învăluie şi amestecă la un loc lucrurile sfinte cu cele păcătoase…», gândea Hugh**.** Se simţea bine să fie acasă din nou, după atât du mult timp.

Îndreptându-se pe drumurile Dublin-ului spre

casa care îl renegase cândva, Hugh O’Neill retrăia din plin plăcerea dată de ceaţa purificatoare, încercând să-şi imagineze felul în care va fi primit cu ocazia mult aşteptatei lui întoarceri acasă.

Avea câteva lucruri foarte importante de rezolvat în Irlanda: trebuia să răzbune în primul rând moartea tatălui său, Mathew şi, în doilea rând. Cea a fratelui său, Brian.

Mathew fusese fratele vitreg – nelegitim – al lui Shane O’Neill şi, după ce murise tatăl lor, se războiseră îndelung pentru conducerea *Ulster*-ului. Însă, în timp ce parlamentul de la Dublin era de partea lui Mathew. Shane se bucura de sprijinul poporului. P să ia urmă, vrajba dintre cei doi fraţi vitregi luase sfârşit, atunci când oamenii lui Shane îl omorâseră mişeleşte pe Mathew.

Pe Brian, fratele său, îl ucisese spada vărului Turlough – fără îndoială, tot din ordinul lui Shane – în timpul negocierilor de pace de la Londra.

Partea bună a acestor planuri de răzbunare ale lui Hugh era că englezii nu-i erau împotrivă. Era sigur că îl vor susţine în lupta pentru preluarea conducerii la *Ulster* pentru că, în tot timpul petrecut în Anglia (se refugiase şi crescuse acolo, ulterior devenind chiar membru al curţii regale) avusese de multe ori prilejul să-şi dovedească loialitatea şi, chiar înaintea plecării, primise binecuvântarea Reginei Elizabeth.

— Fă tot ceea ce crezi că trebuie făcut pentru a curăţa *Ulster-ul* de duşmani! îi poruncise regina.

Şi aici regina greşise imens: chiar dacă Hugh

ar fi trăit în Anglia o mie de ani, tot nu şi-ar fi putut uita patria natală.

— Doamne, vremea în Irlanda e îngrozitoare! se lamenta Sir Henry Sidney, smulgându-l pe Hugh din visare. Aici soarele şi stelele nu apar pe cer niciodată?

— Ei, plouă la fel şi în Anglia, ţinu Hugh să-i reamintească.

— Da, prietene, dar ploaia din Anglia este mai…

Mai…

— …Uscată?

— Mai prietenoasă, răspunse Sir Henry.

Cei doi bărbaţi părăsiră drumul principal şi o cotiră pe o alee, care ducea spre domeniul familiei O'Neill.

— Ţi-am povestit vreodată, începu brusc Hugh, cum a câştigat familia mea acest loc şi, mai ales, culmea numită *Red Hand*?

— Nu-mi amintesc…

— Ei bine, odată, în timpul unei întreceri pentru câştigarea unor pământuri fertile, un oarecare O'Neill şi un altul O'Donell s-au înfruntat pe lacul Lough Neagh, vâslind fiecare pe câte o barcă. Câştiga cel care atingea primul ţărmul. Cum se părea că nu mai are nicio şansă, ilustrul meu strămoş a făcut un gest care i-a lăsat pe toţi cu gura căscată: şi-a tăiat mâna, a aruncat-o pe ţărm înainte ca O'Donell să ajungă acolo şi s-a proclamat prinţ şi conducător al *Ulster*ului.

— E, într-adevăr, o poveste frumoasă, rosti Sir

Henry, privindu-l lung pe Hugh.

— Mă întreb care dintre membrii de astăzi ai clanului O'Neill ar mai fi capabil de un asemenea sacrificiu? spuse Hugh, mai mult pentru sine decât pentru interlocutorul său.

— Dacă eşti cumva tentat, te sfătuiesc să nu-ţi retezi braţul cu care mânuieşti spada, replică Sir Henry. S-ar putea să mai ai nevoie de el.

— Mulţumesc pentru sfat, încuviinţă Hugh, clătinând uşor din cap.

Intrară în salonul principal al casei. Hugh constată cu multă satisfacţie că totul era aşa cum trebuia să fie. După moartea lui Brian, cheltuise mulţi bani pentru întreţinerea casei şi a domeniului, dar meritase.

Hugh îl pofti pe Sir Henry în cabinetul său, umplu două pahare cu whisky şi îi întinse unul englezului. Imediat, se auzi o bătaie scurtă în uşă, după care intră o femeie durdulie, între două vârste.

— Da, Peg?

— Un om al vice-regelui v-a adus asta, spuse ea scoţând din buzunar o hârtie sigilată.

Hugh luă misiva şi i-o înmână lui Sir Henry.

— Pot să vă aduc ceva de mâncare? întrebă Peg, înainte de a ieşi.

— Nu, în seara asta nu mai ai treabă cu noi, îi răspunse Hugh.

Sir Henry rupse sigiliul şi citi scrisoarea, apoi ridică privirea şi începu să zâmbească.

— Vice-regele ne anunţă că, deocamdată, nu

te ameninţă nicio primejdie. Shane O'Neill e… ocupat în altă parte.

— Unde? Cu ce?

— Un atac fulger, prin surprindere asupra clanului O'Donell.

— Dar cum de ştie Russell? întrebă calm Hugh.

Sir Henry ridică din umeri.

— Mai mult ca sigur, are un spion bine plasat în *Ulster*.

«Un spion în preajma lui Shane? se miră Hugh. Poate o soţie iubitoare şi frumoasă, care, din întâmplare, e… englezoaică? Sau poate un nemulţumit al clanului…?»

— Eşti binevenit să petreci noaptea aici, se adresă el lui Sir Henry.

— Nu, refuză acesta, ridicându-şi pelerina. Russell vrea să se întâlnească cu noi, la noapte, în Castelul din Dublin.

— În noaptea asta? se miră din nou Hugh. De fapt, după cincisprezece ani de absenţă de acasă, ce importanţă mai au câteva ore? adăugă el zâmbind amar.

* * *

Pe locul vechii cetăţi *Haskulf,* acum se afla simbolul puterii engleze din Irlanda: Castelul Dublin – o clădire mare, pătrată, arătând mai mult ca o fortăreaţă sau, mai bine, ca o închisoare. Chiar în inima ocupaţiei englezilor în Irlanda.

Un soldat tânăr îi conduse prin labirintul de coridoare întunecoase care duceau spre camera

de consiliu, singura sursă de lumină fiind torţa purtată de soldat. Hugh era din ce în ce mai nerăbdător să afle de ce fuseseră chemaţi la o oră atât de târzie. Era cu adevărat o întâlnire secretă şi urgentă sau era o capcană întinsă de nişte asasini anonimi?

Ajunseră în faţa uşii de la camera de consiliu Soldatul bătu uşor, apoi o deschise şi îi invită să intre. Hugh înaintă, zâmbind arogant celor trei bărbaţi care îi aşteptau.

— Aşezaţi-vă! le spuse Sir William Russell, viceregele Majestăţii Sale Elizabeth.

După ce îi salută pe Lord Fitzgerald şi pe Burke, printr-o simplă înclinare a capului, Hugh se aşeză şi se întoarse cu faţa spre vice-rege.

— Ce problemă urgentă v-a determinat să ne chemaţi aici, la această oră din noapte? întrebă el, în timp ce un servitor îi aduse un pahar cu whisky.

— Victoria ta în faţa lui Shane O’Neill e deplină, răspunse Russell, făcând un semn aghiotantului care deschise imediat uşa.

Un luptător al clanului MacDonnell intră în cameră, ducând în mână un sac murdar şi urât mirositor.

— Pune-l pe masă şi deschide-l! porunci viceregele.

— Doamne-Dumnezeule! exclamă Lord Fitzgerald cu grimasă plină de dezgust.

Din sac ieşi la iveală capul însângerat al unui om. Hugh albi.

— Ce-i asta? întrebă el nervos.

În loc de răspuns, vice-regele numără o mie de mărci şi i le dădu necunoscutului, pe care apoi un servitor îl conduse dincolo de uşă.

— Nu-ţi mai recunoşti unchiul, Hugh? îl întrebă vice-regele, după care, fără a mai aştepta un răspuns, se întoarse spre aghiotant şi-i ordonă: ia-l şi înfige-l într-o suliţă, la poarta din nord-est. Să vadă lot Dublin-ul care e pedeapsa pentru cei ce nu se supun coroanei şi Angliei!

Hugh continua să privească încruntat capul lui Shane O'Neill, unchiul său. Chiar dacă îl urâse, mândria specifică clanului O'Neill făcu să-i clocotească sângele în trup. Mâna i se îndreptă automat spre pumnal, dar Burke îi atinse braţul şi-l opri, prevenindu-i că gestul lui ar putea fi primejdios.

«Preferam să-l omor eu, cu mâna mea, într-o luptă demnă de un bărbat. Şi, după ce l-aş fi omorât, l-aş fi tratat aşa cum o cerea rangul lui de prinţ al *Ulste*rului Nu i-aş fi mutilat nicidecum trupul…», îşi spuse revoltat Hugh.

Ştia că locuitorii *Ulster-ului* erau mândri, că aveau memorie bună şi era sigur că această ultimă atrocitate, fără rost, îi va costa scump pe englezi. Mult mai scump decât şi-ar fi putut imagina vreodată…

— Ei? făcu vice-regele.

— Hugh, dragul meu, l-am înfrânt în sfârşit pe ticălosul de Shane O'Neill, îi spuse Sir Henry lui Hugh. Dar nu pari deloc mulţumit, continuă el.

Hugh strânse puternic din dinţi şi-şi căută cu

grijă cuvintele:

— Totul e în regulă, Henry, numai că sunt puţin dezamăgit. Mi s-au spulberat toate planurile de răzbunare…

Vice-regele ridică victorios din umeri.

— Din câte ştiu eu, dragă Hugh, o dezamăgire nu ucide.

Dungannon, Ulster, Irlanda

Shane O'Neill, speranţa tuturor rebelilor din Ulster, murise. Nori cenuşii întunecau cerul, de parcă toate puterile cereşti deplângeau moartea lui.

Îmbrăcată complet în negru, Kathryn Devereux O'Neill îngenunche în faţa mormântului soţului ei. Ar fi vrut să se roage pentru el, dar gândurile îi zburau neliniştite spre viitorul ce i se părea din ce în ce mai nesigur. Shane plecase dintre cei vii şi o lăsase singură şi fără apărare. Rămăsese doar ea, împreună cu fiica ei de patru ani şi cu copilul ce creştea, de la o zi la alta, în pântecul ei. Cum le va putea spune, atunci când vor creşte mari, că tatăl lor fusese înmormântat decapitat? Sau că cel care pusese totul la cale – şi căruia i se datora acea moarte cumplită, chiar dacă nu o făcuse cu propria lui mână – era chiar vărul lui? N-avea dreptul să-i mintă. Unde să se ducă? Să se întoarcă în Anglia, la părinţii ei. Sau să rămână şi să-l nască acolo pe moştenitorul atât de aşteptat?

— Ce să fac, Doamne? izbucni Kathryn disperată.

Copila era replica în miniatură a mamei, cu ochii lot de culoarea smaraldului şi cu acelaşi păr roşcat-auriu.

Vorbeam cu tatăl tău, răspunse Kathryn ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

Fetiţa se uită mirată în jur.

— Dar mamă, eu nu-l văd pe tata!

Asta nu înseamnă că nu e aici… Aşa cum soarele e pe cer, dar nu se vede din cauza norilor, aşa cum nu se vede nici frăţiorul tău, dar care e aici, în pântecul meu…

— Ei, pe el l-am aşteptat destul… Când îl voi vedea?

— Ţi-am spus deja de câteva ori, răspunse epuizată Kathryn. La toamnă, draga mea…

— Şi pe tata la fel?

— Nu, tata a plecat în cer. Uite, acolo, în spatele norilor… spuse Kathryn luând-o de mână şi îndepărtându-se împreună de cimitir.

Patrick şi Conal O'Donnelly – rude şi luptători în serviciul lui Shane O'Neill, o aşteptau pe Kathryn în curte.

— Nu cred că mai este nicio îndoială, spuse Conal. Turlough se va proclama conducător al clanului O'Neill şi va porni spre Dungannon.

— Hugh este în Dublin, remarcă Patrick, privindu-le pe Kathryn şi Maeve îndepărtându-se încet de cimitir.

— El are mai multe drepturi asupra clanului şi

ar fi un stăpân mai potrivit peste *Tyrone* decât Turlough.

— Dacă ne vom înrola în serviciul lui Hugh, am avea şansa să putem răzbuna moartea lui Shane, spuse Conal.

— Dar ce facem cu Katie şi Maeve? întrebă îngândurat Patrick, privindu-l lung pe fratele său. Am jurat să le apărăm.

— Katie se va hotărî să se întoarcă acasă, îi răspunse Conal. Dungannon nu-i poate oferi nimic, mai ales după ce soseşte Turlough.

— Crezi că Hugh ne-ar ajuta să o conducem pe Katie în Anglia?

— Nu ştiu, replică Conal, dar merită să încercăm. Rămâi aici, lângă Katie, eu voi pleca până la Dublin.

Spionându-i pe cei doi bărbaţi, Maeve se îndreptă alergând spre favoritul ei din clanul O’Neill.

— Unchiule Patrick! strigă fetiţa.

Izbucnind în râs, Patrick o îmbrăţişă.

— Tata a plecat în cer, îi spuse fetiţa şi, în curând, am să-l pot vedea pe frăţiorul meu, dar uit mereu când

— Nu, zău!

Maeve încuviinţă.

— Aşa mi-a spus mama.

— Atunci aşa trebuie să fie, fu de acord Patrick, îmi dai un pupic?

Maeve îl sărută zgomotos.

— Dar mie, fetiţo? întrebă Conal

Întinzându-se. Maeve îl sărută pe obraz, iar Patrick zâmbi văzând lipsa de entuziasm a micuţei pentru fratele lui.

— Avem ceva de discutat urgent, îi spuse Patrick lui Kathryn.

Luând-o pe Maeve din braţele lui Patrick, Kathryn o aşeză jos şi-i spuse să intre în casă.

— Maude sau Polly îţi vor da ceva de băut.

După ce fetiţa se îndepărtă, Kathryn se întoarse spre cei doi bărbaţi, aşteptându-i să vorbească.

— Turlough se va întoarce la Dungannon, îi spuse Patrick.

— Omorâţi-l! îl vreau mort!

— Nu va fi chiar atât de uşor. Spuse Conal.

— Turlough va fi noul şef al clanului O'Neill.

— Cum rămâne cu copii mei?

— Shane l-a numit pe Turlough succesorul său şi nu a mai avut nicio şansă să schimbe acest lucru înainte de a muri, îi explică Patrick. Iar familia îl sprijină acum pe Turlough.

— Turlough l-a trădat pe Shane! strigă Kathryn sceptică. Toţi cei din neamul O'Neill urmează un trădător?

— Trădarea e greu de dovedit, dacă nu chiar imposibil, o contrazise Patrick. Şi apoi, clanul mai are de aşteptat până când fiul lui Shane să se nască şi să crească mare. Familia are nevoie de un conducător adevărat care să le ţină piept englezilor.

— Copiii mei sunt în primejdie? întrebă

Kathryn.

— Turlough nu ar îndrăzni niciodată să le facă vreun rău văduvei şi copiilor lui Shane, o asigură Conal.

— Ce ar trebui să fac?

— Stai liniştită deocamdată, o sfătui Patrick, cel puţin până ne dăm seama din ce parte bate vântul.

— Plec acum la Dublin pentru a-ţi aranja fuga, îi spuse Conal, în caz că vei dori să pleci.

— Evită să intri în conflict cu Turlough, o avertiză Patrick, privindu-şi fratele îndepărtându-se.

— Ce vrei să spui? întrebă Kathryn neliniştită.

Mai degrabă ar fi murit decât să doarmă în patul unui porc desfrânat care ar încerca să o violeze.

— Vreau să spun că ar fi bine să te abţii de la pornirea ta de a cuceri şi de a învinge orice bărbat.

Un zâmbet apăru pe buzele ei, primul după multe zile de amărăciune.

— Cu Turlough mă tem că ori cedez ori am probleme.

— Te voi ajuta să nu ai niciun fel de probleme, spuse Patrick.

Călărind cu o viteză ameţitoare, Conal ajunse în Dublin câteva zile mai târziu şi află că Hugh locuia în casa construită de bunicul său, Conn O'Neill, primul venit în ţinutul *Tyrone,* atunci când vremurile o ceruseră. Călări spre casa familiei

O'Neill şi se prezentă menajerei care îl pofti înăuntru.

Emanând o forţă irezistibilă, Hugh se ridică de pe scaunul său şi se postă în faţa lui Conal.

— Ei, bine? îl întrebă Hugh pe Conal ce aştepta tăcut.

— Sunt ruda ta, Conal O'Donnelly din *Ulster,* se prezentă Conal. Shane O'Neill este mort.

— Ştiu, replică Hugh fixându-l cu privirea pe acest necunoscut care făcea şi el parte din clan. Nu voi putea uita niciodată capul lui înfipt într-o lance.

Conal îngenunche.

— Îţi ofer credinţa mea şi a fratelui meu, Patrick, spuse el cu supunere.

— Ridică-te! îi porunci Hugh, întinzându-i un braţ. Fratele tău a fost dintotdeauna favoritul lui Shane şi, dacă îmi amintesc bine, are un simţ extraordinar al umorului.

— Aşa e Patrick. Glumele lui te amuză atât timp cât vizează pe altcineva, dar este dureros când este îndreptat împotriva ta.

— De ce nu este şi el aici pentru a-şi oferi serviciul şi credinţa?

— Patrick a rămas în Dungannon pentru a veghea asupra văduvei şi fiicei lui Shane, îi răspunse Conal. L-am promis lui Shane că vom avea grijă de ele.

În mintea lui Hugh, apăru deodată imaginea frumoasei englezoaice căreia, odată, îi furase un sărut. Era micuţă şi subţire, cu tenul palid şi

imaculat, cu părul amintind de un mistuitor apus de soare, cu nasul drept şi o privire îndrăzneaţă, ce strălucea cu putere în ochii ei de smarald ce rivalizau cu verdele Irlandei.

— Ce s-a întâmplat acum cu Lady Kathryn? întrebă Hugh.

Conal ridică din umeri.

— Uciderea lui Shane a fost un adevărat şoc pentru ea. Maeve are patru ani şi Lady Kathryn este din nou însărcinată.

— Ce se aude despre Turlough?

— Cred că, în curând, va porni spre Dungannon şi se va proclama noul şef al clanului O'Neill. Lady Kathryn îl urăşte şi se simte ameninţată. Turlough a încercat să o violeze exact înaintea bătăliei de la Farsetmore, ceea ce a dus la ruptura dintre el şi Shane. Dar Shane nu a mai avut timp să se întoarcă acasă şi să-şi numească un alt succesor. Ne poţi ajuta să o ducem în Anglia pe Lady Kathryn?

— Menajera te va conduce într-o cameră în care te vei instala şi te vei putea odihni cât timp eu voi analiza aceste informaţii, spuse Hugh.

După ce Peg îl conduse pe Conal în camera lui, Hugh îşi turnă un pahar cu whisky şi îl apropie de buzele sale. În acel moment, se auzi o bătaie în uşă. La strigătul lui, uşa se deschise şi în cameră intră Sir Henry Sidney.

— Eşti gata? îl întrebă englezul.

— Pentru ce anume?

— Suntem aşteptaţi la Lordul Fitzgerald.

— Scuză-mă, te rog, răspunse Hugh Tocmai am primit nişte veşti referitoare la probleme urgente de familie. Îţi voi povesti despre ce este vorba când voi considera că este cazul, adăugă Hugh, sesizând expresia curioasă a englezului.

— Lady Fiona va fi dezamăgită, spuse Sir Henry. Spera că veţi reînnoi legătura pe care aţi înfiripat-o în Londra.

— Dezamăgirea nu omoară, îi replică Hugh, aşa cum mi-a spus şi vice-regele odată. Transmite-i lui Lady Fiona că o voi vizita cât de curând posibil.

Cu un oftat, Sir Henry încuviinţă.

— Cum doreşti.

Rămas singur din nou, Hugh termină paharul şi îşi mai turnă încă unul, apoi se aşeză pe scaunul din faţa căminului. «Oare ce ar trebui să hotărăsc în privinţa văduvei lui Shane, mai ales că e însărcinată?», se întrebă. Să o lase în mâinile lui Turlough sau să o ajute să fugă în Anglia? Niciuna dintre alternative nu-i convenea, mai ales în cazul în care Lady Kathryn năştea un băiat care ar fi ridicat pretenţii justificate la *Tyrone.*

Hugh bău al doilea pahar şi reflectă la viitorul lui Kathryn. O idee îndrăzneaţă îi trecu prin minte, făcându-l să râdă prin simplitatea ei.

— Ştiu exact ce trebuie să fac pentru tine, Lady Kathryn, spuse Hugh în camera goală. Şi cred că vei fi de acord.

Cu imaginea clară a chipului ei în faţa ochilor săi cafenii, Hugh se ridică şi se plimbă în jurul

biroului, apoi turnă încă un pahar şi îl ridică în semn de salut.

— Pentru Kathryn Devereux O'Neill! Fie ca toate problemele din viaţă să se rezolve la fel de uşor!

Capitolul 2

Fără să bănuie că ea şi copiii ei începuseră să joace un rol foarte important în împlinirea ambiţiilor înfierbântate a doi bărbaţi, Kathryn Devereux stătea la fereastra camerei sale în acea dimineaţă încântătoare de primăvară. Cine ar fi putut bănui că va iubi aceste locuri într-o zi, numai că va fi prea târziu, pentru că Shane nu va mai fi atunci lângă ea? în plus, o neliniştea gândul că ar putea fi nevoită să-l înfrunte pe Turlough singură. «Nu chiar singură…», se corectă Kathryn, aruncându-şi privirea jos, în curte.

Patrick, tot atât de înfricoşător ca un englez singuratic în *Ulster,* se plimba cu paşi mărunţi înainte şi înapoi. Un curier ajunsese în Dungannon noaptea trecută şi Turlough era aşteptat în această dimineaţă. Patrick o sfătuise pe Kathryn să stea ascunsă în timpul zilei, până când el îşi va da seama de intenţiile lui Turlough. El ar fi putut să-l înfrunte sau să-l mintă – după caz – scuzând-o că nu se simte bine din cauza sarcinii; dar Kathryn trebuia neapărat să ia parte la cină, pentru a nu-şi atrage mânia lui Turlough împotriva sa.

În depărtare, Kathryn zări o ceată de bărbaţi

apropiindu-se. Oamenii lui Turlough erau căliţi în lupte şi aveau o înfăţişare fioroasă. Erau mercenari plătiţi să-l apere, purtând cămăşi de zale, coifuri de fier, pantaloni strălucitori şi scuturi acoperite cu piele. Părul lor tăiat scurt deasupra frunţii cădea nestingherit pe spate. Erau înarmaţi cu săbii şi suliţe.

Patrick îi atrase atenţia lui Kathryn şi îi făcu semn să plece de la fereastră. Kathryn Devereux se îndepărtă repede şi se aşeză pe pat.

Polly, camerista ei, intră brusc în cameră.

— Doamnă, şopti ea, Turlough şi oamenii lui sunt aproape.

— Da, replică Lady Kathryn, dar nu este necesar să vorbim în şoaptă.

Menajera de la Dungannon, Maude, intră şi ea în cameră şi o privi pe fiica ei, poruncindu-i:

— Polly, adu un vas cu apă rece şi pune o compresă pe fruntea lui Katie!

Apoi se întoarse spre Kathryn, explicându-i:

— Nimic nu e mai seducător decât o femeie însărcinată palidă, la asta, doamnă!

Lady Kathryn şi Polly izbucniră în râs.

* * *

Intrând în curtea Dungannon-ului cu un pas demn şi semeţ, noul şef al clanului O'Neill examină totul în tăcere. Turlough – înalt de doi metri – avea înfăţişarea unui gigant. Era puternic şi bine făcut, fără să fie gras, iar muşchii săi erau dovada multor ani de antrenament. Statura lui inspira respect, dacă nu chiar teamă, oricărui

soldat de-al său. Cu părul roşcat, bine îmbrăcat şi cu ochii albaştri scânteind ca oţelul, Turlough era tot atât de frumos pe cât era de mare. Zâmbetul său avea ceva copilăresc în el.

«Tot ce i-a aparţinut lui Shane e al meu acum – gândi Turlough cu satisfacţie – cu excepţia unei femei roşcate, dar voi îndrepta şi acest lucru cât de curând.»

Patrick se apropie de Turlough şi îngenunche în faţa lui.

— La dispoziţia ta, spuse el de formă, fără a-l privi pe Turlough în ochi.

Patrick spera că bunul Dumnezeu îi va ierta minciuna îngrozitoare pe care tocmai o spuse, pentru că încălcarea jurământului de credinţă era un păcat îngrozitor.

Pe faţa lui Turlough, se citi surpriza.

— Aceste cuvinte sunt foarte departe de ultimele pe care mi le-ai adresat, răspunse el savurând jena şi ruşinea lui Patrick.

— Începând cu strămoşul familiei O'Donnelly, conducător dintotdeauna al forţelor clanului O'Neill, loialitatea mea este faţă de căpetenia clanului, oricare ar fi acesta, îi răspunse Patrick. Acceptându-mi serviciile, vei câştiga loialitatea mea şi braţul meu înarmat, până în clipa în care voi muri.

— Pot să înţeleg un bărbat care nu-şi calcă mândria şi jurământul, îi replică Turlough. Cei din familia O'Donnelly au fost dintotdeauna credincioşi în serviciul clanului O'Neill. Ridică-te,

nu-ţi refuz serviciile şi credinţa.

O dată ce intrară amândoi în holul de la intrare, Turlough nu mai rezistă să se împotrivească dorinţei sale aprige.

— Cheam-o pe Katie! îi porunci lui Patrick, sprijinindu-se de o masă.

— Mă tem că nu e posibil acum, îi răspunse el.

Turlough se întoarse spre el cu ochii scăpărând de mânie. Mâna dreaptă îi alunecă încet spre sabie.

— Nu este o lipsă de respect, adăugă Patrick repede, privind fix braţul lui Turlough şi mâna încleştată pe mânerul sabiei.

— Simţindu-se rău de dimineaţă, acum se odihneşte şi stă în pat. Este însărcinată, nu uita acest lucru. Lady Kathryn te roagă să o scuzi până în momentul în care se va simţi mai bine.

— Am aşteptat cinci ani şi nu vreau să mai aştept niciun minut! explodă Turlough, pornind pe scări spre camera lui Kathryn. Scuzele nu-i sunt de niciun folos acum.

Rezistând cu greu dorinţei de a-l strânge de gât pe Turlough, Patrick porni după el, îl ajunse şi îl apucă de braţ, oprindu-l.

— Trebuie să-ţi vorbesc înainte de a o vedea pe Katie, îi spuse şi, văzându-l pe Turlough că ezită, adăugă: O femeie însărcinată nu este tocmai plăcută la vedere, mai ales dis-de-dimineaţă. Ai cumva intenţia să o ajuţi să-şi revină? O poţi ajuta să se ridice din pat?

Intrară amândoi în birou şi Turlough se aşeză

în scaunul vărului său.

— Ei, ce este? Despre ce este vorba? întrebă ameninţător.

Patrick îl fixă pe Turlough cu o privire rece.

— Aş vrea să aflu care sunt planurile tale în legătură cu Katie, îi spuse, fiind sigur că soarta ei era în mâinile noului conducător al clanului O'Neill.

— Îndrăzneşti să mă chestionezi pe mine? zbieră Turlough, surprins de cuvintele lui Patrick.

— Vreau să mă asigur că nu i se va întâmpla nimic rău.

— Nu va păţi nimic, îi replică Turlough, adăugând apoi cu un zâmbet prefăcut: De fapt, am hotărât să mă căsătoresc cu ea.

— Pot să-ţi dau un sfat? întrebă Patrick surprins la rândul lui de îndrăzneala lui Turlough.

— Vrei să mă înveţi cum să mă port cu o femeie?

Turlough era sigur că Patrick îşi pierduse minţile.

— Nu, niciodată nu aş face aşa ceva, îi răspunse Patrick, forţându-se să zâmbească. De când a murit Shane, am petrecut multe ore consolând-o şi te-aş sfătui cu privire la calea cea mai liniştită pe care ar trebui s-o urmezi, presupunând că vrei s-o cucereşti.

— Prefer să o cuceresc, într-adevăr, îl întrerupse Turlough, dar, cucerită sau nu, oricum va fi a mea.

— Purtând copilul lui Shane, care a murit şi

zace în mormântul lui, în cimitir, Katie arată destul de rău, minţi Patrick. Ar fi mai bine să o iei încet şi să o curtezi cu atenţie.

— Nu am timp pentru aşa ceva! îl întrerupse din nou Turlough exasperat.

Simţindu-se şeful clanului O'Neill dorea din partea tuturor supunere imediată.

— Dacă preferi să o cucereşti, atunci fă-ţi timp, continuă Patrick. Katie ştie să aprecieze bunătatea şi blândeţea.

Turlough rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Patrick şi se gândi la cele spuse.

— Voi încerca să am răbdare câteva zile, spuse în final, înmuiat.

— Katie are încredere în mine, adăugă Patrick. Cu cât ai răbdare mai mult timp, cu atât mai multe ocazii voi avea să-i vorbesc despre virtuţile tale.

— Aşa să fie, mormăi Turlough, dar te previn că nu voi aştepta o veşnicie!

Kathryn ieşi din camera ei abia înainte de cină. Cu o înfăţişare îndurerată şi neliniştită, purta o rochie neagră, cu guler înalt, de dantelă, ceea ce mai alunga puţin din monotonia înfăţişării ei. Paloarea pielii contrasta vizibil cu rochia, făcând-o să pară bolnavă. Părul îi fusese pieptănat cu grijă, dat pe spate şi apoi prins într-un coc, la ceafă. Cearcănele din jurul ochilor trădau nopţile de nesomn. Cu excepţia verighetei, Kathryn nu purta nicio altă bijuterie şi totuşi frumuseţea ei era neştirbită, ba chiar accentuată.

Coborî încet treptele scării ce ducea spre

salonul principal. Deşi nu îşi putea stăpâni tremurul întregului corp, pe figura ei, nu se putea citi nicio urmă de emoţie. Ezită în momentul în care ajunse la baza scării, apoi, ridicându-şi bărbia şi îndreptându-şi semeţ umerii în semn de mândrie, se îndreptă spre birou cu paşi siguri.

— Intră! strigă Turlough în momentul în care ea bătu la uşă.

Kathryn tresări auzindu-i vocea, dar reuşi să deschidă uşa. Turlough, cu un pahar de whisky în mână, era aşezat pe un scaun şi cu picioarele încălţate – pe birou. Văzându-l, Kathryn îşi simţi genunchii înmuindu-se şi se agăţă cu toată puterea de uşă.

Turlough sări imediat în picioare şi o ajută să se aşeze pe un scaun. Apoi îngenunche în faţa ei şi mâinile lui enorme se întinseră pentru a le acoperi pe ale ei.

— Îmi pare nespus de rău pentru Shane şi regret sincer felul în care m-am purtat atunci când am…

«… când ai încercat să mă violezi!» gândi Kathryn.

— …când mi-am exprimat dorinţele mele fireşti, încheie Turlough.

Kathryn încuviinţă, cu o expresie întristată, dar cu gânduri ucigaşe. «Bastardule! Mizerabilule!», îşi spuse fierbând de mânie. «Dacă i-ai fi fost cu adevărat credincios lui Shane, bătălia de la Farsetmore ar fi avut un alt sfârşit şi Shane nu ar mai fi trebuit să-şi caute un refugiu cu

MacDonnell la castelul *Dunluce.* Moartea lui este tot atât vina ta cât şi a lor!»

De teamă ca nu cumva privirea să-i trădeze gândurile, Kathryn lăsă ochii în jos şi văzu pumnalul de la brâul lui Turlough. Stăpânindu-şi dorinţa puternică de a-l apuca şi de a-l înfige cu sete în pieptul lui, îşi întoarse privirea de la el.

— În calitate de şef al clanului, continuă Turlough, apucându-i mâinile, jur pe toate lucrurile sfinte să te protejez pe tine şi pe copiii tăi.

— Să ne protejezi? întrebă Kathryn surprinsă. Dar ce pericole ne ameninţă?

— Hugh O'Neill va face totul pentru a deveni şef la *Tyrone,* îi spuse Turlough. Moartea copiilor lui Shane ar servi foarte bine intereselor sale şi regina noastră ar fi în stare să-i ierte favoritului ei orice păcat. Dar nu ai niciun motiv să fii îngrijorată. Voi veghea chiar eu asupra siguranţei tale.

«Şi cine ne va proteja pe noi de tine?» se gândi Kathryn, dar răspunse:

— Simt, în ciuda tuturor relelor care ni se pot întâmpla, că putem să ne bazăm pe sprijinul tău.

Încurajat de cuvintele ei, Turlough o privi intens, hipnotizat de cele două bijuterii de smarald care străluceau în ochii ei. Dorea să o cuprindă în braţe, să o strângă cu putere la piept şi, prin aceasta, să fie sigur că e a lui, că a câştigat-o, dar, amintindu-şi de sfatul lui Patrick, îndepărtă din suflet această dorinţă mistuitoare.

— Cinăm? întrebă Kathryn, spărgând tăcerea ce se aşternuse, ameninţătoare.

Aşezându-se alături de Turlough în salon, Katie privi masa încărcată cu pâine, unt şi miere. Fără nicio poftă, Kathryn îi surâse lui Turlough care îi umplu paharul cu vin. Crispată, ridică paharul şi îl bău.

Maude sosi aducând primul fel de mâncare, supă cu bucăţele de carne de porc.

— Arăţi la fel de puternic şi de frumos ca întotdeauna, îi aruncă ea un compliment lui Turlough, fixându-l cu obrăznicie.

— Şi mă simt încă mai bine decât arăt, se lăudă Turlough.

— Te simţi bine în orice situaţie?

— Ah, Maudie! Dacă aş fi fost ceva mai bătrân, ai fi avut mari necazuri acum.

— Tu ai fi cel cu necazurile, i-o întoarse Maude. În tinereţea mea, mulţi preoţi s-au înverzit spovedindu-mă.

Râsul lui Turlough izbucni în liniştea încăperii exact ca un tunet în mijlocul verii.

Sprijinindu-se de peretele de la intrare, Patrick privea masa înaltă şi se ruga în gând ca Lady Kathryn să nu reacţioneze ca o femeie obişnuită, pierzându-şi stăpânirea de sine. Trist, Patrick sesiză că ea nu dea deloc chef să mănânce. Când Turlough îi arătă farfuria şi îi şopti ceva la ureche, inima lui Patrick se strânse şi mâna i se apropie de mânerul sabiei. Încremenit şi sigur că le sunase ceasul, Patrick o privi cu stupoare pe

Kathryn împingând farfuria şi ridicându-se de la masă. Pe faţa lui Turlough, însă, nu se citea mânie, ci îngrijorare.

— Copilul mă face să am greţuri, şopti Kathryn fără vlagă, îndreptându-se spre ieşire.

Uşurat, Patrick se lăsă moale de-a lungul zidului şi închise ochii. Dar pericolul îi pândea în fiecare zi, până când vor reuşi să plece din Dungannon.

— Mi-ai dat un sfat bun.

Ochii lui Patrick se măriră plini de uimire la auzul cuvintelor lui Turlough.

— Nu e prea plăcut să-i fac curte tocmai acum, se plânse Turlough, dar sunt sigur că voi obţine ceea ce vreau.

Apoi întrebă pe un ton scăzut:

— Cunoşti vreo femeie liberă şi potrivită?

Patrick zâmbi.

— Ai putea să o vizitezi pe Maura.

— Maura?

— Nu-ţi aminteşti? Amanta lui Shane, din oraş…

— Astăzi mi-ai servit cu credinţă, spuse Turlough, încântat de ideea de a le avea atât pe soţia cât şi pe amanta lui Shane. Nu voi uita acest lucru.

Patrick surâse.

— Cu siguranţă, nu mă vei uita!

După ce Turlough plecă, Patrick părăsi în grabă salonul şi urcă la Kathryn. Fără să mai ciocăne la uşă, se strecură în dormitor şi se opri

încântat de ceea ce vedea.

Kathryn era întinsă în cada de baie, în faţa căminului, în timp ce Polly o spăla pe spate. Auzind zgomot, ambele femei tresăririre şi se întoarseră spre el. Ruşinându-se, Kathryn se cufundă în apă, până la gât, în timp ce Polly îi aruncă lui Patrick o privire dezaprobatoare.

Patrick se aşeză pe scaunul de lângă uşă.

— Îmi pare foarte rău că te deranjez tocmai acum, se scuză, afişând cel mai nevinovat zâmbet, dar trebuie să stăm de vorbă atât timp cât Turlough e ocupat în alte părţi.

— Cum adică, e *ocupat*? întrebă Kathryn.

— O vizită la Maura…

— Ştiam eu că e bună la ceva, murmură Polly.

— Turlough plănuieşte să se căsătorească cu tine, o anunţă Patrick.

— Să se căsătorească?! exclamă Kathryn. Niciodată nu voi accepta şi n-are cum să mă forţeze.

— Corect, răspunse Patrick, dar te poate face să-ţi doreşti să fi acceptat să te căsătoreşti cu el.

La auzul acestor cuvinte, Kathryn păli şi mai mult.

— L-am sfătuit să se apropie încet de tine, pe un drum ocolit, continuă Patrick. Trebuie să înţelegi, continuă Patrick. Orice drum, oricât de ocolit, ajunge undeva până la urmă. Trebuie să te hotărăşti, pleci sau rămâi?

— Plec! răspunse Kathryn fără nicio umbră de ezitare. Ai vreo veste de la Conal?

— Încă nu…

Privirea lui Patrick se întoarse asupra lui Polly.

— Ce faci, mergi cu noi?

— Sunt de partea voastră.

— Fără scrisori în Anglia prin care să-ţi anunţi fuga, o preveni Patrick pe Kathryn. Şi, ai grijă, să nu întinzi coarda prea tare. Jocul este foarte periculos şi fie ca mila cerească să ne protejeze şi să ne ascundă cât mai bine intenţiile.

Patrick se ridică, se îndreptă spre uşă, dar se opri şi adăugă privind înapoi:

— Încă ceva, Kathryn, o tachină el, ai un spate foarte provocator.

Plecă, înainte ca o cană de apă să lovească uşa.

Kathryn reuşi să-l evite pe Turlough câteva zile. În fiecare seară cina cu el în salon şi se retrăgea apoi devreme pentru a se odihni.

Luptătorii clanului îi ocupau zilele lui Turlough, în timp ce Maura punea stăpânire pe nopţile sale.

Programul obişnuit al lui Kathryn includea o plimbare până la cimitir în fiecare dimineaţă. Credea că e de datoria ei să se îngrijească de mormântul lui

Shane şi să se roage pentru sufletul lui. Faptul că avusese motive să-l dispreţuiască pe Shane, devenise acum lipsit de importanţă. Kathryn îngenunche lângă mormânt, aşeză un buchet de flori proaspete şi se rugă pentru sufletul celui dispărut.

— Prea puţin mi-am dat seama în atâţia ani cât de curând se vor adeveri cuvintele tale, spuse Kathryn cu voce tare, fără frica de a fi auzită.

— Amin! răsună o voce puternică în spatele ei.

Speriată, Kathryn se întoarse brusc, gata să se apere în faţa oricărui atac.

— Nu am vrut să te sperii, se scuză Turlough, apropiindu-se de ea.

Incapabilă să scoată un sunet, Kathryn rămase încremenită. Îşi duse o mână la piept ca şi cum ar fi vrut să stăvilească bătăile nesigure ale inimii.

— Despre ce cuvinte vorbeai? o întrebă Turlough.

— În ziua căsătoriei noastre, îi răspunse Kathryn respirând cu greu, Shane mi-a spus să-i aduc flori proaspete la mormânt în fiecare zi.

— A fost o premoniţie.

Turlough îi întinse o mână.

— Hai să plecăm de aici! Vreau să stăm de vorbă.

O ajută să se ridice şi se întoarseră amândoi în birou.

— În această noapte a sosit un curier, o anunţă Turlough. Hugh O’Neill şi oamenii săi îmi pricinuiesc necazuri fără sfârşit. Mâine dimineaţă, voi pleca pentru câteva zile.

Kathryn îşi simţi sufletul uşurat auzind de plecarea lui Turlough, dar expresia ei rămase neschimbată.

— Ce fel de necazuri? întrebă în cele din urmă.

— Nimic care să te îngrijoreze, îi răspunse el. Patrick va rămâne alături de tine pentru a te păzi. Când mă voi întoarce la Dungannon…

Ezită un moment, apoi continuă:

— Pentru că ţin foarte mult la Maeve şi la tine, am hotărât să ne căsătorim… Sunt convins că aşa şi-ar fi dorit Shane.

Cu toate că-i cunoştea bine intenţiile, Kathryn rămase locului, încremenită. Dar, auzind aceste cuvinte spuse de el, totul părea mult mai primejdios şi mai real. Îl trădase pe soţul ei, se culcase cu amanta lui şi acum – culmea îndrăznelii! – se aştepta – ba nu, chiar hotărâse! – să se căsătorească cu ea! Kathryn privi în jos, încercând să-şi ascundă ura.

— Mă tem că nu-ţi pot accepta propunerea, îi spuse înălţând apoi privirea şi fixându-l. Pe de altă parte, adăugă Kathryn repede, nici nu ţi-o resping. Totul se întâmplă mult prea repede. Sunt mult prea derutată.

Cu o expresie copleşită de durere, îşi ascunse faţa în mâini şi începu să plângă.

Căutând să o liniştească, Turlough se aşeză în genunchi în faţa ei şi o apucă de braţ.

— Shane de abia a murit, şopti Kathryn. Tot ceea ce mă preocupă acum este să nasc un copil sănătos. Poţi să înţelegi astfel de probleme?

— Bineînţeles.

Turlough se simţea atât de încurcat în faţa ei, încât mai degrabă ar fi pălmuit-o decât să încerce să se culce cu ea.

— Slăbiciunea e caracteristică femeilor, spuse el, şi e natural şi normal să fii obosită şi supărată. Totuşi, nu uita propunerea mea. Poate cea mai bună doctorie pentru durerea sufletească ar fi o nouă căsătorie, cât mai rapidă.

«Sau moartea ta cât mai rapidă!» gândi Kathryn revoltată, dar spuse cu un zâmbet timid:

— Îţi promit să mă gândesc mult şi bine.

Şi ca să aibă şi mai multă încredere în ea, Kathryn îl sărută uşor pe obraz şi murmură strângând din dinţi:

— Îmi va fi dor de tine.

Turlough o strânse cu putere la pieptul său uriaş, dar nedorind să rişte să o supere, nu îndrăzni mai mult.

Patrick şi Kathryn erau în curte, în acea primă zi caldă şi însorită de iunie, aşteptând să-i ureze *drum bun* lui Turlough. Când acesta se opri în faţa ei, Kathryn îi întinse mâna şi se forţă să zâmbească tot atât de senin cum era cerul de deasupra lor.

— Ne va fi dor de tine! mai ales lui Maeve, care a început să creadă că unchiul Turlough este cel mai important, om din viaţa ei.

Kathryn nu ştia ce să mai inventeze, îngrijorată că el va încerca să o sărute sau, mai rău, că se va răzgândi în privinţa plecării.

— Am plănuit ceva special care să o facă să uite pierderea.

— Pierderea…

— Mai întâi Shane, acum şi tu trebuie să

pleci…

— Dar eu mă voi întoarce! îi reaminti Turlough.

Kathryn zâmbi uşor.

— E destul de dificil pentru un copil să înţeleagă diferenţa.

— Care e surpriza plănuită? o întrebă.

— Un picnic.

— Ai grijă, e periculos să vă îndepărtaţi, o avertiză Turlough.

— Nu ne vom îndepărta prea mult, îi explică ea, speriindu-se ca nu cumva Turlough să-şi amâne plecarea.

— Patrick şi Polly ne vor însoţi.

Încuviinţând, Turlough o trase mai aproape de el şi o sărută pe obraz.

— Sper că şi mama lui Maeve îmi va simţi lipsa, şopti el la urechea ei.

Prefăcându-se ruşinată, Kathryn îşi întoarse privirea. Turlough zâmbi văzând-o că roşeşte, apoi încălecă şi porni în fruntea oştenilor săi.

— Bine lucrat! spuse Patrick, apoi chiui bine dispus. Chiar foarte bine, Katie!

— Mă spălasem deja pe faţă azi, spuse Kathryn ştergându-se pe obraz cu mâneca. Acum trebuie să mă spăl din nou şi să mă rog ca atingerea lui spurcată să se spele.

Izbucnind în râs, Patrick îi oferi braţul şi o conduse în casă.

Mai spre seară, porniră toţi patru: Patrick, Maeve, Kathryn şi Polly, într-o plimbare.

Depărtându-se destul de mult, se opriră într-un loc liniştit, unde se simţeau singuri şi în siguranţă. Maeve obosise şi Patrick se oferi să o urce pe umerii săi, spre entuziasmul fetiţei.

Kathryn remarcă faptul că distanţa pe care o străbătuseră era destul de mare, dar ajunse la concluzia că, pentru picnicul lor, nu era de ajuns. La o nouă cotitură a drumului, văzură doi oameni stând lângă o caleaşca.

— Conal! strigă Kathryn şi alergă spre el.

Mulţumit că era teafără, Conal o îmbrăţişă, apoi o prezentă celuilalt bărbat numit Sean şi deschise uşa caleştii. Polly urcă imediat, luând-o pe Maeve din braţele lui Patrick.

— Să urcăm şi noi! spuse Patrick, întorcându-se spre Kathryn.

— Dar nu înţeleg ce se întâmplă aici! îi răspunse Kathryn, derutată.

— Plecăm spre Anglia, îi spuse Conal.

— Nu se poate! Nu pot pleca chiar acum! protestă Kathryn Nu am luat nimic cu mine! Cum rămâne cu hainele mele?

— Nu putem fugi dacă ne oprim să împachetăm bagajele, rosti Patrick scurt. Orice întârziere ne pune vieţile în pericol. Urcă şi nu mai discuta!

Kathryn făcu aşa cum i se spusese.

Capitolul 3

Întunecată şi liniştită, noaptea îl învălui pe

Hugh O'Neill în momentul în care acesta ieşi din casă. În depărtare, prin ceaţă, se putea zări o caleaşcă îndreptându-se încet spre casă. Când aceasta se opri, Hugh înaintă câţiva paşi şi deschise uşa.

— Patrick O'Donnelly? întrebă.

— În carne şi oase, răspunse Patrick.

Hugh îi privi cu atenţie pe cei din caleaşcă, atenţia concentrându-i-se asupra unei singure persoane.

— E bolnavă, cumva?

— Am adormit-o, îi răspunse Patrick. Crede că am ancorat în golful Bamstable Bay şi nu aş vrea să-i spun că nu este aşa.

Privirea lui Hugh se opri apoi asupra lui Maeve, ce dormea în braţele lui Polly.

— Şi fetiţa?

— Atâta drum a obosit-o…

— O iau eu pe Lady Kathryn, spuse Hugh. Aveţi grijă de fetiţă.

Hugh o ridică pe Kathryn cu grijă în braţele sale şi se întoarse spre casă. Simţind apropierea şi căldura trupului lui, Kathryn se cuibări moale la pieptul lui Hugh. Gestul acesta firesc îl surprinse şi pe el. Se opri o clipă şi privi chipul încântător al femeii care îi zâmbise în peste o mie de vise.

După ce urcă scările, Hugh intră într-un dormitor elegant şi o aşeză cu tandreţe pe pat. În urma lui, Peg îi îndrumă pe Patrick şi pe Polly să o aducă pe Maeve în camera alăturată.

«Sper că este la fel de docilă pe cât e de

fermecătoare…», gândi Hugh, apropiindu-se pentru a o privi mai atent. Involuntar, întinse mâna şi-i mângâie câteva şuviţe de pâr. Ochii verzi se deschiseră şi Kathryn privi faţa bărbatului la numai câţiva centimetri de ea. Apoi pleoapele se închiseră din nou şi femeia căzu într-un somn adânc. «Cum a putut această fiinţă să-l iubească pe unchiul meu?» se întrebă Hugh, simţind cum gelozia îi umple inima.

Kathryn scânci prin somn, de parcă ar trăi un coşmar şi o lacrimă se rostogoli pe obrazul ei.

— Fii calmă! îi şopti Hugh, ştergându-i lacrima.

Vocea lui adâncă păru că o linişteşte. Sub privirile curioase ale celorlalţi, Hugh se întoarse şi plecă.

A doua zi dimineaţă, Kathryn se trezi şi privi ameţită în jur. «O locuinţă destui de bogată pentru a fi a unui englez…» gândi ea.

În ciuda greţii ce o cuprinse, Kathryn se ridică şi observă cu mirare că purta o rochie ce nu era a ei. De ce nu-şi putea aminti sosirea în această locuinţă? îşi pierduse judecata? Polly deschise uşa şi făcu semn cuiva de afară. Patrick intră şi se aşeză lângă pat.

— Katie… începu Patrick ezitant.

Kathryn îi aruncă o privire confuză şi întunecată. Parcă pentru a şterge pânzele de păianjen din mintea ei, scutură din cap, iar părul ei bogat se înfoie ca un vai mistuitor.

Sprijinindu-se de tocul uşii, Hugh îşi analiza

din umbră, cu încântare, ostatica

— Katie… începu din nou Patrick, aruncând o privire spre uşă.

Urmărindu-l, Kathryn tresări surprinsă.

— Bună dimineaţa! spuse Hugh voios.

— T… tu! exclamă Kathryn, aruncând cuvertura.

— Hugh O'Neill, în serviciul dumneavoastră!

Hugh se înclină cu o galanterie exagerată.

— Sunt flatat că îţi aminteşti de mine.

— Unde mă aflu? întrebă Kathryn spre Patrick.

— În Dublin, îi răspunse e! înjurând în gând nerăbdarea celuilalt.

— M-ai trădat! Eşti dezgustător, neruşinat…!

Corpul lui Kathryn se clătină de mânie. Sări din pat şi făcu câţiva paşi înapoi. Asta nu putea fi o evadare!

— E cel mai sigur loc pentru tine şi pentru Maeve, încercă Patrick să-i explice.

— Un refugiu în vizuina leului? îl întrerupse furioasă Kathryn. Cap sec! Acest O'Neill îmi vrea copilul mort!

Privind spre Polly, îi ordonă:

— Cheam-o pe Maeve! Plecăm!

Înveselit de agitaţia oaspeţilor săi, Hugh chicoti uşor şi-i făcu semn lui Polly să rămână pe loc. Când Kathryn îşi întoarse privirea spre el, chicotitul lui devenise un zâmbet batjocoritor.

Kathryn înhăţă un sfeşnic de pe masă şi se repezi spre cel ce o ţinea în captivitate.

— Încearcă să mă opreşti, îl avertiză ea, şi te

voi omorî!

Zâmbetul dispăru de pe chinul lui şi Hugh aşteptă atacul privind-o fix.

— Ar trebui să te fereşti! ţipă Kathryn, alarmată de refuzul lui de a se retrage.

Roti sfeşnicul pentru a-l lovi, dar Hugh îi prinse încheietura mâinii. Privirile lor scăpărau de mânie.

— Dacă te doream moartă, spuse Hugh, ai fi fost moartă acum, doamnă… Crede-mă, ai fi fost…

Deodată, Hugh azvârli sfeşnicul, o apucă de mână pe Kathryn şi trase spre capătul camerei. Stomacul ei îşi goli conţinutul într-un lighean. Slăbită, se lăsă greu pe piciorul lui.

— Va fi bine… o asigură Hugh, ajutând-o să se întoarcă în pat; apoi o părăsi, luându-i pe Patrick cu el.

— O vreau pe fata mea! insistă Kathryn, încercând să se ridice.

— Maeve este în siguranţă.

Polly o forţă să rămână în pat.

— Ştiai! o acuză Kathryn.

— Ai fi dorit să rămâi cu Turlough? o întrebă ea. De fapt, Hugh nu a ştiut că Shane va fi ucis.

— Oh, pleacă de aici!

Kathryn se întoarse cu spatele la ea şi adormi imediat. Polly oftă uşurată. Furtuna trecuse. Numai de-ar putea fi sigură că venirea lui Kathryn la Dublin fusese lucrul cel mai înţelept.

În dimineaţa următoare, draperiile fuseseră trase şi razele de soare invadau camera. Oftând,

Kathryn se ascunse cât mai adânc sub cuvertură.

— E timpul să te alături celor din casă, o anunţă Polly încet.

— N-ai milă?

Kathryn se chinui să se ridice. O bătaie în uşă îi atrase atenţia, dar, înainte ca ea să poată răspunde, Maeve sări în pat îmbrăţişând-o. Dispoziţia ei se schimbă când văzu faţa luminoasă a copilei.

— Îmi place aici, îi spuse Maeve. Unchiul Hugh e drăguţ, nu ca unchiul Turlough.

— Unchiul Hugh? repetă Kathryn, dând la o parte un cârlionţ de pe faţa fiicei sale.

Fetiţa zâmbi şi-i continuă entuziasmată:

— Unchiul Hugh spune că am numele unei mari regine irlandeze. Iar eu voi fi regina Irlandei într-o zi. Unchiul Hugh mi-a promis.

— Ce frumos!

Kathryn îşi îmbrăţişă fata.

— Sunt sigură că vei fi cea mai mare regină şi cea mai bună… Mai bună decât Elizabeth Tudor.

— Cine?

O bătaie în uşă le atrase atenţia. Cu braţele încrucişate la piept, Hugh se sprijinea de tocul uşii.

— Bună dimineaţa! o salută pe Kathryn. Te simţi mai bine?

Neştiind cum să reacţioneze, Kathryn îl privi cu atenţie. Ar trebui să-i fie frică de el? Dacă nu dorea să le facă niciun rău, de ce le-a răpit?

Nu se putu opri să nu remarce statura lui

impunătoare, ochii scânteietori, zâmbetul încântător…

— Mamă, spune *bună dimineaţa* sau unchiul va crede că eşti prost crescută, îi şopti Maeve.

— Bună dimineaţa! rosti Kathryn, ruşinată de gândurile sale. Sunt mult mai bine.

Neinvitat, Hugh intră în cameră şi se îndreptă spre pat.

— Intră, unchiule Hugh, rosti încet, dar vizibil iritată Kathryn.

— Am venit după Maeve, interveni în acel moment Polly. Hai să pregătim micul dejun şi o baie fierbinte pentru mama ta

Când privi spre Kathryn, zâmbetul lui Hugh îngheţă pe buze.

Cămaşa de noapte a lui Peg, prea mare pentru ea, îi alunecase dezgolindu-i un umăr seducător. «Ce dracu' se întâmplă cu mine?» se întrebă el în gând. Se încruntă o clipă, dar aproape imediat privirea I se întoarse spre acel irezistibil umăr. «Sfinte Sisoe!» înjură el încet. Kathryn i se părea la fel de seducătoare ca prima păcătoasă din lume.

Privirea lui Kathryn îl urmări. Roşie şi încurcată, îşi aranjă cămaşa de noapte.

— Avem multe lucruri de discutat, dar voi fi plecat aproape toată ziua, spuse Hugh, întrebându-se dacă roşeaţa se datora felului în care o privea.

Alungându-şi aceste gânduri, întrebă:

— Vei cina cu mine?

— Cum doreşti.

Lui Kathryn nici prin gând nu-i trecea să cineze cu el, plănuind ca la ora aceea să nu mai fie în Dublin.

— Pe diseară, atunci!

Hugh plecă, nu înainte de a-i spune:

— Eşti liberă în casă, dar nu te gândi să faci nicio prostie! Vei fi urmărită îndeaproape.

Kathryn se sprijini de dulap privind în urma lui. «De ce m-a adus aici? L-aş putea convinge oare să mă ajute să plec în Anglia? Supravegheată… Bastard arogant!

Disperată de înfăţişarea ei sărăcăcioasă, Kathryn se opri la capătul scărilor şi îşi netezi o cută imaginară pe rochia purtată în momentul evadării sale din

Dungannon. Deşi proaspăt spălată, rochia era decolorată şi pânza bluzei părea la fel de simplă precum cea a unei ţărănci.

Se gândi resemnată că nu mai era nimic de făcut. Soarta îi era pecetluită, aşa încât Kathryn îşi îndreptă umerii şi începu să coboare scările spre salon.

Gânduri dezordonate i se învălmăşeau în minte. «De ce m-a adus aici?» îşi pusese această întrebare de o mie de ori. «Îmi va cere permisiunea de a fura dreptul copiilor mei?» Era hotărâtă să nu-i dea nimic. Admise totuşi că fusese drăguţ cu ea. Dar şi ea, cu farmecele ei, ar putea să-l convingă să o ajute să fugă în Anglia. La capătul scărilor, Kathryn ezită privind salonul pustiu. De undeva, apăru Peg care o conduse în

sufrageria familiei.

Când uşa se deschise, Hugh se întoarse zâmbind. Era îmbrăcat în pantaloni maro-castanii, vestă crem şi cămaşă de mătase pe dedesubt. Chipul lui bronzat radia de sănătate, ochii lui cafenii scânteiau.

Evitându-i privirea, Kathryn se uită în jurul ei. Pereţii erau împodobiţi cu splendide tapiserii, zugrăvind scene de vânătoare, iar ferestrele erau acoperite cu draperii grele. În sobă, fusese aprins focul. Hugh se simţea în largul lui înconjurat de bogăţie, fapt ce nu-i scăpă lui Kathryn.

Hugh traversă camera şi, oferindu-i braţul, o conduse la masă.

— Arăţi foarte bine, draga mea.

— Îmi cer scuze pentru ţinută, răspunse Kathryn îmbujorându-se.

Prin comparaţie cu el, se simţea îmbrăcată cu o zdreanţă.

— Eu… noi… am părăsit Dungannon-ul în grabă.

— E o problemă care se rezolvă uşor, o întrerupse Hugh, oprindu-i scuzele cu o mişcare a mâinii. Mă voi ocupa mâine dimineaţă.

— Nu! ţipă Kathryn. Nu trebuie!

— Insist.

Hugh părea supărat de refuzul ei, încercând astfel să o facă să fie de acord cu ceea ce dorea el.

Kathryn deschise gura să protesteze, dar fu întreruptă de sosirea lui Peg. Le aducea găină friptă umplută, salată cu ulei şi oţet, praz înăbuşit

cu vin. Kathryn se gândi că l-ar convinge mai uşor dacă stomacul lui Hugh ar fi plin şi mintea mai înceată. Începând să mănânce, arunca câte o privire spre Hugh care părea că nu-şi dezlipeşte ochii de ea deloc.

— Ce voiai să discutăm? întrebă Kathryn spărgând liniştea.

— Să amestecăm afacerile cu plăcerea nu este o idee prea înţeleaptă, o opri Hugh cu un zâmbet batjocoritor. Ar trebui să fii mai răbdătoare, doamnă!

«Cum îndrăzneşte să-mi dea mie sfaturi?» gândi Kathryn, mânia ei crescând brusc, ca o rafală neaşteptată de vânt.

— Va fi timp suficient pentru afaceri după ce vom cina, adăugă Hugh şi ridică paharul cu vin la buze, sperând ca ea să nu explodeze de mânie.

— Voi aştepta, domnule, replică Kathryn zâmbind, amintindu-și că trebuie să fie încântătoare.

Hugh se înecă cu vin şi o privi neîncrezător. Asprimea glasului ei dezminţea ceea ce tocmai spusese. Realiză că o subestimase pe această femeie care ştia atât de bine să se stăpânească. Hugh îi umplu din nou paharul cu vin.

— Am aflat că ai vizitat astăzi grajdurile, remarcă Hugh. Nu-ţi face planuri prosteşti, doamnă. În Irlanda, furtul se pedepseşte cu moartea.

Fu rândul lui Kathryn să se înece cu vin.

— Nu cred că împrumutul se pedepseşte la fel,

îl contrazise ea. Apoi, aşa cum ai spus, amestecul afacerilor cu plăcerea este o idee rea.

Pe buzele lui Hugh înflori un zâmbet.

— Voi aştepta, doamnă. Te rog să-mi spui Hugh, aşa cum fac toţi prietenii mei. Şi tu?

— Eu… domnule?

— Cum te strigă prietenii?

— Lady Kathryn.

Hugh ridică din sprâncene.

— Povesteşte-mi despre tine, Katie.

— Lady Kathryn, îţi aduci aminte?

Buzele lui Hugh se strânseră.

— Povesteşte-mi despre viaţa ta în Anglia, despre familia ta, Lady Kathryn.

— Nu sunt multe de spus, răspunse ea. *Basildon Castle* a fost casa familiei Devereux încă din zilele lui Tudor, bunicul reginei. Ca o recompensă pentru loialitatea şi serviciile aduse lui Tudor, străbunicul s-a însurat cu străbunica mea, moştenitoarea castelului *Basildon.* Tatăl meu s-a însurat cu mama mea când era în Franţa, trimis de regele Henry.

Uitând de sine, Kathryn adăugă:

— S-au căsătorit fără permisiunea regelui.

Hugh zâmbi.

— Trebuie să fi fost un om curajos tatăl tău Kathryn încuviinţă.

— Când tata a murit, noi am intrat în suita reginei.

— *Noi?*

— Fratele, surorile mele şi eu însămi.

— Câte surori ai?

— Două, mai tinere decât mine. Şi tu?

— Am rămas singur, îi răspunse. Bătrânul rege Henry cerea ca şefii irlandezi să-şi trimită fiii cu voie sau fără voie în Anglia, pentru a fi educaţi într-o casă nobilă.

— Şi de ce te-ai întors în Irlanda? întrebă Kathryn, deşi ştia răspunsul.

— Tatăl meu, Mathew, era frate vitreg cu Shane, povesti Hugh. S-a împrăştiat un zvon că Mathew era ilegitim şi incapabil să moştenească puterea, dar – bastard sau nu – bunicul meu, Conn O'Neill, l-a numit succesor. Parlamentul din Dublin îl sprijinea la cererea *Tyron-ului,* în timp ce Shane se bucura de sprijin în *Ulster.*

Kathryn privi în altă parte.

— Am mai auzit povestea.

— Atunci ştii că oamenii lui Shane mi-au ucis tatăl, iar, când fratele meu mai mare şi-a cerut drepturile, a fost şi el omorât.

— Soţul meu şi-a ucis fratele? murmură Kathryn.

— Shane era în vizită la curtea lui Tudor când a murit Brian, îi răspunse, umplându-i paharul cu vin.

— Cine l-a ucis pe Brian?

— Turlough.

Ştiind că răposatul ei soţ ordonase probabil execuţia, Kathryn îşi pierdu pofta de mâncare, dar se strădui să bea vinul. Desigur, Hugh avea serioase motive de nemulţumire împotriva lui

Shane. Oare Maeve şi ea vor fi ucise datorită crimelor comise de soţul ei împotriva acestui bărbat?

— L-ai iubit? întrebă Hugh, incapabil să se stăpânească.

— Ce?!

— L-ai iubit pe unchiul meu? Erai fericită?

— Cum îndrăzneşti?! izbucni ea şi furia scăpărătoare îi învinse teama. Viaţa mea cu Shane nu te priveşte!

Hugh zâmbi.

— E cazul să trec din nou la locul meu, nu-i aşa?

Restul cinei se desfăşură în tăcere, Hugh mulţumindu-se doar să zâmbească o dată sau de două ori frumoasei sale invitate.

Paharul lui Kathryn nu rămăsese nici măcar un singur minut gol şi, când cina luă sfârşit, se simţea ameţită.

Hugh se ridică în picioare şi, oferindu-i braţul, o conduse pe Kathryn în biroul său.

Ameţită de vin, Kathryn examină ca prin ceaţă camera. Lângă fereastră, era aşezat un birou cu două scaune confortabile, iar în cămin ardea un foc îmbietor.

Hugh o invită pe Kathryn pe un scaun, apoi se aşeză pe celălalt. Privind-o, se întrebă cu ce ar fi mai bine să înceapă.

— De ce am fost adusă aici? întrebă Kathryn rezolvând astfel problema.

— Garantarea siguranţei tale mi s-a părut a fi

de cea mai mare importanţă, îi răspunse scurt. Al doilea motiv este… cât mai curând posibil, ne vom căsători.

«Încă unul…», gândi Kathryn enervată, dar îşi aminti că trebuie să fie drăguţă.

— Îmi cer scuze, spuse, dar… nu cumva ţi-ai pierdut minţile?

— Te vei mărita cu mine, îi repetă Hugh cu o voce joasă, accentuând fiecare cuvânt.

— Ignoranţa trebuie să fie o trăsătură de familie, rosti scurt Kathryn.

— A familiei tale sau a familiei mele? i-o întoarse Hugh.

— Nu doresc să mă mărit.

Kathryn privi spre Hugh, dar zâmbetul de pe buzele lui o înfricoşă.

— Te rog, înţelege, pledă ea. Sunt văduvă de puţin timp şi nu vreau să mă recăsătoresc.

— Văduvia şi căsătoria ţi-au convenit din multe puncte de vedere, spuse rece Hugh. Nu eşti de acord?

— Mă ameninţi?

— Doamne fereşte!

«Întâi este cât se poate de drăguţă, apoi devine cea mai încăpăţânată scorpie…», gândi Hugh cu ciudă.

Respiră adânc ca să se calmeze, apoi continuă.

— Cred că ai prefera să fii contesă de *Tyrone* decât să mergi acasă sau să ajungi la mila lui Turlough.

— Contesă de *Tyrone*? repetă Kathryn.

Vorbeşti în dodii!

— Ascultă-mă cu atenţie! spuse Hugh, înclinându-se în scaunul său. Nu ai unde sta în Anglia. Mama ta s-a recăsătorit şi, când fratele tău va creşte şi se va însura, castelul *Basildon* va fi al soţiei lui. Vei trăi ca o femeie săracă. S-ar putea ca regina să te mărite cu un englez, dar ar putea el creşte copilul tău, copilul unui rebel irlandez?

După o scurtă pauză, Hugh concluzionă:

— O căsătorie ne-ar avantaja pe amândoi.

— Cum aşa? întrebă Kathryn.

— Regina refuză să mă numească moştenitor din cauza lui Shane, iar tu s-ar putea să naşti tot o fată care să nu aibă dreptul la moştenire, replică Hugh, ridicându-se în picioare.

După ce îşi turnă un pahar cu whisky, se întoarse să o privească.

— Dacă ne unim, regina mă va recunoaşte ca succesor al *Tyronului ş*i, dacă vei naşte un fiu, îl voi numi moştenitorul meu.

— Regina nu e proastă, spuse Kathryn. Ar putea să-ţi refuze căsătoria.

— Ce te face să crezi că nu am deja permisiunea ei? continuă Hugh.

— Dacă, aşa cum spui, Anglia nu are loc pentru mine şi copiii mei, o întoarse Kathryn, m-aş putea întoarce la Dungannon. Fiul meu îl va moşteni oricum.

— Să te întorci la Turlough?

— Turlough nu doreşte decât ce a stăpânit Shane, îl informă ea.

— Foarte perspicace, spuse Hugh, admirându-i logica. Sunt rare femeile care sunt şi frumoase, şi au şi mintea ascuţită!

— Sunt norocoasă că am întâlnit un bărbat care le apreciază pe amândouă, replică ea.

— Fusese un compliment, refuză Hugh provocarea, apoi continuă: Turlough este un O'Neill şi, aşa cum ţi-am spus, doreşte să se căsătorească cu tine. Dacă te întorci la Dungannon, te vei căsători cu el sau te va omorî.

Acesta era adevărul. Şi era şi Patrick implicat în fuga ei. Kathryn ştia că pierduse această bătălie.

— De ce vrei să mă ajuţi pe mine şi pe copiii mei? întrebă ea. Shane ţi-a omorât tatăl şi probabil a ordonat şi moartea fratelui tău.

— Nu există altă soluţie. Împreună vom învinge!

Singuri ne vom suprima unul pe altul…

Kathryn se ridică şi traversă camera, pentru a ajunge în faţa lui.

— L-ai numi pe fiul lui Shane moştenitorul tău?

— Da.

Câteva momente, Kathryn cântări promisiunea lui.

— Mă voi gândi la asta, spuse ea în sfârşit.

Mâna lui Hugh se întinse şi îi cuprinse talia. Corpurile lor erau doar la câţiva centimetri unul de altul.

— O vei face acum, insistă el.

— Mă voi gândi, încercă Kathryn să se desprindă.

Hugh îşi retrase mâna eliberând-o şi începu să vorbească cu convingere.

— Nu este timp de gândire. Aş vrea să te iau de soţie înainte ca Turlough să te fure şi să te ducă înapoi la Dungannon.

Kathryn ezită. Nu se gândise la această posibilitate. Ce alternativă îi rămăsese?

— Vei semna un act legal prin care îl numeşti pe fiul lui Shane moştenitorul tău? întrebă ea.

— Am spus deja acest lucru, replică Hugh, ştiind că a câştigat.

— În prezenţa mai multor martori?

— Da.

Privirea lui Hugh se opri pe sânii ei şi, pe moment, se gândi la nopţile lungi când vor fi soţ şi soţie.

— Dacă sunt de acord, continuă Kathryn urmărindu-i privirea, ce va fi cu căsătoria?

— Nu înţeleg.

Stânjenită, Kathryn se întoarse spre el şi, cântărindu-şi cuvintele, se aventură:

— Presupun că va fi o căsătorie doar cu numele.

— Presupunerea este incorectă, doamnă. Căsătoria va fi o realitate.

Cum ea refuza să se uite la el, Hugh o forţă să-i întâlnească privirea. Vocea sa era hotărâtă, fără a fi aspră.

— Vei trăi cu mine şi-mi vei face copii. Unirea

noastră se va săvârşi. Ştii că aşa va fi.

Nesigură de cuvintele lui, de fidelitatea lui, de parfumul lui bărbătesc, Kathryn murmură:

— După naşterea copilului meu.

— Imediat după jurământ.

— Refuz să-mi tulbur copilul nenăscut.

Admirându-i curajul, Hugh se gândi la cuvintele ei şi cedă.

— Un compromis este binevenit. Căsătoria va avea loc imediat, dar îmi voi exercita drepturile de soţ după ce te vei restabili după naştere. Este mai mult decât echitabil.

— Vei semna un act legal pentru asta?

— Nu, doamnă, strigă Hugh, privind-o în ochii săi verzi. Viaţa mea personală, cu defectele ei, nu e subiect de bârfă.

Sfinte Iisuse! Era o viperă travestită într-o englezoaică! Cum supravieţuise unchiul lui temperamentului ei faimos va rămâne pentru el un mister până la sfârşitul zilelor.

— Şi acum la ce dracu’ te mai holbezi?

— Vorbe deşarte!

— Vorbe deşarte?

— Da, răspunse Kathryn simulând inocenţa. Vezi, gurile rele spun că nu îţi prea ţii cuvântul! Oh, dar îmi pare rău că te-am insultat.

Neobişnuit să-şi piardă controlul, Hugh îşi recăpătă încet stăpânirea de sine. Numără în gând până la zece, apoi – pentru siguranţă – continuă până la douăzeci.

— Poţi să te arunci la picioarele mele şi să mă

rogi să-ţi dau atenţie, îi promise, dar nu o vei primi până când nu vei naşte copilul. Îţi dau cuvântul meu de gentleman.

O privi din cap până în picioare şi adăugă:

— Nu va fi greu.

Kathryn zâmbi şi se îndepărtă. Ştia că măritându-se trebuie să se supună viselor şi dorinţelor lui. Dacă ar putea măcar să meargă acasă... Dar *Tyrone-ul* era de drept al fiului ei şi dorea ca el să-l moştenească. Ce să facă? «Mai bine acest O'Neill decât Turlough sau alt englez», gândi Kathryn.

Se întoarse, mişcarea ei bruscă surprinzându-l pe Hugh care îi admira silueta. Ochi i se îngustară, dar nu spuse nimic şi veni în faţa lui.

— Foarte bine, fu de acord Kathryn.

Hugh se destinse brusc, apoi zâmbi:

— Sărbătorim târgul cu un sărut?

Kathryn înţepeni şi făcu un pas înapoi.

— Când contractul va fi semnat, veni replica ei de gheaţă.

Privindu-i faţa nemişcată, Hugh se pierdu. Ochii ei erau verzi ca verdele Irlandei, îmbătători şi tainici, încălzindu-i sângele, tulburându-l. Făcu un pas spre ea şi îşi apropie faţa de a ei, până când gura lui îi acoperi buzele, atingându-le, gustându-le dulceaţa.

Incapabilă să se mişte, Kathryn fu cuprinsă de vraja lui, de căldura care îi inunda simţurile. Mâna lui Hugh refuza să-i dea drumul, iar ea îşi pierdea puterea de a se împotrivi.

— Lasă-mă, gâfâi ea.

La început, Hugh nu o auzi, dar când simţi lama rece a unui cuţit atingându-i gâtul, se îndepărtă brusc.

— Ce?

— L-am luat de la masă.

Îndepărtând cuţitul, Kathryn făcu câţiva paşi înapoi, dar privirea ei rămăsese fixată asupra buzelor lui. Ce se întâmplase cu ea?

Recăpătându-şi parcă demnitatea, Kathryn îi dădu cuţitul, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi. Urmărită de hohotul de râs a lui Hugh, traversă salonul şi urcă în grabă scările.

«Frumoasă, curajoasă şi inteligentă!» se minună Hugh. O englezoaică ce posedă toate aceste admirabile calităţi era în casa lui şi, în curând, va fi soţia lui! Iar Hugh era sigur de un lucru: viaţa cu această femeie nu-l va plictisi niciodată.

Capitolul 4

În dimineaţa următoare, după micul dejun, Hugh mai rămase cu Patrick, Sean şi Conal. Când Peg intră să strângă farfuriile, Hugh îi spuse să ia loc. Avea de împărtăşit veşti importante. Cei patru însoţitori îl priveau aşteptând.

— Lady Kathryn şi cu mine ne vom căsători cât mai curând posibil, le spuse Hugh.

După acest anunţ, se aşternu o linişte mormântală. Patrick îşi reveni primul.

— Ea ştie? întrebă el nervos.

— Mi-a acceptat propunerea noaptea trecută.

Ridicând din sprâncene, Hugh adăugă:

— Aparent, Lady Kathryn a fost binecuvântată cu frumuseţe şi inteligenţă, dar nu şi cu bun gust.

Hohote de râs izbucniră din piepturile bărbaţilor.

— Am trimis un mesaj croitoresei doamnei Fiona Fitzgerald, îi spuse Hugh lui Peg. Când va sosi, trimite-o sus la Kathryn.

— Ai trezit-o pe biata femeie în toiul nopţii? întrebă Patrick.

— Nu.

Hugh zâmbi binevoitor.

— L-am trimis ieri un mesaj.

Cei patru bărbaţi izbucniră din nou în râs, dar aroganţa lor masculină nu o amuză deloc pe Peg.

— Economiseşte prelegerea, zise Hugh, văzându-i figura plină de reproş.

— Putem fi gata pentru o mică recepţie în două săptămâni?

— Da.

— Bine. Pregăteşte pentru Lady Kathryn camera de lângă dormitorul meu, dar nu-i spune încă nimic de această mutare.

Menajera îi aruncă o privire ofensată. Ceea ce sugera el era indecent.

— Intenţiile mele sunt onorabile, o asigură Hugh ridicând mâinile într-un gest inutil. Vom fi salvaţi de problema mutării ei mai târziu. Afară cu tine acum!

Peg plecă pufnind indignată.

— Aranjează cu părintele Dunn de la St. Mary, dar subliniază că anunţurile trebuie abandonate, îl instrui pe Sean, întorcându-se cu faţa spre el. Dacă poate rezolva asta, St. Mary va primi o donaţie generoasă. Dacă nu, spune-i că vom merge în altă parte.

«Mituieşte un preot!» gândi uimit Patrick. «Nici Shane n-ar fi îndrăznit să compromită cu un om al bisericii pentru un scop persona!!» Hugh O'Neill în acţiune oferea o privelişte uimitoare.

— Dacă se citesc anunţurile, explică Hugh întorcându-se spre Patrick şi Conal, Turlough va încerca să o recapete pe Kathryn înaintea nunţii. Este mai bine să fim prevăzători.

Ceilalţi fiind de acord, el continuă:

— Asiguraţi-i securitatea aici! în orice moment, unul dintre voi trebuie să fie pregătit la ce e mai rău din partea lui Turlough.

— Eu şi Conal vom avea grijă să nu fie probleme, spuse Patrick ridicându-se, apoi ieşi urmat de fratele său.

Sir Henry, sosit în acel moment, se aşeză în locul lui Patrick.

— Am primit mesajul tău, spuse căscând. Ce era aşa de urgent?

— Mă voi însura şi am nevoie de ajutorul tău, îi răspunse Hugh.

Pe faţa englezului, apăru întâi surpriza, apoi amuzamentul.

— Te însori şi ai nevoie de ajutorul meu,

repetă Sir Henry. Ar trebui să te susţin în faţa miresei tale?

Hugh chicoti şi scutură din cap.

— Am nevoie de un act de angajament, care să fie gata pentru semnat în această seară.

— Cine e mireasa? întrebă Sir Henry.

— Kathryn Devereux O'Neill.

Hugh aşteptă reacţia celuilalt bărbat.

— Văduva unchiului Shane.

Sir Henry era uimit.

— Fiica doctorului Basildon?

— O ştii doar!

— Nu chiar. Dar de ce te grăbeşti?

— Doamna e cam şovăitoare, recunoscu Hugh, dar nu poate să se mai răzgândească după ce contractul va fi semnat.

Hugh îi întinse o monedă strălucitoare, mai convingătoare decât orice argument.

— După ce eu şi Kathryn vom fi căsătoriţi, vom trimite reginei o petiţie pentru *Tyrone.* Pentru a-mi dovedi buna credinţă, voi ajuta la înăbuşirea tulburărilor îndreptate împotriva coroanei. Pe cheltuiala mea, bineînţeles. De aceea ar trebui ca Majestatea Sa să fie de acord cu cererea mea. Nu eşti de acord?

Sir Henry încuviinţă, gândindu-se că şi intervenţia sa ar putea s-o înduplece pe regină.

— Dă-mi materialul potrivit şi avocaţii mei vor face contractul. Mă întorc deseară cu el.

— Mulţumesc, Henry. Peg îţi va servi micul dejun în biroul meu. Vin şi eu, după ce voi vedea

în ce stadiu se află Kathryn cu croitoreasa.

Sus, întinse mâna să bată la uşă, dar – sperând să o găsească dezbrăcată pe Kathryn – deschise uşa şi intră.

Era ziua lui norocoasă, decise Hugh, delectându-se cu priveliştea încântătoare ce-l întâmpină. Polly se uita în schiţele croitoresei, în timp ce Maeve privea plictisită pe fereastră; doamna Bujold îi luă măsurile Kathrynei îmbrăcată într-o cămaşă subţire. Neobservat, Hugh îşi devora logodnica din priviri. Picioarele lungi ale Kathrynei, şoldurile zvelte şi coapsele arcuite atraseră atenţia lui Hugh, dar privirea îi îngheţă în faţa pântecului rotund, amintire de la unchiul său. Când Kathryn se întoarse să vorbească cu doamna Bujold, îngenuncheată în faţa ei, sânii grei ameninţară să iasă din decolteul cămăşii. Hugh oftă, dorindu-şi ca timpul să aibă aripi şi săptămânile să treacă cum ai clipi din ochi. «Există un Dumnezeu în ceruri – decise Hugh – şi, din motive necunoscute, e foarte bun cu mine!»

Kathryn îşi ridică ochii şi îi văzu privirea plină de căldură, strălucire, intensitate şi se simţi vulnerabilă. Gândindu-se la sărutul din noaptea trecută, un fior arzător îi străbătu brusc corpul şi începu să tremure.

— Unchiule Hugh! îl strigă Maeve, întorcându-se de la fereastră.

Râzând, Hugh se lăsă în genunchi pentru a o îmbrăţişa sa.

— Mama spune că rămânem aici pentru

totdeauna, izbucni fetiţa. Te iubesc, unchiule Hugh! Pot să am propriul meu cal?

— Maeve! strigă Kathryn cu o voce severă.

Hugh zâmbi gândindu-se că vicleniile femeilor sunt instinctive şi nu învăţate. Trimiţând mamei fetiţei o privire admirativă, Hugh o îmbrăţişă pe Maeve şi-i spuse:

— S-ar putea, însă numai fetele cuminţi primesc în dar ponei.

«Totdeauna se tocmeşte când face afaceri…», gândi Kathryn.

— Polly, ia-l pe Patrick să vă conducă pe tine şi pe Maeve la grajduri pentru a vizita caii, spuse Hugh, ignorând privirea dezaprobatoare a frumoasei sale logodnice.

Încântată, camerista plecă împreună cu Maeve după Patrick. Hugh clipi cu şiretenie spre Kathryn care clocotea de mânie.

Trecută de prima tinereţe, doamna Bujold era o femeie mică, bine făcută. Părul ei castaniu era presărat cu şuviţe cărunte, iar ochii ei căprui deschis radiau bunătate şi bun simţ. Croitoreasa era indulgentă cu scandalurile altora, pentru că răutatea era străină felului ei inimos de a fi.

— Lady Kathryn este încântătoare! începu ea, întorcându-se spre Hugh.

— Da, sunt un bărbat norocos.

Hugh zâmbi în timp ce examina corpul sumar îmbrăcat al logodnicei sale.

— Şi doamna este norocoasă, îl complimentă ea privind spre Kathryn pentru confirmare.

— Da.

Kathryn se uită în altă parte, îmbujorată de încurcătura în care intrase.

— Veniţi să vedeţi schiţele pe care le-am făcut, îl invită croitoreasa arătând spre patul unde erau aşezate.

În timp ce doamna Bujold vorbea la nesfârşit despre modă, materiale şi culori, Hugh îi cuprinse umerii lui Kathryn. Conştientă doar de mâna de pe umerii ei, Kathryn stătea între cei doi fără să audă niciun cuvânt. Când degetele lui începură să o mângâie, frisoane puternice îi străbătură corpul.

— Lady Kathryn are nevoie de multe lucruri, îi spuse Hugh croitoresei. Îi trebuie trei sau patru rochii imediat, iar rochia de nuntă cu toate gătelile să fie gata în două săptămâni. Restul poate fi completat mai târziu. E vreo problemă?

— Totul va fi aşa cum doriţi, îl asigură croitoreasa.

Hugh o cuprinse pe Kathryn într-o lungă îmbrăţişare şi o sărută tandru pe frunte.

— Sir Henry mă aşteaptă în birou, scumpo. Contractul va fi gata pentru semnat în această seară.

Se îndepărtă să plece, dar în uşă îşi aduse aminte de altceva.

— Doamnă Bujold, ai grijă să faci cusăturile largi.

Kathryn abia respira, îngrozită de jenă. Croitoreasa avea o privire întrebătoare, fără să înţeleagă exact ce voise el să spună.

— Lady Kathryn este însărcinată, spuse deschis Hugh.

— Ah, oftă doamna Bujold, crezând că el este fericitul tată. Dragostea…

— Da, dragostea!

Hugh plecă, dar în timp ce cobora scările râsul lui urcă până la ele.

— Doamnă Bujold, aveţi o rochie pe care aş putea să o port în această seară? întrebă Kathryn, care îşi recăpătase brusc calmul.

Croitoreasa se gândi, se încruntă, apoi se lumină.

— Am o rochie, dar e promisă altcuiva…

— Plătesc triplu pentru ea, o întrerupse Kathryn, generozitatea ei surprinzând-o pe femeie.

— După cum vezi, n-am nimic ce să port deseară.

Simpatizând-o pe frumoasa femeie, doamna decise că avea mai multă nevoie de rochie decât cealaltă clientă şi încuviinţă.

— Mă voi întoarce mai târziu cu rochia. Durează puţin până fac modificările necesare.

Apoi croitoreasa zâmbi.

— Lady Fiona Fitzgerald va fi furioasă că pierde şi bărbatul şi rochia din cauza aceleiaşi femei. Ce simpatic!

Seara, coborând scările, Kathryn arăta ca o regină în rochia mov, cu mâneci lungi şi cu falduri. Corsajul i se potrivea perfect, dar decolteul pătrat era mult prea îndrăzneţ pentru gustul ei. Măcar de-ar fi avut vreo bijuterie! Ori un şal!

Kathryn se încruntă văzând decolteul prea adânc, apoi zâmbi, căci îi venise în minte o idee răutăcioasă.

Acest arogant O'Neill avusese îndrăzneala să comande rochia de nuntă înainte de a avea mireasa. Merita o lecţie! îşi va onora deci pactul pe care îl făcuseră, dar Hugh O'Neill nu va primi mai mult de atât.

În timp ce se îndrepta spre biroul lui, încrederea Kathrynei se transformă într-o nerăbdare nervoasă. Odată cu semnarea hârtiei fuga ar deveni imposibilă. Ce să facă? Să stea sau să o ia pe Maeve şi să fugă? Dar unde să fugă? Plecase din Dungannon fără nimic.

Îşi înălţă umerii şi bătu în uşă. Deschizându-i, Hugh citi imediat îndoiala pe faţa ei. Mâna lui se întinse spre a ei. O conduse înăuntru şi închise uşa, în timp ce Sir Henry Sidney şi Patrick se ridicau de pe scaunele lor.

— Eşti foarte frumoasă în această seară, o complimentă Hugh, încercând să o liniştească. Rochia este minunată, draga mea!

— Mă bucur că o apreciezi, replică Kathryn cu un zâmbet fermecător. Pentru livrare imediată, doamna Bujold a cerut preţ triplu.

Sir Henry şi Patrick chicotiră, numai Hugh rămase tăcut, dar ochii îi sclipeau amuzaţi. Doamna se dovedise a fi mai curajoasă decât îşi imaginase, dar Hugh nu iubea nimic mai mult decât provocarea.

— Doamnă, ţi-l prezint pe Sir Henry Sidney,

începu Hugh. Sir Henry şi Patrick vor fi martorii înţelegerii noastre.

Kathryn întinse mâna englezului, spunându-i:

— Sunt încântată să vă cunosc, domnule!

— Trebuie să-ţi mărturisesc cât de mult mă bucur că Hugh a ales o englezoaică să se însoare, îi spuse Sir Henry.

Hugh o invită pe Kathryn la birou şi, după ce semnă contractul de căsătorie, îi înmână pana, spunându-i:

— Semnează aici, Katie.

— Nu voi semna un document pe care nu l-am citit.

— Citeşti?

Hugh era sincer surprins. Dar Kathryn, jignită, îi aruncă o privire plină de reproş.

— Am luat lecţii cu profesorul fratelui meu. Am multe talente pe care nu le ştii.

— Sper să fie aşa, murmură el, fixându-i decolteul cu privirea.

Kathryn îşi simţi obrajii în flăcări. Înăbuşindu-şi cu greu hohotul de râs, Sir Henry şi Patrick îşi întoarseră privirea de la cei doi.

— Totul este în ordine, o asigură Hugh. Nu este nevoie să-l citeşti.

— Insist, îl provocă Kathryn.

— Nu ai încredere în mine?

— Greu de spus.

Hugh îi înmână documentele, se îndepărtă, dar privirea lui nu o părăsi deloc. Kathryn citi hârtiile cu atenţie, mai încet chiar decât era

necesar. Totul părea în ordine, nu avea ce să-i reproşeze. Intenţia ei era, de fapt, să-l contrarieze pe Hugh.

La îndemnul reînnoit al lui Hugh iscăli documentul, privită îndeaproape de Sir Henry şi Patrick. Apoi Hugh umplu fiecăruia câte un pahar cu whisky.

— Pentru Lady Kathryn, cea mai încântătoare femeie pe care am văzut-o vreodată! toastă Hugh, ridicând paharul în semn de salut şi ţintuind-o cu o privire scânteietoare.

Sir Henry şi Patrick îşi băură paharele stânjeniţi de zâmbetul larg dăruit de Kathryn logodnicului ei.

— Să cinăm! îi invită Hugh.

— Te superi dacă rămân să discut ceva numai cu Patrick? întrebă Kathryn.

Hugh încuviinţă şi plecă înainte cu Sir Henry.

Kathryn se apropie de Patrick şi-l privi cu ochii calzi, plini de regret:

— Îmi cer iertare pentru cuvintele grele de ieri.

— Nu este nimic de iertat, spuse el zâmbind.

— Fac lucrul cel mai înţelept?

— Doar Dumnezeu ştie, dar cred că cea mai bună şansă pentru tine este Hugh.

— Mă tot gândesc la asta… Nu contează preţul, important e ca fiu! lui Shane să fie moştenitorul, spuse Kathryn dorind cu disperare încuviinţarea lui.

Patrick îi atinse mâna, spunând:

— Sunt de acord cu tine.

— Viaţa cu Shane a fost un coşmar, i se confesă ea. Nestatornicia şi veşnica lui goană după femei mi-au ruinat şi mi-au dărâmat toate speranţele privitoare la o căsnicie reuşită, bazată pe dragoste. Caracterul lui violent şi prefăcut m-au dărâmat complet. Această căsătorie mă va pune din nou în poziţia de a fi la mila unui alt O'Neill, cu aceleaşi trăsături mizerabile de caracter ca şi unchiul său.

— Jur că te voi apăra! îi replică Patrick. Dar eu cred că Hugh şi Shane sunt tot atât de diferiţi precum ziua şi noaptea. Dacă mă înşel, te voi ajuta să fugi în Anglia.

— Oare ce m-aş face fără tine? şopti Kathryn, prinzându-i mâinile. Mă vei conduce la nuntă?

— Voi fi onorat.

Vocea lui Patrick era răguşită de emoţie şi lacrimile începeau să-i brăzdeze obrajii.

În salonul imens, Patrick o conduse pe Kathryn la locul ei, lângă Hugh. Sir Henry şi Patrick se aşezară în faţa lor.

Peg sosi, aducându-le cina. Creveţi cu unt, fazan cu sos, cartofi fierţi, salată cu castraveţi şi un vin burgund.

— Nunta va fi foarte simplă, i se adresă Hugh lui Sir Henry.

— L-am rugat pe Patrick să fie cavalerul. Meu de onoare, îl întrerupse Kathryn.

— O alegere excelentă, draga mea! aprobă Hugh cu o voce caldă.

«Poate ar trebui să am încredere în el…», se gândi Kathryn. Poate că ar trebui să răspundă prin blândeţe şi bunătate, bunătăţii şi blândeţii lui.

— De ce anume trebuie să mă ocup? îl întrebă ea.

— Totul este pregătit, îi răspunse Hugh, luându-i mâna. Vei avea numai de aşteptat.

— Când? se încruntă şi bombăni Kathryn.

— Ce anume?

— Dacă tot ceea ce trebuie să fac este să aştept, spuse Kathryn cu o voce plină de sarcasm, spune-mi când şi aşa voi face. Va fi perfect.

Hugh îşi aţinti privirea asupra ei şi ceilalţi doi bărbaţi se prefăcură a fi surzi.

— Nu am vrut să te jignesc sau să te supăr, îi spuse el brusc. Orice activitate obositoare este periculoasă în situaţia în care eşti şi apoi Turlough rămâne o ameninţare reală până ce va avea loc ceremonia.

Vorbele lui Hugh o făcură pe Kathryn să se simtă caraghioasă.

— Copilul mă face, probabil, irascibilă, murmură Kathryn, încercând să găsească o scuză.

— Înţeleg acest lucru.

Hugh zâmbi şi o strânse de mână, ca şi cum ar fi fost o copilă pe care încerca să o liniştească.

Peg se întoarse cu desertul – căpşuni cu cremă – dar Kathryn, cu gândurile răvăşite, abia se atinse de ea. Deja se simţea o străină gândindu-se la propria ei nuntă. Îşi pierdu tot interesul pentru ce se petrecea în salon în momentul în care

conversaţia bărbaţilor alunecă spre politică şi război.

— Cei din Maguire ne-au atacat din nou, spuse Sir Henry.

— Chiar aşa? întrebă Hugh, prefăcându-se dezinteresat.

— Da, continuă Sir Henry. S-ar putea ca regina să fie forţată să trimită pe cineva capabil acolo, pentru a pune capăt luptelor şi răzvrătirii. Russell nu poate să fie în fiecare loc în acelaşi timp, ştii doar…

— A fost o zi lungă, îl întrerupse Kathryn, ridicându-se din scaunul ei.

Era sătulă de lupte şi de jertfe pentru Irlanda sau pentru Anglia. Nu voia să mai asculte niciun cuvânt.

— Vă urez tuturor noapte bună!

Hugh se ridică imediat şi-i oferi braţul.

— Mergeţi în biroul meu, le spuse lui Patrick şi Sir Henry. Nu voi întârzia mult.

Întorcându-se spre Kathryn, îi zâmbi şi-i spuse:

— Am ceva pentru tine… Vreau să-ţi arăt ceva.

Urcând scările împreună cu Hugh, Kathryn se simţea dezorientată. Mânia ei în faţa bunăvoinţei lui nu trebuia să se stingă. Ca şi ar fi putut găsi un răspuns pe chipul lui cu trăsături frumoase, Kathryn îl privi lung. Pentru restul vieţii sale, va urca scările acestea împreună cu acest străin ce urma să-i devină soţ. Ce îi va rezerva ei viitorul? Dar lor? Ce le rezerva oare lor viitorul?

În loc să o conducă în camera ei, Hugh porni spre altă cameră, mai mare, situată în partea opusă a coridorului. În faţa uşii, îi aştepta Polly. Încurcată, ea ridică o privire mirată şi întrebătoare spre Hugh.

— Această cameră este mult mai potrivită pentru stăpâna casei, îi explică Hugh.

Ostilitatea şovăitoare a lui Kathryn se transformă în căldură şi emoţie la această neaşteptată atenţie. Expresia ei aspră se schimbă.

— Foarte drăguţ din partea ta, murmură ea, cuprinzând cu privirea camera spaţioasă.

Patul, cu baldachin, enorm, era decorat cu perdele groase şi avea o cuvertură asortată. Tapiserii viu colorate împodobeau pereţii camerei şi, în faţa căminului, erau aşezate două fotolii confortabile. Carpete scumpe acopereau podeaua.

Dar Kathryn observă un lucru care o puse pe gânduri. În Anglia, camera ei avea doar o intrare, iar ia Dungannon – două. Fără a mai pune la socoteală şi uşa ce dădea spre coridor, camera aceasta avea trei intrări.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. Hugh deschise prima uşă.

— Aici vei înghesui toate rochiile pentru care am plătit şi voi mai plăti, îi spuse ridicând din sprânceană.

Râsul lui Kathryn izbucni brusc, făcând camera să se umple de hohote cristaline.

— Un salon din care vei admira grădina, spuse Hugh deschizând cea de-a doua uşă.

«Poate viaţa mea va fi într-adevăr bună aici», se gândi Kathryn, dându-şi seama că el încerca doar să o mulţumească şi să o încânte.

— Şi aceea? întrebă arătându-i o a treia uşă.

— Dormitorul meu.

Hugh zâmbi vinovat ca un puşti prins cu o poznă.

Kathryn se încruntă şi se întoarse încet spre el. Privindu-i, Polly nu-şi putu reţine un zâmbet, dar primi imediat de la fiecare câte o privire încruntată.

— Îţi mulţumesc pentru bunătatea şi pentru grija pe care mi le porţi spuse Kat Hryn.

Îi întinse lui Hugh o mână în semn de *rămas bun,* dar Hugh o trase aproape de el şi o sărută uşor pe unui din obraji, apoi se îndepărtă.

Cu ajutorul lui Polly, Kathryn se dezbrăcă şi îşi luă cămaşa de noapte de mătase pe care i-o adusese doamna Bujold în acea după-amiază. Traversă camera şi privi flăcările ce dansau în cămin. Întorcându-se cu spatele la foc, privi gânditoare uşa ce făcea legătura între dormitorul ei şi cel al lui Hugh.

— Mai aveţi nevoie de ceva? o întrebă Polly înainte de a pleca.

— Cred că ar mai fi ceva, după cum stau lucrurile, îi răspunse Kathryn cu un zâmbet şiret care îi lumină faţa.

Apoi se îndreptă spre noptiera grea şi începu s-o împingă spre uşa de legătură între cele două dormitoare, strigându-i lui Polly peste umăr:

— La şi scaunele!

— Ce…? articulă Polly încremenită.

— Am spus să aduci cele două scaune aici.

Kathryn împinse masa în faţa uşii, apoi întări baricada improvizată, cu cele două scaune.

— Toţi bărbaţii O'Neill sunt la fel de aroganţi şi de încrezuţi! îi explică lui Polly care o privea îngrozită. Nici Hugh nu poate să fie altfel.

După câteva ore, Hugh le ură *noapte bună* lui Patrick şi lui Sir Henry, apoi urcă liniştit scările spre camera lui, gândindu-se cu satisfacţie că planul său era foarte aproape de a se realiza pe deplin. Trecând pe lângă camera lui Kathryn auzi un zgomot şi se întoarse. Suspine înăbuşite.

Neştiind ce să facă, Hugh privi uşa. Făcuse ceva sau nu făcuse ceva ce ar fi trebuit sau nu să facă? Ar trebui oare să o liniştească?

Hugh apăsă clanţa uşii. Uşa era încuiată.

Intrând în camera lui, se îndreptă direct spre uşa ce făcea legătura cu dormitorul lui Kathryn. Apăsă pe clanţă, dar nici această uşă nu se deschise.

— Pleacă! strigă Kathryn din camera ei. Cum îndrăzneşti să încerci să intri în camera mea?

În mod cert, nu avea nevoie de consolare. Hugh se încruntă, făcu câţiva paşi înapoi, apoi o corectă.

— Camera mea! Această casă este a mea! De ce plângi?

— Nu e treaba ta! Spre deosebire de casă, de cameră şi de mobile, gândurile sunt ale mele, îi

răspunse Kathryn. Eu nu sunt proprietatea ta!

«Nu încă, dar vei fi în curând...», se gândi Hugh zâmbind. Asprindu-şi vocea, continuă:

— Fii atentă, doamnă! Baricada aceasta va cădea peste două săptămâni.

Boom! Ceva greu lovi partea opusă a uşii. Îndepărtându-se, Hugh începu să se dezbrace. Ochii îi erau aţintiţi spre uşa de legătură, imaginându-şi furioasa femeie – frumoasa şi furioasa femeie – din camera alăturată.

Cum putea spera el să unească toţi şefii irlandezi în încercarea de a-i alunga pe căţeii englezi, când nu era în stare să-şi conducă propria logodnică?

— La naiba! murmură Hugh, renunţând la a mai căuta răspunsuri la întrebările ce îl frământau.

Un irlandez ştie totdeauna ce gândeşte un englez. Se aşeză pe pat şi privi derutat spre uşa blestemată. Dar ce bine ar fi dacă bărbaţii ar putea înţelege mintea femeii!

Capitolul 5

— Nu vreau să învăţ să călăresc! se opuse Polly. Caii mă sperie!

— Trebuie să ştii să călăreşti! insistă Kathryn. Şi prima lecţie începe imediat.

Polly se făcu albă ca varul dar nu mai spuse nimic. Îndreptându-se împreună spre grajd, Kathryn se bucură de căldura razelor de soare ce

îi mângâiau faţa. Era abia a doua zi însorită de care se putea bucura de când se afla la Dublin. Celelalte fuseseră mohorâte şi întunecate, aproape la fel de negre şi de triste ca şi sufletul ei.

Cât durase nefericita ei căsătorie cu Shane O'Neill, Kathryn îşi găsise liniştea călărind şi acum îi lipseau atât călăritul cât şi împrejurimile Dungannon-ului. Neobişnuită cu inactivitatea, Kathryn avea intenţia să încalece un cal şi să călărească până se va simţi cu adevărat obosită. Acest plan nebunesc trebuia să devină realitate. Iar ea va fi înapoi înainte ca Hugh să-şi dea seama că lipseşte.

— Adu calul cel mai docil pentru Polly, îi porunci Kathryn şefului grajdurilor lui Hugh.

— Eu voi încăleca iapa de acolo, arătă Kathryn într-o direcţie.

Seamus, şeful grajdurilor, rămase nemişcat, neştiind ce să facă. Instinctele sale îl avertizau că Hugh va fi mânios din cauza dorinţei logodnicei sale de a călări.

— E ceva în neregulă? îl întrebă Kathryn.

— Nu, Milady, răspunse Seamus, îndreptându-se spre grajd pentru a aduce caii.

Câţiva luptători devotaţi lui Hugh O'Neill le priveau cu interes pe cele două femei conducându-şi caii în afara ţarcului. Kathryn îi explică lui Polly cea mai bună metodă de a încăleca, apoi o făcu să repete ce îi spusese.

— Corect, îi răspunse Kathryn. Acum încalecă!

Speriată, îngrozită chiar, Polly se întoarse spre

cal, dar nu fu în stare să se ridice singură în şea. Oştenii începură să râdă, ceea ce o enervă mai tare pe Kathryn, care era decisă să reuşească. Refuza să lase nişte bărbaţi să râdă de ea.

— Te voi ajuta eu, îi spuse Kathryn.

— Să mă ajutaţi? strigă Polly. Să nu-i faceţi vreun copilului!

— Prostii! Am spus că te voi ajuta.

Vocea ei era severă şi Polly ştia că trebuie să se supună.

Adunându-şi toată puterea, Kathryn o ajută pe Polly să urce şea. Cu un zâmbet triumfător, îi privi apoi pe oamenii lui Hugh, care se prefăcură însă că nu au observat nimic. Apoi, încălecând sigură pe calul ei, Kathryn dădu ocol de câteva ori curţii, dând dovadă de o perfectă cunoaştere a comenzilor şi a folosirii frâului.

Apoi insistă ca Polly să încerce singură. Irlandeza se dovedi a fi o elevă iscusită, învăţând rapid manevrele pe care i le arătase Kathryn.

— Stai aici şi exersează ceea ce tocmai ai învăţat! îi porunci Kathryn. Eu fac o scurtă plimbare.

— Nu se poate! protestă Polly. Dumneavoastră…

Kathryn întoarse calul şi se îndepărtă, lăsând-o pe

Polly să vorbească singură.

Având de luptat împotriva îngrijorării pentru stăpâna ei şi teama de a călări, Polly decise că nu era momentul să dea dovadă de laşitate. Îşi

îndemnă calul să pornească, dar o mână bărbătească îi apucă frâul. Era mâna lui Patrick. Încruntat, el îi porunci să descalece, apoi privi în direcţia în care se îndepărta Kathryn. Hugh călărea în urma logodnicei sale.

Kathryn se împotrivi sălbatic în momentul în care Hugh o ajunse şi o ridică din şea.

— Prostuţo! mormăi Hugh familiar.

Kathryn se întoarse şi îi văzu figura furioasă. Cel puţin plimbarea pe care intenţionase să o facă în jurul Dublin-ului fusese anulată.

— Încercai să fugi, draga mea? o întrebă Hugh.

— Lăsând-o pe Maeve aici? îi răspunse ea cu o altă întrebare.

Niciunul nu continuă discuţia. Lui Hugh îi fu teamă de ceea ce ar fi putut spune. În timp ce Kathryn se consuma în tăcere

Ajunşi înapoi în curtea grajdului, Kathryn fu ridicată de Patrick şi coborâtă de pe armăsarul lui Hugh, imediat ce se văzu pe pământ, Kathryn se întoarse provocatoare spre Hugh.

— Ce crezi că ai rezolvat? De ce ai făcut asta? izbucni ea.

Mânia înăbuşită a lui Hugh explodă:

— Înainte de a ne căsători îţi este interzis să părăseşti această proprietate, îi porunci apropiindu-se ameninţător şi aruncând priviri furioase spre oamenii care se opriseră tăcuţi, ascultând fiecare cuvânt. M-ai înţeles?

— Nu doream decât s-o învăţ pe Polly să

călărească, răspunse ea, jenată de a fi dojenită în faţa tuturor. Nu-mi doresc o cameristă care să nu poată fi transportată decât cu trăsura.

Bătu din picior furioasă, ca pentru a accentua cele spuse

— Este periculos să ieşi de sub protecţia mea!

Turlough te-ar putea răpi.

— Cu puţin noroc, răzbunarea lui te va lovi pe tine!

Kathryn încercă să se strecoare pe lângă el, dar Hugh întinse o mână şi o prinse de braţ

— Nu mă lovi! strigă Kathryn speriată.

— Să te lovesc? repetă Hugh surprins. Crezi că sunt un monstru? De ce crezi că te-aş iovi?

«Pentru că Shane m-a lovit!» se gândi Kathryn. Amintirea neplăcută a acelei zile îngrozitoare din temniţa de la Dungannon îi reveni brusc în faţa ochilor. Shane o bătuse atât de tare, încât pierduse cel de-al doilea copil. Iar în faţa ei nu era acum decât un alt O'Neill mânios.

«Shane...», îşi dădu seama Hugh. Unchiul său fusese cu siguranţă prea liber în gesturi şi în porniri. Chiar dacă această femeie ştia deja de frica bătăii, nu era în firea lui Hugh să lovească o femeie.

În ochii lui Hugh, se citea mila pentru suferinţele pe care le îndurase Kathryn.

— Doar trebuie să am grijă de copilul pe care îl porţi, nu-i aşa? îi spuse cu o voce calmă.

Mândră şi încăpăţânată, Kathryn ignoră total mila pe care o citea pe faţa lui Hugh.

— Grijile tale sunt inutile. Cine poate şti mai bine decât mine ce pot şi ce nu pot să fac?

— Faptul că ai născut un copil, răspunse Hugh, nu înseamnă că ai devenit expertă în naşteri.

— Dar câţi copii ai născut dumneata, mylord? continuă Kathryn. Eu măcar am purtat trei.

— Trei? Ce s-a întâmplat cu al doilea?

— L-am pierdut, rosti scurt Kathryn, împietrită în faţa dureroasei amintiri.

Refuza cu îndârjire să se lase învinsă în faţa întregii asistenţe.

— Ai căzut cumva de pe cal? întrebă Hugh încercând astfel să o convingă că greşeşte călărind, dar apoi regretă întrebarea.

Kathryn se cutremură auzindu-l.

— Ceea ce s-a întâmplat în viaţa mea înainte de a te cunoaşte, nu te priveşte!

— Să fie clar, doamnă! spuse Hugh apăsat. Cusutul hainelor copilului va fi cel mai obositor lucru pe care îl vei face de acum înainte, până la naşterea lui.

— Du-te dracului! îi aruncă furioasă Kathryn şi se întoarse.

— Încotro? o întrebă Hugh.

— Grădina este cumva interzisă pentru Maeve şi pentru mine?

— Nu.

— Foarte bine!

Fără alte cuvinte, Kathryn se îndepărtă.

Pentru câteva clipe, Hugh privi zvâcnirea

nervoasă a coapselor ei, apoi se întoarse spre Patrick.

— Învaţ-o pe Polly să călărească, îi porunci. Lady Kathryn îşi doreşte o cameristă care să ştie să călărească un cal.

Înjurând printre dinţi, Patrick se încruntă spre zâmbitoarea Polly. Dar când privirea i se opri pe sânii ei generoşi, el începu să zâmbească. De fapt, lecţiile de călărie cu Polly ar putea fi chiar foarte plăcute.

Îmbrăcată ca pentru picnic, Kathryn se aşeză pe iarbă în grădină, sprijinindu-se de un copac. Închise ochii şi inspiră adânc mirosul îmbătător al aerului.

«Sunt prizoniera lui Hugh», gândi Kathryn iritată. Nervii îi erau tot atât de obosiţi ca şi ţesătura hainelor cu care era îmbrăcată. Oricât de luxoasă era această închisoare, nu putea să se simtă altfel decât o prizonieră.

Apoi Kathryn deschise ochii. Maeve era în faţa ei şi îi întindea un cadou. Kathryn izbucni în râs până ce îi dădură lacrimile şi simţi că se înăbuşă. Buchetul din mâna micuţei era din florile de care Hugh era atât de mândru, pe care le îngrijea cu atât de multă grijă şi răbdare.

Acceptă darul şi împleti tulpinile într-o cunună pe care o aşeză pe fruntea fetiţei.

— Îţi trebuie şi ţie o coroană, spuse Maeve, încântată de ceea ce făcuse mama ei.

Kathryn mai împleti o cunună. Ca şi cum s-ar fi aflat la o încoronare, Maeve o aşeză tacticoasă

pe fruntea mamei sale.

— Şi unchiul Hugh are nevoie de o coroană, insistă Maeve.

— Mă îndoiesc de faptul că unchiul Hugh ar avea nevoie de o coroană de flori, micuţa mea. Cred că aurul ar fi mai aproape de dorinţa lui.

Sesizând expresia mâhnită a fiicei sale, Kathryn adăugă:

— Dar cred că totuşi i-ar plăcea şi o coroană din fiori…

Maeve surâse şi Kathryn începu să împletească o a treia coroniţă.

Singur în cameră, Hugh era aşezat la biroul său, în momentul în care Peg bătu la uşă şi intră.

— Lordul Fitzgerald şi Lady Fiona sunt aici, îl anunţă camerista.

— Poftește-i înăuntru, Peg!

Hugh spera ca Lady Fiona să nu-i facă niciun fel de probleme în ceea ce priveşte planurile sale cu Kathryn. Întâmpinându-i cu un zâmbet cordial, Hugh îi pofti înăuntru.

Trecut de prima tinereţe, Lordul Fitzgerald era un bărbat remarcabil, cu o statură suplă şi părul argintiu. Fusese binecuvântat cu o inteligenţă sclipitoare, ceea ce era un adevărat avantaj pentru Parlamentul de la Dublin. Singurul său defect era îngăduinţa şi grija excesivă îndreptată spre unicul copil, Lady Fiona.

Ca o adevărată prinţesă, aceasta era întruchiparea esenţei frumuseţii feminine. Părul castaniu, ochii de culoarea safirelor, buzele de un

roşu aprins şi pielea netedă şi albă erau subiectul multor cântece ale trubadurilor, erau ceea ce dorea cel mai mult un bărbat să atingă.

— Scuză-ne pentru deranj, începu Lordul. După ce am primit invitaţia la nuntă, Fiona a insistat să-ţi cunoască logodnica. Vei descoperi curând cât sunt de încăpăţânate doamnele o dată ce îşi pun ceva în minte.

— Am început deja să-mi dau seama, îi răspunse Hugh, amintindu-şi dorinţa lui Kathryn de a călări. Faceţi-vă comozi, vă rog.

Lordul Fitzgerald şi fiica sa se aşezară în faţa căminului, în timp ce Hugh aduse încă un scaun dintr-un colţ îndepărtat al camerei.

— O chem şi pe Kathryn, le spuse, întorcându-se.

În momentul în care Hugh ajunse la uşă, Kathryn cu Maeve în braţe intrară în încăpere. Înainte de a putea spune vreun cuvânt, Maeve îi puse coroniţa pe frunte, în timp ce Kathryn izbucni în râs.

— Servitorii tăi sunt totdeauna atât de neobrăzaţi? întrebă Fiona.

— Oh! exclamă Kathryn întorcându-se spre Lordul Fitzgerald şi Lady Fiona. Nu am ştiut că ai musafiri.

Hugh o luă pe Maeve din braţele ei, spunându-i:

— Aş vrea să ţi-i prezint pe Lordul Fitzgerald şi pe fiica lui, Lady Fiona.

Kathryn se înclină politicoasă spre Lord, apoi

îşi întoarse privirile spre Hugh. Coroniţa de flori îl făcea să pară caraghios. Cu un gest intim, Kathryn îi luă coroniţa de pe cap, apoi se aşeză pe un scaun lângă el. Zâmbind, Kathryn o privi pe Fiona ai cărei ochi albaştri străluceau, exprimând o ură nemascată.

— Vă doresc multă fericire împreună! spuse Lord

Fitzgerald, vădit încântat de nobila frumuseţe cu care urma să se căsătorească tânărul O'Neill. «Aş vrea să fi fost cu treizeci de ani mai tânăr!» gândi el în timp ce Hugh îl servi cu un pahar de whisky.

— Tatăl tău a moştenit Basildon-ul, remarcă Fiona, cântărind din ochi farmecul celeilalte femei şi încercând să-i descopere defectele.

— Da, iar fratele meu îi va urma, îi replică rece Kathryn, incomodată de privirea intensă a Fionei.

— L-am cunoscut pe Hugh pe Londra, continuă Fiona imperturbabilă, zâmbindu-i prefăcut.

Apoi expresia ei deveni din nou rece şi adăugă:

— Am petrecut multe ore împreună acolo.

Hugh se simţi stingherit, în timp ce Lord Fitzgerald deveni neliniştit.

Simţindu-se străină, Kathryn se întrebă care era legătura dintre Hugh şi Fiona, în timp ce stomacul i se strânse ghem.

Satisfăcută de expresia tulburată a lui

Kathryn, Fiona dădu lovitura de graţie.

— De fapt, continuă ea, tatăl meu se aştepta ca Hugh şi cu mine să ne căsătorim în curând.

Lordul Fitzgerald şi Hugh tuşiră simultan, la fel de încurcaţi de cele spuse.

— Grozav whisky! comentă Lord Fitzgerald. Puţin cam tare, poate.

— Da, îl aprobă Hugh.

Kathryn fierbea după ce auzise cuvintele lui Lady Fiona şi acum îl fixa pe Hugh, aşteptând ca acesta să o privească. Hugh îi evită însă privirea. Întorcându-se demnă spre adversară sa, Kathryn îi spuse cu răceală:

— Fiind englezoaică, îmi este, cu siguranţă, drag pământul pe care m-am născut. Totuşi, cât am trăit la Londra, am considerat oraşul obscen şi prea plin de gunoaie adunate la un loc.

Un zâmbet maliţios îi apăru pe buze când spuse cuvântul *gunoaie.*

Fiona se înroşi dintr-odată simţindu-se insultată. Lordul Fitzgerald îşi turnă calm alt pahar cu whisky.

Ascunzându-şi zâmbetul, Hugh se aşeză mai comod în scaun. Ştia că trandafirul englezesc are spini ascuţiţi şi se poate proteja singur.

— Mi-a părut rău când am aflat de moartea fostului tău soţ, făcu Lordul Fitzgerald o nouă încercare, sperând să schimbe subiectul.

— Cine a fost soţul tău? întrebă Fiona.

— Shane O'Neill, şopti Kathryn cu ultimele puteri.

— Shane O’Neill? repetă Fiona îngrozită. Dar a murit abia de trei luni!

Kathryn păli şi ochii i se umplură de durere. Hugh o privi îngrijorat.

Sesizând îngrijorarea lui, Fiona continuă nemiloasă:

— Trebuie să te avertizez, draga mea, vestea acestei căsătorii grăbite va circula ca vântul în gurile bârfitorilor din Dublin. Mai ales că te măriţi cu nepotul fostului tău soţ! Vor spune că fiica unui englez ar trebui să aibă mai mult simţ al proprietăţii.

Mimând inocenţa, Fiona adăugă:

— Ce scandalos! Imaginaţi-vă, un doliu atât de scurt…

— Regret faptul că simţul tău de proprietate a fost ofensat, doamnă, rosti scurt Kathryn, ridicându-se atât de rapid de pe scaun, încât Fiona se sperie. Ştii, o fiică de englez, aşa cum ai spus, ştie să se poarte şi cunoaşte bunele maniere care, cel puţin aparent, lipsesc din educaţia dumitale. Aşa încât vă rog să mă scuzaţi…

Apucând mâna lui Maeve, Kathryn ieşi din cameră.

— Cum îndrăzneşti? o întrebă Lordul Fitzgerald nervos pe fiica lui.

— Am spus ceva rău? răspunse Fiona, privindu-şi cu inocenţă tatăl.

Furios, Hugh se ridică.

— Trebuie să vorbesc cu Kathryn. Peg vă va conduce.

— Îmi pare rău, se scuză nervos Lord Fitzgerald.

— Nu este vina dumneavoastră, Sir, spuse Hugh, întorcându-se apoi spre Fiona: Răutatea ta fără măsură îţi întrece frumuseţea. Bună ziua!

Cu gândul la scena ce avea să urmeze, Hugh urcă grăbit scările şi o blestemă din suflet pe Fiica Lordului Fitzgerald. Kathryn abia începuse să se obişnuiască să-şi accepte soarta şi să încerce s-o facă mai bună. Acum, probabil, va fi forţat să o ia de la început.

«La dracu' cu Fiona!» înjură Hugh în gând. «La dracu' şi cu Shane O'Neill!» Fără să-şi dea seama care era motivul, căsătoria lui Kathryn cu unchiul său îl deranja foarte mult.

Bătu în uşa dormitorului lui Kathryn, dar nu-i răspunse nimeni.

Bătu din nou.

Niciun răspuns nici de această dată.

Fără să fie poftit, Hugh deschise uşa încet şi înaintă. Kathryn era întoarsă cu spatele şi privea gânditoare pe fereastră. Hugh traversă camera şi se opri în spatele ei.

Kathryn refuză să-i ia în seamă prezenţa.

Hugh se apropie şi, cuprinzând-o cu braţele, o întoarse cu faţa spre el. Lacrimi amare îi brăzdau obrajii. Cu vârful degetelor, Hugh i le şterse.

— Am bătut în uşă, îi spuse.

— Ştiu, replică liniştită Kathryn.

— De ce nu ai răspuns?

— M-am înşelat crezând că ai plecat, că ai

renunţat să mă mai vezi.

Hugh surâse.

— Îmi pare foarte rău de ceea ce s-a întâmplat acum câteva minute.

— Lady Fiona are dreptate. Ar trebui să amânăm căsătoria sau…

— Fiona Fitzgerald nu e deloc o Lady, o întrerupse Hugh scurt. Şi nu cunoaşte împrejurările în care ne căsătorim.

— E o femeie frumoasă.

— Asta, da.

— Ce a fost între voi? îl întrebă Kathryn, incapabilă să se stăpânească.

— Nu e nimic între noi. Cât am stat la Londra, am fost unul dintre bărbaţii care au fost în anturajul ei. Pentru Dumnezeu, ea aleargă după un titlu, nu după un soţ!

Hugh zâmbi.

— Nu cumva eşti geloasă?

— Niciodată! îi răspunse Kathryn.

Zâmbind încă, Hugh o trase mai aproape de pieptul lui puternic şi se aplecă pentru a o săruta.

— Dă-mi drumul! izbucni ea nervoasă, în timp ce buzele lui se apropiau de ale ei.

— Niciodată!

Gura lui Hugh o acoperi pe a ei într-un sărut posesiv şi tandru.

Kathryn începu să-l lovească cu pumnii în piept şi încercă să se elibereze din braţele lui, dar Hugh nu-i lăsă nicio posibilitate. Strângând-o cu o mână de talie, îi apropie corpul, lipindu-l de al lui.

Cealaltă mână, apăsându-i ceafa, prelungea sărutul, făcea ca buzele ei să rămână prizonierele buzelor lui.

Sărutul fu un îndemn subtil. Atunci când braţele lui Kathryn îi înlănţuiră gâtul şi-l traseră mai aproape, apăsarea gurii lui se schimbă, devenind arzătoare şi posesivă. Hugh îi muşcă uşor colţurile buzelor, căutând şi aşteptând răspunsul ei. Limbile lor se găsiră, mângâindu-se, gustându-se, unindu-se.

Tremurând de dorinţă, Kathryn îl strânse cu toată puterea în braţe.

— Iubeşte-mă! Fii a mea… şopti Hugh răguşit, rupând vraja.

Trezită la realitate, Kathryn sări înapoi dezgustată şi privi ameţită spre buzele lui. Ce se întâmplase cu ea? Fără să se gândească la consecinţe, Kathryn îi trase o palmă cu toată puterea.

Surprins, Hugh o privi atent câteva clipe. Îşi atinse obrazul care se înroşise deja, apoi zâmbi şi se îndreptă calm spre uşă.

— Palma a fost pentru cuvintele Fionei, pentru sărutul meu sau în loc de răspuns? o întrebă el, apoi ieşi din cameră.

Când uşa se închise în urma lui, liniştea fu spartă de sfeşnicul de aramă care, mai întâi, lovi uşa, apoi căzu greu pe podea.

— Ridică-l, doamnă! strigă Hugh din hol. Vânzătorii de sfeşnice din Dublin nu vor fi deloc încântaţi.

— Pungaşule…! murmură Kathryn, întorcându-se nervoasă spre fereastră, cu simţurile ameţite.

Cu toate că precedenta ei căsătorie fusese mai mult decât nefericită, reflectă Kathryn, merita respect măcar atât timp cât era însărcinată. Trei luni erau mai mult decât nepotrivite, chiar dacă…

Scandalos! Cuvântul acesta îngrozitor îi tortura gândurile.

Cum va trece prin ruşinea aceasta? Şi înţelegerea care fusese semnată în prezenţa martorilor…

Fuga! Evadarea fără Maeve ar fi uşor de înfăptuit, dar nu avea nicio intenţie să-şi lase fetiţa în mâinile lui Hugh. Posibilitatea aceasta nu merita să fie luată în considerare.

Simţindu-se prinsă în capcană, Kathryn închise ochii şi inspiră adânc, pentru a-şi redobândi calmul de care avea nevoie. În clipa următoare, ochii ei verzi se deschiseră, întrezărind un plan îndrăzneţ de fugă ce tocmai prinsese contur în mintea ei.

«Ar merge! Aş putea reuşi!» decise Kathryn, cu un zâmbet şiret în colţurile buzelor. La urma urmei, dacă va fi prinsă, cel puţin va putea oferi o explicaţie plauzibilă. Doar ea şi Maeve puteau să se joace! Era un lucru firesc pentru relaţia dintre o mamă şi fiica ei.

În după-amiaza următoare, Kathryn stătea în faţa sobei din camera sa. Era cu Polly şi Maeve. Aşezându-şi broderia la care lucra alături, Kathryn

căscă şi se întinse.

— E deja ora de somn, Maeve, spuse Kathryn.

— Nu vreau să dorm, răspunse Maeve imediat.

— O duc eu la culcare, se oferi Polly.

— Lasă, rosti Kathryn. Maeve şi cu mine ne vom odihni împreună. Ocupă-te de problemele tale.

— Nu vreau, mamă! insistă Maeve, după ce Polly ieşi din cameră.

Kathryn aşteptă să audă uşa închizându-se şi o privi zâmbind pe Maeve.

— Fără somn, micuţo? Ei bine, aşa să fie!

— Ce? întrebă surprinsă fetiţa.

Victoria i se părea mult prea uşor câştigată.

— Ce-ar fi să jucăm un joc în loc de somn? îi sugeră Kathryn.

— Joc? repetă Maeve surprinsă.

— Ascunde-te şi fugi! îi spuse Kathryn…

— Ascunde-te şi ce?

— Ascunde-te şi fugi, draga mea!

— Şi cum e jocul? Ce trebuie să facem?

— Fugim dintr-un ascunziş în altul. Ne furişăm, îi explică încet Kathryn. Dacă reuşim să ajungem la castelul din Dublin înainte ca unchiul Hugh să ne găsească, câştigăm jocul.

Maeve începu să bată din palme de bucurie şi de nerăbdare. Cu toate că mama ei îi oferea multe distracţii, de data aceasta se întrecuse pe sine.

— Şştt! îi şopti Kathryn fetiţei. Nimeni nu trebuie să ne audă sau să ne vadă plecând.

— De ce? întrebă fetiţa cu voce tare, curioasă.

— Fiindcă servitorii îi vor spune imediat unchiului Hugh unde să ne găsească.

— Dar asta înseamnă să trişăm!

— Din nefericire, nici unchiul Hugh nu e foarte cinstit cu noi.

Maeve încuviinţă şi zâmbi la fel de şiret ca şi mama ei, apoi traversară împreună camera, apropiindu-se de uşă. Deschizând-o puţin, Kathryn trase cu urechea.

Linişte.

Deschise uşa mai mult, apoi îşi strecură capul şi privi atentă în hol şi pe scări. Nu era nimeni prin apropiere.

Întorcându-se spre fetiţă, Kathryn îi puse un deget pe buze în semn de tăcere. Cu o figură solemnă, Maeve o imită imediat şi Kathryn aproape că se înecă încercând să-şi stăpânească hohotele de râs. Ţinându-se de mână, merseră tiptil de-a lungul coridorului până în dreptul scărilor. Din „salon, nu se auzea niciun sunet.

Coborâră încet scările, Kathryn prima, urmată de Maeve. Se opriră la capătul lor şi ascultară cu atenţie. Într-o cameră, se auzeau servitorii pregătind cina. O altă voce, a unui bărbat, răzbătea până la ele tocmai din curte. Doar ieşirea din spate, ce dădea în grădină, era liberă şi reprezenta singura cale de evadare.

Îndreptându-se spre ieşire, Kathryn şi Maeve ajunseră în grădină. Sprijinindu-se de piatra rece a zidului, Kathryn oftă uşurată. Cel puţin, reuşiseră să iasă neobservate afară.

Ridicându-şi uşor capul, ca şi cum ar fi adulmecat mirosul primejdiei, Kathryn analiză repede grădina, căutându-l din priviri pe Hugh. În ce direcţie să se îndrepte?

Aleea din stânga lor ducea la grajduri, iar cea din dreapta la bucătărie, la cuptoare şi la locuinţele servitorilor.

— Vezi tufa aceea de trandafiri de lângă perete? şopti Kathryn, ghemuindu-se lângă fiica ei. Ne vom ascunde după ea. Fii atentă, niciun sunet!

Kathryn şi Maeve ei traversară fără zgomot grădina şi se ascunseră în spatele tufei de trandafiri.

— Nu-i aşa că e nostim? întrebă Kathryn.

— Da, răspunse Maeve. Ce facem acum?

— Aşteptăm.

— De ce?

— Pentru ca unchiul Hugh să nu ne găsească până ce ajungem la castelul Dublin.

— Asta e! strigă Maeve.

— Şştt! o mustră Kathryn. Mai încet…

— De ce?

— Dacă ne aude cineva şi îi spune unchiului Hugh unde suntem?

— Da…

O jumătate de oră rezistară eroic în spatele tufei de trandafiri. Maeve sparse tăcerea.

— Mi-e atât de sete, mamă!

— Vom toasta în cinstea victoriei noastre când vom ajunge la castel. Merită să aşteptăm, nu?

Maeve încuviinţă fără entuziasm de data aceasta.

Încă o jumătate de oră trecu exasperant de încet.

— Mamă?

— Ce s-a întâmplat?

— Mă doare fundul şi am amorţit, se plânse ea.

Kathryn zâmbi.

— Hai, urcă pe genunchii mei.

Maeve se căţără repede în braţele mamei sale şi Kathryn o strânse tandru la piept.

— Mamă? întrebă Maeve, ridicându-şi privirea spre Kathryn.

— Da, draga mea.

— Vreau să fac nani.

— Închide ochişorii, fetiţa mea… îi răspunse Kathryn surâzând. Mama va avea grijă de tine cât timp vei dormi.

Maeve închise ochii. După două secunde, îi deschise din nou.

— Mamă?

— Da?

— Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, îi răspunse Kathryn.

Maeve închise din nou pleoapele. După doar câteva minute, respiraţia ei deveni regulată şi Kathryn ştiu că adormise.

Două ore mai târziu, doamna Bujold şi două din ajutoarele sale coborâră dintr-o trăsură în curtea casei şi intrară. Peg le conduse la etaj, dar

camera lui Kathryn era, bineînţeles, goală. După ce căutară în camera lui Maeve, în hol, în bibliotecă şi în salon, Peg coborî în curte, unde Hugh vorbea cu câţiva dintre oamenii săi.

— Mylord, îl strigă ea alarmată, nu le găsesc pe Lady Kathryn şi pe Maeve! Iar doamna Bujold este aici şi aşteaptă.

— Dar! c-am lăsat în cameră, odihnindu-se, rosti Polly de la câţiva paşi distanţă.

— Caută din nou prin casă, Polly! îi porunci Hugh.

Peg, controlează în jurul bucătăriei şi a cuptoarelor! Conal, verifică la grajduri şi asigură-te că nu lipseşte niciun cal!

Încruntat, se întoarse spre Patrick spunându-i:

— Noi doi vom cerceta grădina. Uită-te cu atenţie sub fiecare tufiş şi ai grijă! Trebuie să scoatem la lumină această viperă ascunsă sub forma unei Lady.

Aflată în spatele tufişului de trandafiri, Kathryn începuse deja să regrete planul nebunesc de evadare spre Castelul Dublin. Picioarele îi amorţiseră, spatele îi înţepenise şi o durea, iar braţele aproape că nu şi le mai simţea, din cauza greutăţii lui Maeve.

Kathryn mulţumi în gând Cerului în momentul în care Maeve întredeschise ochii. Cel puţin, acum putea să îşi relaxeze braţele.

— Stai lângă mine, îi şopti Kathryn, în momentul în care fetiţa se dădu jos din braţele mamei sale.

— Au! strigă Maeve în momentul în care un spin o înţepă. M-a muşcat un şarpe, mamă!

— Şştt!

Kathryn o privi furioasă pe Maeve.

— Singurul şarpe din tufiş este mama ta! se auzi vocea lui Hugh. Hai, gata, ieşiţi de acolo!

Kathryn închise ochii în momentul în care văzu cizmele mari şi negre ale lui Hugh în faţa tufişului. Când îi deschise, mai apăruse încă o pereche de cizme.

— Ieşiţi de acolo, am spus!

Maeve izbucni în râs şi ieşi din spatele tufişului, zâmbindu-le lui Patrick şi lui Hugh.

— Ai câştigat, unchiule Hugh! strigă ea bucuroasă. Acum e rândul tău să te furişezi până la castelul din Dublin, înainte ca mama şi cu mine să te găsim. Vom închide ochii şi vom număra până la zece.

Kathryn oftă cu putere. Fiica ei tocmai îi ruinase singura explicaţie plauzibilă pe care putea să i-o dea lui Hugh.

— Ne vom juca mâine, îi spuse Hugh lui Maeve. Acum e timpul să cinăm. Patrick, condu-le pe Maeve şi pe Polly.

Patrick o luă de mână pe Maeve şi se îndreptă spre casă.

— Jocul s-a sfârşit! i se adresă Hugh lui Kathryn, încă ascunsă în spatele tufişului. Ieşi din ascunzătoare!

— Vin acum, oftă ea din tufa de trandafiri, mormăind.

Umilită şi murdară, Kathryn ieşi. Fără a-i adresa vreun cuvânt, Hugh o luă de mână şi o împinse cu un gest uşor spre casă. O dată ce intrară, o împinse brutal spre salon, sub ochii îngroziţi ai servitorilor. Uşa salonului se închise zgomotos în urma lor.

— Doamnă, ai o minte de oaie! îi spuse Hugh, ameninţând-o cu un deget acuzator îndreptat asupra ei.

Frecându-şi braţul care o durea, Kathryn se dădu înapoi, apoi îl înfruntă, împroşcându-şi veninul.

— Iar dumneata, domnule mişel, ai limba unui şarpe, morala unui iepure şi manierele unui porc! Eşti primitiv şi grosolan…

— Destul! strigă Hugh şi ea se opri speriată. Cred că am înţeles despre ce vorbeşti.

Îi arătă un scaun şi o invită cu un gest:

— Aşază-te, te rog. Vreau să discutăm calm şi în linişte despre revolta ta.

— Prefer să stau în picioare.

— Am spus să te aşezi.

Cu o siguranţă princiară, Kathryn se aşeză şi îşi aranjă cu mâna rochia murdară şi boţită. După ce îşi împreună palmele în poală, îşi ridică privirile spre Hugh cu o expresie arogantă şi dispreţuitoare.

«E o doamnă!» gândi Hugh, admirându-i îndrăzneala. Mulţi bărbaţi în toată firea se plecaseră în faţa mâniei lui, dar această bucăţică de femeie avea curajul să-l înfrunte.

— De ce ai încercat să fugi? o întrebă, fixând-o cu privirea.

— De ce am încercat să fug? Mylord, cu tot respectul pe care ţi-l port, ar trebui să te gândeşti înainte de a pune întrebări stupide.

— Lămureşte-mă, îi spuse Hugh, ignorând sarcasmul vorbelor ei.

— Lady Fiona… începu Kathryn.

— Fiona Fitzgerald nu e decât o căţea răutăcioasă, o întrerupse Hugh. Am mai trecut prin acest lucru de câteva ori, Katie. Admir faptul că vrei să respecţi memoria unchiului meu, dar căsătoria nu poate fi amânată. Pe lângă toate acestea, am semnat amândoi o înţelegere.

— Înţelegerile nu sunt neapărat definitive. Orice angajament se poate modifica, îi replică imediat Kathryn. Jurămintele şi promisiunile nu pot fi încălcate.

— Regina a binecuvântat căsătoria noastră, minţi Hugh. Se aşteaptă să ne căsătorim cât mai repede.

Hugh îşi apropie scaunul de ea, se aşeză şi îi cuprinse mâinile tandru.

— Uită-te la mine, îi spuse el, apoi o întrebă încet: Căsătoria cu mine ţi se pare atât de oribilă şi de dezgustătoare?

Expresia lui Kathryn se schimbă.

— Nu, îi răspunse imediat.

Strângându-i palmele într-ale lui, Hugh îngenunche şi îi zâmbi:

— Vrei să fii soţia mea? o întrebă fixând-o cu

privirea.

Derutată de tandreţea cuvintelor şi gesturilor lui Hugh, incapabilă să scoată o vorbă sau să se opună în vreun fel, Kathryn încuviinţă printr-un zâmbet şi o uşoară înclinare a capului. Niciodată în viaţa ei nu-i făcuse nimeni curte. Doar i se poruncise să se mărite.

— Bun, spuse Hugh tulburat, apoi se aşeză pe scaun.

Nu-i făcea plăcere să îngenuncheze în faţa nimănui.

— Te poţi bucura de libertate în această casă şi în împrejurimi, dar îţi este interzis să călăreşti până se va naşte copilul. Şi vreau să-mi promiţi că nu vei mai încerca să fugi.

Ai fi în stare să mă crezi pe cuvânt? îl întrebă Kathryn, surprinsă de încrederea pe care i-o acorda Hugh dintr-odată.

— Bineînţeles. Îmi promiţi?

— Da, jur.

Hugh o măsură cu privirea, apoi zâmbi, amintindu-şi dintr-odată cât de zdrenţuită şi de murdară era rochia lui Kathryn.

— Fugi şi schimbă-te! Spală-te pe obraji, înainte de cină…

Kathryn îi zâmbi încurcată, apoi se ridică şi se îndreptă spre uşă. Se opri brusc.

— Încă un lucru…

Hugh aşteptă să continue.

— Vreau să te stăpâneşti. Nu vreau să mai năvăleşti peste mine pentru a mă săruta, când

suntem singuri, îi spuse Kathryn.

Hugh încuviinţă supus.

— Vreau cuvântul tău!

— Jur că mă voi stăpâni şi nu voi alerga după tine pentru un sărut…

Mulţumindu-se cu această promisiune, Kathryn îl salută printr-o uşoară înclinare a capului şi ieşi. Uşa se închise în urma ei.

— …până ce căsătoria se va fi încheia, termină Hugh, apoi decise să-i poruncească lui Patrick s-o urmărească. Discret, bineînţeles.

Capitolul 6

Ziua căsătoriei lui Hugh şi Kathryn, călduroasă şi însorită, se dovedi a fi o adevărată zi caniculară de vară. După ce făcu baie, Kathryn se îmbrăcă, ajutată de Polly şi Peg, ambele necontenind să-şi admire creaţia. Bucuroasă, Maeve se învârtea şi ţopăia fără încetare în jurul lor. Înconjurată de atâta atenţie şi grijă, Kathryn se simţea ca un stâlp împodobit cu flori.

«O magică noapte în mijloc de vară!» gândi crispată Kathryn. Noaptea în care spiriduşii cei răi ies din oameni şi fac rău. Dacă ea sau Hugh aveau datorii către spiriduşi, în camera aceasta, vor avea loc curând necazuri mari.

Kathryn arăta ca o floare de vară. Rochia de mătase galbenă avea mâneci bufante, lungi şi decolteul pătrat, tăiat destul de adânc pentru a lăsa privirilor libertatea de a-i admira o începutul

sânilor şi de a-şi imagina continuarea. Pe dedesubt, purta o cămaşă fină de mătase. Broderii complicate cu fir de aur şi şiraguri de perle îi accentuau umerii şi decolteul. Părul îi fusese pieptănat pe spate şi prins cu grijă într-un coc, după moda franceză, în jurul gâtului, Kathryn purta o minunată torsadă din perle, darul de nuntă din partea lui Hugh.

Deodată, în spatele uşii de legătură dintre camera lui Kathryn şi camera lui Hugh se auzi un zgomot.

Toate cele trei femei se întoarseră speriate. Peg traversă camera, întredeschise uşa şi îl observă pe Hugh.

— Ce cauţi aici? îl întrebă.

— Vreau să o văd pe lady Kathryn, dacă nu te deranjează, răspunse el ironic.

— Ba mă deranjează! răspunse Peg. E indispusă.

Peg încercă să închidă uşa, dar Hugh avu timp să o blocheze cu un picior.

— Vrei să aduci ghinion în această casă, domnule?

— Nu.

— Atunci, pleacă! Dacă vezi mireasa înainte de căsătorie, aduci ghinion.

— Nu trişa, unchiule Hugh! se amestecă şi Maeve făcându-le pe cele trei femei să izbucnească în râs.

Hugh îşi retrase piciorul şi uşa se închise uşor. Cu un oftat, Hugh se întoarse şi ieşi din camera

sa, îndreptându-se spre biserica St. Mary.

Aşteptându-şi rândul să intre în capelă, Patrick şi Kathryn se aflau în anticamera din spatele capelei. Palidă şi speriată, Kathryn tresări în momentul în care uşa se deschise.

— E timpul! le spuse Conal, apoi dispăru.

— Colorează-ţi obrajii, Katie! îi spuse Patrick în momentul în care îi observă paloarea. Arăţi mai rău decât o fantomă.

— Ai să-mi înţelegi mai bine sentimentele în ziua în care te vei căsători, îi replică imediat Kathryn.

— De fapt, de-abia aştept ziua aceea!

Patrick îi oferi braţul lui Kathryn şi o conduse în capelă. Ezitând puţin la capătul naosului, Kathryn se simţi trasă de braţul ferm al lui Patrick. Singura cale pe care putea merge era să înainteze.

Uitând de cei prezenţi, care o urmăreau cu atenţie, Kathryn se strecură pe lângă Hugh cu o mişcare bruscă. Pastorul Dunn era în faţa altarului, care era împodobit cu flori.

— Relaxează-te, calmează-te, Kathryn! îi şopti Hugh, strângându-i mâna.

O conduce în faţa altarului şi îngenunchează amândoi în faţa pastorului Dunn.

Rostind mecanic cele câteva cuvinte în timpul slujbei, Kathryn nu reuşi să fie deloc atentă la spusele pastorului. Rugăciunile lui erau ca o muzică îndepărtată, un fundal pentru gândurile şi temerile ei. «Era oare prea târziu să oprească

toată ceremonia? Ce ai face oare Hugh dacă ea s-ar întoarce dintr-odată şi ar fugi de lângă el?»

Realizând că gândurile ei erau absurde, Kathryn îşi aruncă privirea asupra lui Hugh şi încercând să se concentreze admirându-i trăsăturile. Era chipeş şi inteligent, bun, generos, răbdător şi săruta extraordinar… în momentul în care îşi imagină viaţa intimă pe care urmau să o împartă, privirea îi alunecă fără voie asupra corpului lui Hugh, fixându-i semnul masculinităţii.

— Lady Kathryn? o întrerupse din visare pastorul Dunn.

Hugh se întoarse încet spre ea. Sclipirea din ochi îi trăda gândurile. Hugh îşi înghiţi cu destulă greutate un hohot de râs. «Ipocrită mică!»

— Răspunde-i pastorului Dunn. Îi şopti Hugh.

Ca şi cum tocmai ar fi fost trezită dintr-un somn adânc, Kathryn se înroşi şi îi privi ţintă pe pastor.

— Vreţi să repetaţi, vă rog?

«Încântătoare, dar nu prea inteligentă», gândi pastorul. Zâmbi binevoitor şi repetă.

— Kathryn Marie O’Neill, de bunăvoie şi nesilită de nimeni, vrei să iei în căsătorie pe Hugh Owen O’Neill, ca soţ iubitor şi credincios?

— Da.

Pastorul Dunn îl privi pe Hugh.

— Poţi pune verigheta pe degetul miresei.

Hugh luă mâna lui Kathryn, dar se opri brusc. Pe chipul lui, se aşternu furia.

Privirea lui Kathryn se mută de la figura

ameninţătoare a lui Hugh la degetul ei. Tresări îngrozită. Mai purta pe deget verigheta lui Shane.

— Îmi pare rău, spuse Kathryn şi îşi scoase repede verigheta.

Neavând însă buzunare, o puse pe degetul din mijloc al mâinii drepte.

Hugh îi puse tăcut verigheta pe degetul rămas liber pentru câteva secunde, apoi îl privi pe pastor, care era vizibil derutat de cele întâmplate.

— Este văduvă, explică Hugh risipindu-i îndoielile.

— Vă puteţi întoarce spre invitaţi, le spuse pastorul Dunn, după ce îi declară soţ şi soţie.

Adresându-se asistenţei prezente în biserică, îi prezentă pe Hugh şi pe Kathryn.

— Doamnelor şi domnilor, vi-i prezint pe Lordul Hugh O'Neill şi pe soţia sa, Lady Kathryn.

«Ce prostie am făcut?» se întrebă Kathryn, simţindu-și stomacul contractându-se. «Nu mai am nici e posibilitate de fugă de acum înainte»

— Îmi pare rău, se scuză din nou Kathryn, privindu-şi soţul

— Am uitat deja, îi replică Hugh. Să nu ne mai amintim acest lucru niciodată.

Oferindu-i braţul o conduse afară din biserică şi o ajută să urce în trăsura care îi aştepta.

Imensul hol al reşedinţei familiei O'Neill fusese împodobit cu mii de flori din grădină. La intrare, mirele şi mireasa îşi întâmpinară oaspeţii.

Liniştită de privirea calmă a lui Hugh, Kathryn începu să se simtă bine. Refuzând să-i dea drumul

la mână, Hugh o privea zâmbind. Pentru un oaspete obişnuit, noua pereche O'Neill era strălucitoare. Păreau îndrăgostiţi unul de celălalt şi perfect potriviţi.

— Lordul şi Lady Burke, spuse Hugh prezentându-i lui Kathryn cuplul din faţa lor. Prietenii mei apropiaţi.

De aceeaşi vârstă cu Hugh, Lordul Burke era, de asemenea, un bărbat atrăgător, înalt şi bine făcut, iar chipul lui negricios arăta întregii lumi originea sa normandă.

Micuţă, frumoasă şi însărcinată în luna a şaptea, Lady Burke era la antipodul soţului ei.

După ce făcu prezentările şi perechea Burke se îndepărtă, Hugh îi şopti lui Kathryn că familia Burke avea deja doi băieţi acasă, în Connaught Prelungindu-şi şederea în Dublin doar pentru a asista la ceremonia căsătoriei lor, Lordul şi Lady Burke urmau să se întoarcă imediat acasă pentru a aştepta naşterea celui de-al treilea copil.

În momentul în care Lordul Fitzgerald şi fiica sa ajunseră în faţa lor, Hugh o strânse uşor de Mână pe Kathryn.

Rochia Fionei era albastră, de culoarea safirelor, potrivindu-se perfect cu ochii ei, iar decolteu! era adânc, accentuând linia incitantă a sânilor. În jurul gâtului, purta un colier superb din safire şi perle, atrăgând privirile tuturor bărbaţilor asupra trupului ei înfierbântat. Kathryn se simţi ruşinată comparându-şi bijuteriile cu cele ale Fionei.

— Vă doresc fericire! le spuse Lord Fitzgerald strângându-i mâna lui Hugh, apoi se întoarse spre perechea ce se afla imediat în urma lor.

— V-o prezint pe nepoata mea, Aisting, şi pe soţul ei, Lord O'Brien.

Lady Aisting era o femeie incredibil de frumoasă. Avea ochii la fel de albaştri ca safirele verişoarei sale, Fiona, părul de culoarea aurului şi o rochie de mătase ca piersicile coapte. Emoţionat, Lord O'Brien era destul de bătrân pentru a fi luat drept bunicul ei. Căsătoria lor fusese aranjată şi oricând Lady Aisting putea deveni o încântătoare văduvă tânără.

Ignorând-o pe Kathryn, Fiona îi zâmbi lui Hugh, dar acesta din urmă avea privirea ţintă asupra miresei sale. Apoi îşi urmă tatăl şi intrară în casă.

Vice-regele, reprezentant al Majestăţii Sale Regina Elizabeth, fu printre primii invitaţi care îi felicitară pe tinerii căsătoriţi. De vârstă mijlocie, Sir William Russell era scund şi îndesat. Îi detesta pe irlandezi, dar era impresionat de multitudinea titlurilor nobiliare englezeşti, dorindu-şi ceva mai multe pentru el.

— Ai făcut o alegere excelentă, O'Neill! spuse Sir William, zâmbindu-i lui Kathryn. Atunci când regina va fi de acord cu cererea ta, tu şi Lady Kathryn veţi fi sărbătoriţi cum trebuie la castelul Dublin.

— Abia aşteptăm, replică imediat Hugh. Ne faceţi desigur onoarea de a sta împreună la noi la

masă?

Sir Henry încuviinţă şi se îndepărtă.

— Ca să primeşti un titlu e necesar să-i adresezi o cerere reginei, îi spuse Hugh lui Kathryn ca răspuns la întrebarea care se citea în privirea ei. O simplă formalitate, în cazul nostru.

Kathryn se aşeză la masa rezervată mirilor şi celor mai importanţi oaspeţi, între soţul ei şi vice-rege. Patrick stătea în faţa lui Hugh, iar Sir Henry Sidney în stânga lui Sir William Russell. Pe masă, erau deja întinse vase cu miere groasă, unt, pâine proaspătă şi numeroase cupe cu vin alb şi roşu.

Curând, servitorii aduseră primul fel. Creveţi şi melci fierţi în unt şi stridii. Înainte de a se servi, Hugh îi oferi lui Kathryn câteva stridii. Unu! dintre oştenii lui Hugh le strigă ceva, sfătuindu-i pe miri să-şi ofere unul altuia stridii, ca să aibă putere şi potenţă în pat, şi Kathryn se înroşi toată. Hugh izbucni în râs atât datorită cuvintelor căpeteniei sale, cât şi datorită reacţiei lui Kathryn.

— Da-mi voie, spuse Hugh ridicând o stridie spre buzele ei

Kathryn îşi aminti de o altă nuntă pe care o trăise, aproape identică cu cea pe care o trăia acum şi îngheţă. Se strădui să-şi oprească lacrimile ce-i apăruseră deja în ochi.

Hugh o îmbrăţişă tandru şi o trase aproape de el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, minţi Kathryn, coborându-şi privirea, pentru că nu se simţea în stare să îl privească

înfaţă.

— Spune-mi ce anume te-a deranjat, îi ceru Hugh blând. Nu vreau să existe niciun secret între noi.

— A fost la fel şi cu Shane… La fel şi cu stridiile…

Văzând ochii reci şi împietriţi ai soţului ei, Kathryn ezită câteva momente, apoi încercă să-i explice ce voise să spună.

— Amintirea sfârşitului brutal… Mi-e frică pentru tine…

— E un obicei ca mirii să-şi ofere unul celuilalt stridii, îi spuse Hugh. Nu ai de ce să te temi.

— Oh…

Hugh se apropie şi o sărută tandru pe buze. Oaspeţii începură să fluiere şi să chicotească, făcând-o din nou pe Kathryn să roşească.

Petrecerea continuă fără niciun eveniment neprevăzut. Felul doi consta din friptură de berbec, miel şi picioare de porc rumenite, însoţite de plăcinte şi pateuri de raţă, potârniche şi porumbel. Li se aduseră şi nişte vase imense cu salată. Co desert – brânză dulce, căpşuni proaspete cu cremă şi prăjituri.

După ce servitorii strânseră resturile ospăţului, oştenii lui Hugh mutară mesele lăsând liberă o mare parte a salonului. Hugh şi Kathryn dansară primii, fiind urmaţi curând şi de alte perechi.

Kathryn dansă cu Patrick şi cu Sir William. Dar Hugh o chemă la un moment dat şi o conduse

spre o ieşire.

— Peg o aduce pe Maeve, îi explică arătând spre scări. Vreau să-ţi arăt ceva.

Fetiţa coborî grăbită scările şi Hugh le invită pe amândouă în grădină.

— Patrick! strigă Hugh.

Ochii verzi ai lui Maeve, identici cu cei ai mamei sale, se deschiseră larg într-o explozie de bucurie şi surpriză, când Patrick apăru, trăgând după el un ponei *Shetland* negru. În secunda următoare, Maeve era deja lângă Patrick, care începuse să râdă, apoi o ridică uşor în braţe, ajutând-o să încalece poneiul. Imediat. Maeve şi Patrick porniră într-o scurtă plimbare în jurul grădinii.

— Ştii, cu siguranţă, cum să mulţumeşti şi să faci plăcere doamnelor, remarcă zâmbind Kathryn, cu ochii înflăcăraţi, bucurându-se pentru Maeve.

— Pentru binele tău, doamnă, sper să ai dreptate, îi răspunse Hugh.

Observându-i paloarea, adăugă:

— Nu va fi niciun fel de petrecere nupţială. Pregăteşte-te singură. O voi lăsa pe Maeve în grija lui Peg.

— Bine, mulţumesc, spuse Kathryn.

Încântat, Hugh o urmări cum se îndreaptă spre casă.

Kathryn o găsi pe Polly aşteptând-o în cameră. După expresia încordată a stăpânei sale, Polly decise că tăcerea era cea mai bună tactică. Scoase acele din păru! ei strălucitor, lăsându-l să cadă

liber pe spate, apoi îl perie şi îl pieptănă cu grijă. O ajută să se dezbrace şi aduse cămaşa străvezie, special creată de doamna Bujold pentru această ocazie.

— Poţi pleca, spuse Kathryn. Vreau să fiu singură câteva minute.

— Aţi fost o mireasă minunată, Lady Kathryn!

Polly se întoarse şi se îndreptă spre ieşire.

— Polly?

Când tânăra se întoarse, Kathryn îi arătă patul împodobit cu flori şi ramuri înverzite, conform unui străvechi ritual al fertilităţii.

— Nu era nevoie. Uiţi că sunt deja însărcinată?

— Am vrut să mă asigur că mai urmează ceva la cuptor după ce scoatem ceea ce e înăuntru.

Singură, Kathryn se aşeză în faţa oglinzii şi îşi examină chipul. Cămaşa de noapte fusese croită din mătase foarte fină, aproape transparentă şi era brodată cu fir de aur. Mulându-se perfect pe piept, cădea lejer de la talie în jos, mascând pe cât era posibil sarcina. Fără mâneci, cămaşa avea un decolteu larg, ţinut de trei panglici de satin auriu. Îmbrăcată astfel, cu părul liber, strălucitor, desfăcut pe umeri, Kathryn arăta ca o zeiţă păgână din vechime.

«Nu sunt o inocentă căreia să-i fie frică», îşi spuse Kathryn, încercând să se calmeze. «Am acceptat înţelegerea cu Hugh şi trebuie să mă ţin de cuvânt, pentru binele copiilor mei.»

Îmbrăcat cu un halat de mătase, Hugh intră

încet în cameră şi se apropie de Kathryn pe la spate. O cuprinse uşor de umeri cu braţele. Privirile li se întâlniră în oglindă. Intensitatea şi înflăcărarea privirii lui Hugh o făcu pe Kathryn să se întoarcă.

Simţindu-i teama, Hugh nu-i lăsă prea mult timp de gândire.

Blând, dar ferm, strângându-i umerii, o trase spre pieptul lui puternic şi o sărută cu o pasiune ce părea fără sfârşit.

— Dulcea mea, frumoasa mea… îi şopti Hugh privindu-i fascinat ochii verzi.

Abia acum observă lacrimile ce se prelingeau pe obrajii ei.

Hotărât să primească ceea ce i se cuvenea, Hugh desfăcu prima panglică aurie, lăsându-i sânii liberi şi îi devoră din priviri. Desfăcu şi a doua panglică, dar când mâna i se mută la cea de-a treia simţi un fior străbătându-i corpul. «Copilul lui Shane!»

Dezgustat de poftele sale nesăbuite, Hugh înjură încet şi se dădu un pas înapoi.

— Treci în pat! îi spuse întorcându-se cu spatele.

— Dar…

— Nimeni nu trebuie să spună nimic rău despre căsătoria noastră, o întrerupse Hugh. În noaptea asta vom dormi în acelaşi pat. Treci la somn până nu mă răzgândesc!

Derutată, dar uşurată, Kathryn urcă pat şi se acoperi cu pătura până ia bărbie.

Frustrat, Hugh se aşeză pe un scaun în faţa căminului şi se gândi la soţia lui. O dorea, dar mai avea mult timp de aşteptat, cu siguranţă.

Cu cinci ani în urmă, Hugh îi cunoscuse pe proaspăt căsătoriţii Shane şi Kathryn, la curtea Tudor-ilor.

Fusese imediat atras de frumuseţea izbitoare a tinerei mirese în vârstă doar de cincisprezece ani. Mai târziu, plănuise să o întâlnească singură şi să îi fure o sărutare.

Din nefericire, Shane îi prinsese împreună tocmai când voia să-i fure acel sărut şi idila neîncepută avu parte de un sfârşit brutal. Îl ameninţa pe Hugh cu moartea de câteva sute de ori şi apoi o pălmui pe Kathryn.

De atunci, Kathryn îi zâmbise lui Hugh în sute şi mii de vise. Acum devenise, în sfârşit, a lui.

«Shane m-a oprit atunci – se gândi Hugh – şi copilul lui nenăscut mă împiedică şi în această seară.» Nu, se corectă Hugh. Acum mai erau şi lacrimile ei.»

După ce fusese soţia lui Shane, lui Kathryn îi era acum frică. Avea nevoie de timp, cu siguranţă. A aştepta naşterea copilului ei nu însemna decât o mică favoare. La urma urmei, doar vor fi soţ şi soţie pentru mult, mult timp.

Hugh se trezi devreme a doua zi dimineaţă. Kathryn încă dormea cuibărită lângă el. Studiindu-i expresia liniştită, Hugh se gândi că era mai mult un înger decât tentaţie. Privirea îi hoinări fără voie asupra trupului ei şi, spre amărăciunea lui,

Hugh îşi simţi deodată bărbăţia trezindu-se.

Un zâmbet ironic apăru pe faţa lui. De ce nu şi-ar fi luat acum ceea ce era al lui? La urma urmei, doar ea fusese de acord să se căsătorească…

Hugh întinse mâna spre sânii ei. Un gând îngrozitor îi apăru deodată în minte şi mâna i se opri în aer înainte de a atinge sfârcul mare şi bombat. Valora această plăcere trecătoare atât de mult, încât să-i asculte apoi o viaţă întreagă reproşurile?

Îşi retrase imediat mâna.

«Răbdarea cu Kathryn nu poate fi mortală – îşi spuse Hugh – cel mult o tortură groaznică!» Pentru mai multă siguranţă, se ridică uşor de pe marginea patului şi îşi căută refugiul în camera lui.

Aproape trează, Kathryn se mişcă neliniştită în patul mare şi căută instinctiv corpul fierbinte ce o încălzise de-a lungul nopţii. Deschise mai întâi un ochi, apoi pe celălalt şi constată că e singură.

Uşa de la intrare se deschise brusc, speriind-o. Polly intră şi-i aruncă o privire binevoitoare.

— Baia dumneavoastră este pregătită în camera Lordului O’Neill, o anunţă.

— Unde este acum Lordul? întrebă Kathryn, cu nonşalanţa.

— Cu Maeve în grădină, la joacă.

Buzele lui Polly schiţară un surâs, sesizând cât de formală era Kathryn când vorbea despre soţul ei.

— Au aşteptat să ia micul dejun împreună cu dumneavoastră.

Îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea piersicii, cu un guler înalt, din dantelă, Kathryn se grăbi să coboare scările, dar ezită înainte de a intra în grădină. Jenată de lacrimile din cursul nopţii trecute, Kathryn se întrebă – pentru a câta oară de când se trezise? – dacă soţul ei se gândise să profite de drepturile sale de soţ legitim în noaptea trecută. Oricum, ea ar fi acceptat acest lucru.

— La dracu'! înjură Kathryn, vizibil neliniştită de nervozitatea ei prostească.

Dar se forţă să intre în grădină cu un zâmbet calm.

Ridicând-o pe Maeve pe poneiul negru de lângă ei, Hugh se întoarse şi o văzu pe Kathryn în spatele lor, speriată, nesigură şi timidă, cu o roşeaţă puternică în obraji. Galbenul piersică al rochiei, o făcea să pară ca o floare rară, exotică. Hugh simţi un imbold puternic să o îmbrăţişeze.

— Bună dimineaţa, doamnă! se înclină el galant spre ea, apoi îi făcu un semn băiatului de la grajduri care se apropie şi o coborî pe Maeve de pe ponei.

— Mamă, m-ai văzut călărindu-l pe Soot”? întrebă Maeve bucuroasă.

— Soot?

— Poneiul meu.

— Da, dragă. Eşti o călăreaţă înnăscută. Dar nu ar fi oare Midnight un nume mai potrivit pentru

ponei?

Ochii verzi ai fetiţei scânteiară. Năsucul ei se ridică într-o atitudine de căutare febrilă, făcând-o să semene exact cu mama ei atunci când era supărată.

— Atunci rămâne Soot, draga mea.

— Doamnă, frumuseţea dumitale face să pălească florile ce te înconjoară, o flată Hugh, gesticulând larg spre rondurile cu flori de lângă ei.

— Domnul meu, niciun poet nu ar fi putut să o spună mai frumos, replică imediat Kathryn zâmbind.

— Bogăţiile unui poet sunt cuvintele sale, spuse Hugh. Mergem la micul dejun?

Îndreptându-se spre casă, Hugh o cuprinse pe Kathryn de talie. Surprinsă, îşi ridică privirea şi-i întâlni zâmbetul dezarmant.

— Ai dormit bine? o întrebă Hugh, apropiindu-se.

— D-d-da, murmură ea înroşindu-se mai tare decât cel mai frumos trandafir din grădină.

* * *

După ce o culcase pe Maeve în patul ei, în acea seară, Kathryn se îndreptă direct spre dormitorul ei. Întâlnirea cu soţul ei la capătul scărilor o punea într-o situaţie dificilă şi era decisă să evite acest lucru. Polly o aştepta. După ce îşi ajută stăpâna să se dezbrace, ieşi din cameră, învăluind-o pe Kathryn într-o privire plină de afecţiune şi urându-i vise plăcute.

Kathryn se întrebă cum devenise oare Polly

atât de pricepută în obiceiurile căsătoriei. Cu siguranţă, Patrick purta o parte din vină!

O dată ce se întinse pe pat, aruncă o privire spre uşa de legătură dintre camera ei şi cea a lui Hugh şi se gândi la el. Aproape că-şi putea imagina atingerea mâinilor lui puternice, muşchii săi, forţa, vigoarea lui masculină apăsând-o. În acel moment însă, copilul pe care îl purta mişcă şi Kathryn oftă, amintindu-şi gândurile ce o frământau.

«Ce este în neregulă cu mine?» se întrebă ea în încăperea goală. Auzi un zgomot de cealaltă parte a uşii şi îşi dădu seama că Hugh se pregătea să doarmă. «Va veni la mine sau nu?» se întrebă, nesigură de dorinţele ei adevărate. Kathryn îi aprecia grija şi delicateţea pe care o manifesta pentru ea, dar o dorea oare atât de puţin încât nici măcar nu încerca?

O lungă perioadă de timp se scurse până ce, în cele din urmă, Kathryn uită de gândurile ei şi se adânci într-un somn profund.

Hugh se aşeză pe patul lui şi privi spre uşa de legătură. Oare dormea sau se gândea la el? Inima îi tresări gândindu-se că ea ar fi putut acum să-şi amintească de Shane.

Kathryn fusese calmă şi afectuoasă toată ziua. Îşi schimbase oare părerea în legătură cu înţelegerea lor? Schimbătoare prin firea lucrurilor, femeile puteau să-şi modifice oricând gândurile şi părerile. Tot ceea ce avea el nevoie era doar să fie deschisă uşa.

Şi apoi?

Încăpăţânată şi mândră, Kathryn nu ar admite niciodată că nenorocita aceea de înţelegere pe care o făcuseră, fusese o greşeală. Sau ar fi admis?

Hugh nu dorea să forţeze lucrurile. Nu avea niciun chef acum să o înfrunte sau să-i învingă împotrivirea. De aceea, se întoarse pe partea cealaltă şi încercă să-şi uite gândurile. Trecu însă la fel de mult timp până ce reuşi să adoarmă.

Capitolul 7

— Mamă, vreau să – călăresc pe Soot, spuse Maeve jucându-se în faţa căminului.

— Nu, Soot ar putea să moară de frig pe ploaia asta, o refuză Kathryn.

Stând la fereastra din salon, Kathryn privea liniştită afară, în acea după-amiază ploioasă de septembrie. Oftă. Mai rămăseseră două luni, lungi şi întunecate până la naşterea copilului. Privindu-şi pântecul umflat, Kathryn se întrebă cât de mult va mai creşte şi se îngrijoră imaginându-şi că, după naştere, va rămâne la fel de urât şi de mare.

Întorcându-se la treaba ei, Kathryn se aşeză pe scaunul de lângă cămin şi ridică hăinuţele pe care le avea de cusut.

Polly intră în cameră.

— Sir William Russell este jos, doamnă.

— Vice-regele?

— Lordul O'Neill şi cu Sir William Russell vă

aşteaptă în birou.

— Stai cu Maeve, îi spuse Kathryn, ridicându-se uşor din scaun.

Netezindu-şi cămaşa, Kathryn se simţi dintr-odată prea diformă şi nefericită pentru a întâmpina un oaspete atât de important şi îşi dori să nu fi fost atât de aproape de naştere.

Ajunsă jos, Kathryn bătu uşor în uşa biroului şi apoi o deschise. Hugh se apropie imediat de ea şi o conduse la un fotoliu lângă cămin, apoi rămase şi se sprijini de un braţ al fotoliului.

— Scuzaţi-mi înfăţişarea, i se adresă Kathryn lui Sir William. Vizitele sunt puţin cam dificile pentru mine în aceste zile.

— Nu vă faceţi griji, replică imediat vice-regele. Am veşti excelente pentru dumneavoastră, dar am auzit şi ceva destul de neplăcut astăzi.

Hugh aruncă o privire spre Kathryn, apoi îi trimise un avertisment tăcut lui Sir William pe care acesta nu îl sesiză însă.

— Începeţi cu veştile rele, spuse Kathryn cu un zâmbet. Veştile bune ne vor înveseli mai apoi.

— Eşti sigură că vrei să auzi? o întrebă Hugh temător, căutându-i privirea.

— Faptul că sunt însărcinată nu înseamnă că sunt un copil sau o neajutorată, îi răspunse Kathryn scurt.

Hugh îşi roti ochii neliniştit. Erau momente în care soţia lui se comporta exact ca un copil neascultător, chiar dacă declara senină că nu este aşa.

— Soţia Lordului Burke a murit astăzi, le spuse Sir William, dând naştere unui…

Vocea i se sugrumă brusc atunci când privi corpul lui Kathryn şi îşi dădu seama de greşeala făcută.

Atât Hugh cât şi Kathryn deveniseră dintr-odată palizi.

— La dracu'! şopti Hugh, privind-o pe Kathryn. Te simţi bine?

Vizibil şocată, Kathryn încuviinţă, fără să scoată un sunet. Moartea la naştere nu-i trecuse niciodată prin minte. Hugh îi apucă mâna ce începuse să-i tremure.

— Şi vestea cea bună? reuşi Kathryn să întrebe cu voce joasă.

— Îmi pare rău, Lady Kathryn, se scuză încurcat Sir William, adăugând apoi cu un zâmbet: Sau ar trebui oare să mă adresez folosind titlul de contesă?

— Ce?! exclamară simultan Hugh şi Kathryn.

— Majestatea Sa a acceptat cererea voastră, îi anunţă Sir William. În prima zi a noului an, veţi fi prezenţi la Castelul Dublin pentru a fi investiţi ca moştenitor, stăpân, conte şi contesă de *Tyrone.*

Hugh radia de bucurie. Se aplecă uşor şi-şi sărută soţia pe obraz.

— Îţi mulţumesc, îi şopti.

Kathryn îi zâmbi, fermecată de tandreţea din ochii lui. Pentru câteva clipe, amândoi uitară că aveau un oaspete.

Sir William tuşi.

— Totuşi, mai rămâne o condiţie de îndeplinit.

— Spune-ţi, vă ascult.

Hugh deveni brusc interesat de cuvintele lui Sir William.

— La primăvară, Sir Henry Bagenal va sosi la Dublin pentru a…

— Tatăl meu vitreg? îl întrerupse Kathryn, surprinsă.

— Da, da. Uitasem că mama ta şi cu ei s-au căsătorit anul trecut, doamnă. Sau cu un an mai înainte? Oricum, Bagenal conduce o armată pentru a-i nimici pe cei din Maguire care, aşa cum ştiţi, au hărţuit continuu trupele noastre. Trebuie să-i dai ajutor, Hugh, pe cheltuiala ta, aşa cum ai promis.

Kathryn deschise gura pentru a protesta energic, dar îl simţi pe Hugh strângându-i braţul. Şovăind, tăcu.

— Mă simt onorat să ofer modestul meu ajutor Majestăţii Sale şi socrului meu, îi spuse Hugh viceregelui.

Armata şi lupta împotriva propriului popor îi erau extrem de neplăcute, dar, în acel moment, nu vedea nicio alternativă.

— Voi transmite mesajul tău. Dar, mai întâi, în ianuarie, veţi fi sărbătoriţi la Castelul Dublin. Sir William le zâmbi, pregătindu-se de plecare.

Kathryn îi întoarse politicoasă zâmbetul, dar figura lui Hugh rămase la fel de impasibilă şi de împietrită.

— Mai este un lucru pe care aş dori să îl discut

cu tine, adăugă Sir William, privindu-l pe Hugh. Între patru ochi.

— Voi pleca imediat, spuse Kathryn. Cu ajutorul soţului ei, se ridică şi se îndreptă spre uşă. Mi-e teamă că trebuie să mă grăbesc cu hainele copilului şi mai am mult de cusut.

— Doamnă, dacă mai continui astfel cu haine pentru copil, o tachină Hugh, va urma o criză de pânzeturi în Dublin.

Întorcându-se, Hugh îl privi pe Sir William care rămăsese cu ochii aţintiţi asupra uşii pe unde Kathryn tocmai ieşise.

— Chiar şi însărcinată fiind, rămâne absolut fermecătoare, remarcă vice-regele.

Hugh se abţinu cu greu să nu izbucnească în râs, văzându-i expresia lui Sir William.

— Mulţumesc pentru aprecierile la adresa soţiei mele.

— Vreau să spun, cele mai multe femei nu ar putea să arate atât de bine în condiţii normale, îi explică Sir William. Lady Kathryn e aproape chiar mai frumoasă, acum, când este însărcinată.

— Mă voi strădui să fie mereu însărcinată, glumi Hugh. Ştii, o femeie înseamnă mai mult decât văd ochii.

— Nu ştiu nimic despre asta, replică Sir William. Hugh chicoti bine dispus, apoi întrebă:

— Ce e atât de important şi de secret încât a trebuit să o trimitem pe Katie de aici?

— Mai am câteva veşti proaste din Anglia, zise Sir William şi îi întinse lui Hugh o scrisoare

adresată lui Kathryn. Având în vedere starea soţiei tale, am decis să vorbesc cu tine mai întâi.

— Despre ce este vorba?

— Heather Devereux, cea mai mică soră a soţiei tale, urma să se căsătorească în Franţa. Vasul s-a pierdut pe mare şi este considerată moartă. Presupun că această scrisoare din partea mamei ei, îţi va dezvălui mai multe. Ştiind că Lady Kathryn este însărcinată, Bagenal a inclus şi aceste veşti neplăcute în scrisoarea lui şi m-a rugat să procedez cu grijă. Ştii doar, e foarte nesănătos pentru o mamă în devenire, să aibă o mare supărare. Afectează copilul.

— Ce s-a întâmplat? Cum s-a întâmplat? întrebă Hugh, îndesând scrisoarea într-un buzunar.

— Numai bunul Dumnezeu ştie… răspunse Sir William, ridicând din umeri. Vasul a dispărut pur şi simplu, undeva între Anglia şi Franţa. Probabil s-a scufundat în timpul unei furtuni.

— La naiba! Cum pot fi astfel de veşti împărtăşite cu blândeţe, calm şi atenţie? Hugh tăcu câteva clipe, apoi continuă: Cum să-i spun lui Katie după ce se va naşte copilul? Tot nu o poate învia pe sora ei… Şi, ca o favoare, nu mai spuneţi nimănui aceste lucruri.

Sir William încuviinţă.

— Poţi conta pe tăcerea mea.

— Şi regina poate conta pe sprijinul meu, spuse Hugh, strângându-i mâna.

— Voi avea grijă ca Majestatea Sa să

primească imediat această veste, mai adăugă Sir William, apoi se îndreptă spre uşă şi ieşi.

Singur, Hugh privi scrisoarea pe care Sir Henry i-o dăduse. Cum de putea un obiect atât de inofensiv ca o scrisoare să ascundă atâtea întâmplări tragice? Trebuia să-i spună Kathrynei sau nu? Dacă ar fi descoperit adevărul despre sora ei, Kathryn nu l-ar mai fi iertat niciodată pentru faptul că îi ascunsese acest lucru.

Tăcerea ar fi putut fi o mare greşeală. Şi, se mai gândi Hugh, dacă pierdea copilul, era pierderea lui Shane, nu a lui.

Hugh ieşi din birou şi urcă scările spre camera Kathrynei. De data aceasta, ciocăni şi aşteptă ca ea să fi răspundă, înainte de a intra.

Aşezată pe un scaun în faţa căminului, Kathryn îi zâmbi în timp ce Hugh se apropie de ea. Polly stătea pe celălalt scaun, în timp ce Maeve se juca pe podea la picioarele ei.

Hugh se temu să nu strice farmecul şi liniştea ce domneau în încăpere.

— Polly, du-o pe Maeve jos, îi porunci Hugh.

Vreau să vorbesc doar cu Lady Kathryn.

După ce Polly şi Maeve ieşiră din cameră, Hugh începu să se plimbe tăcut, prin faţa ei. Kathryn îl privi liniştită şi se întrebă ce mai făcuse acum.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă, spărgând tăcerea.

Mersul nervos al lui Hugh încetă. Deschise buzele pentru a vorbi, dar ezită şi-şi întoarse

privirile. «Are încredere în mine…», îşi dădu seama Hugh în momentul în care Kathryn îl fixă cu privirea. Nu putea să-i spună. Pierderea copilului i-ar fi putut cauza moartea şi asta ar fi fost de nesuportat pentru el.

— Ei? mai întrebă o dată Kathryn.

— Mâine voi discuta cu două candidate pentru postul de dădacă, îi spuse Hugh. Din moment ce va urma să aibă grijă de Maeve şi de copil, vei avea, desigur, ultimul cuvânt.

Kathryn aprobă, uimită de grijile lui.

— La ce oră să cobor în biroul tău?

— La ora zece.

— Voi fi acolo.

Fără alte cuvinte, Hugh părăsi camera şi se întoarse încet în biroul său. Traversă camera cu paşi şovăitori până ce ajunse în faţa căminului şi scoase scrisoarea din buzunar, apoi o aruncă în foc. Îi va spune Kathrynei veştile rele de îndată ce copilul va fi născut. Erau puţine şanse ca ea să descopere adevărul până atunci.

Kathryn sosi destul de târziu la primul interviu, în dimineaţa următoare, dar tocmai la timp pentru a se salva de multe dureri de cap ulterioare. Intră în birou fără să mai bată la uşă şi se aşeză pe scaun lângă Hugh. O privi pe prima femeie, care făcu imediat o plecăciune adâncă, înainte de a se aşeza la rândul ei, pe un scaun.

— Aceasta este Maggie O’Malley, i-o prezentă Hugh pe blonda atrăgătoare din faţa lor.

Kathryn o privi pe această posibilă dădacă şi i

se păru nepotrivită. Avea optsprezece ani şi era o tânără blondă, cu ochi albaştri, prea blondă şi cu ochi prea albaştri pentru a-i plăcea Kathrynei. Atunci când privirea ei critică se opri la figura tinerei, Maggie începu să zâmbească. Lepădătura avea chiar toţi dinţii.

Cum căsătoria ei nu fusese din dragoste, Kathryn îşi spuse privind-o pe fată că femeile puteau reprezenta un pericol pentru visele şi poftele soţului ei. În starea în care era, nu avea nevoie de niciun fel de rivală la favorurile lui Hugh. O picătură de grijă şi precauţie valora mai mult decât zece kilograme de medicamente.

— Maggie are nişte referinţe extraordinare, spuse Hugh.

— Mai avem o altă întâlnire, i se adresă Kathryn tinerei. Îţi vom comunica alegerea noastră.

Trimiţându-i lui Hugh o privire disperată, Maggie O'Malley se ridică şi, după încă o plecăciune, părăsi camera.

— Ei? o întrebă Hugh încântat.

— Nu este bună.

— De ce nu?

— Pentru că vrăjitoarea arată bine şi e mai potrivită pentru un bordel, decât pentru a fi dădacă, îi replică rece Kathryn. Pofteşte-o pe următoarea.

Încuviinţând, Hugh se îndreptă spre uşă şi o invită pe cealaltă femeie. Grasă, de aproape cincizeci de ani, Nellie Dowd intră în cameră.

— E bună, spuse Kathryn.

— E bună? întrebă Hugh, buimăcit.

— Da.

— Dar nici nu ai vorbit măcar cu ea, încercă Hugh să argumenteze.

Kathryn îi zâmbi.

— Nellie este a treia verişoară a lui Peg. Pe lângă acest lucru, Maeve are nevoie de o dădacă de tip bunică.

Se întoarse apoi spre Nellie, spunându-i:

— Vino! Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu fiica mea, Maeve.

Uşa se închise uşor în urma lor. Hugh rămase cu privirea aţintită asupra uşii, derutat de cele întâmplate. În comparaţie cu soţia sa, negocierile cu englezii erau ca o zi însorită de picnic.

* * *

Seminţele fertile, plantate în primăvară, crescuseră şi făcuseră fructe şi seminţe, la rândul lor. Tot aşa cum ţăranii culegeau acum recoltele, Kathryn ştia că în acel noiembrie înnegurat urma să vină şi ziua naşterii. Hugh era plecat deja la Parlament în acea dimineaţă în care Kathryn, încă fermecătoare, coborî scările pentru a discuta cu Peg despre programul zilei. În momentul în care traversă holul, simţi o durere puternică şi îşi duse o mână la spate, încercând să-şi calmeze durerea.

Ar fi fost bucuroasă să nască şi, cu cât mai degrabă, cu atât mai bine. Cel mai important era să-şi recapete silueta până la data investirii soţului ei şi nu mai erau nici măcar două luni întregi. Că

Hugh urma, tot de atunci să-şi intre în drepturile de soţ nu-i trecuse niciodată prin minte.

Kathryn traversă holul mare şi intră în bucătărie unde Polly şi Peg se tratau cu câte un pahar de vin fiert. Simţind o senzaţie stranie, Kathryn privi în jos cu surpriză. Privirea lui Polly o urmări pe a sa.

— Copilul! strigă Peg, sărind de pe scaun. Trebuie să urcaţi imediat în pat!

— Polly, trimite-l pe Patrick să-l anunţe imediat pe Hugh, la Parlament, spuse Kathryn calmă, bucuroasă chiar că sosise acest moment mult aşteptat.

Netulburată deloc de ceea ce urma să se întâmple, Kathryn se întoarse încet şi porni prin hol, apoi pe scări, urmată de Peg, care era foarte speriată.

Ajunsă în camera ei, Peg o ajută să se dezbrace şi o îmbrăcă cu cămaşa albastră, special croită pentru naşterea băiatului ei. Apoi Peg se agită să aprindă focul în cămin. Întorcându-se, o văzu pe Kathryn agitându-se prin cameră.

— Înapoi în pat! ţipă Peg alarmată.

— Nu vreau să mă chinui mai devreme decât trebuie, o refuză Kathryn. Termină-ţi treburile!

— Nevasta este tot atât de încăpăţânată pe cât este soţul de viclean, bombăni Peg, făcând ceea ce îi spusese Kathryn.

După puţin timp, Hugh şi Patrick se întoarseră de la Parlament. Aruncându-şi pelerina din mers, Hugh urcă în goană scările, câte două şi intră

brusc în camera soţiei sale.

— Nu eşti în pat! exclamă Hugh, surprins să o găsească în picioare în faţa căminului.

— Aveam nevoie de o diversiune, spuse Kathryn, întorcându-se spre el şi încercând să calmeze cu mâinile o contracţie puternică. Îmi vei ţine companie?

Hugh o prinse de mâini.

— Bineînţeles, draga mea, dar ar trebui să te aşezi pe pat!

— Nu vreau să stau jos, rosti scurt Kathryn, atunci când durerea crescu brusc.

Picături mici de transpiraţie străluceau deasupra buzelor ei.

— Dar eu vreau!

Hugh se aşeză pe scaunul din faţa căminului şi o ajută cu blândeţe să se sprijine de genunchii lui. O cuprinse cu braţele şi Kathryn îşi sprijini capul de umărul lui Hugh. Rămaseră în tăcere, privind jocul flăcărilor din cămin. Deodată, Kathryn îl strânse brusc şi gemu din cauza unei contracţii mult mai puternice decât celelalte de până atunci.

— Trimit după un doctor! spuse Hugh.

— Nu! se forţă Kathryn să zâmbească. Peg şi Polly ştiu ce au de făcut şi acum e timpul să mă întind pe pat.

— Voi sta cu tine, spuse Hugh cu o faţă la fel de palidă ca şi a ei.

— Nu, refuză Kathryn. Găseşte-l pe Patrick. El a mai trecut prin asta mai înainte şi va şti cum să te ajute să aştepţi să treacă timpul.

Hugh coborî cu un mers nesigur şi tremurând până în hol. Nu văzuse niciodată o femeie născând şi era şocat de aparenta agonie, mai cu seamă când acea femeie era soţia lui. Gândurile îi zburară la copil – copilul lui Shane – care lupta să vină pe lume. Hugh ar fi dat orice ca propriul lui fiu să moştenească Tyrone, dar era ţinut în frâu de înţelegerea făcută. A face altfel însemna pierderea femeii dorite.

În biroul său, Hugh îl privi pe Patrick şi se aşeză pe un scaun, lângă foc. Turnându-şi un pahar plin de whisky, Hugh îl invită pe Patrick printr-un gest din cap.

— Serveşte-te!

Aşezându-se uşor pe un alt scaun, Patrick îşi turnă whisky.

— Whisky-ul este singurul mod de a trece prin momentele unei naşteri, spuse apoi pe un ton savant.

— Femeile mor la naştere.

— Unele… fu de acord Patrick, apoi, întinzându-se confortabil în scaun, continuă: Relaxează-te, mylord. Ai de aşteptat încă mult timp.

Hugh oftă, de parcă ar fi fost el în dureri, apoi se ridică de pe scaun şi aduse o altă sticlă de whisky. Câteva ore, cei doi irlandezi aşteptară în tăcere şi îşi trecură sticla de la unul la altul, gândurile lor fiind prinse de chinurile naşterii copilului.

Veni apoi ora cinei. Când uşa se deschise

brusc, Hugh şi Patrick săriră amândoi în picioare.

Veselă, Peg le zâmbea din pragul uşii.

— Este o fetiţă dulce, îi anunţă.

— Ce?! exclamară cei doi bărbaţi simultan.

Peg izbucni în râs văzându-le feţele, apoi repetă:

— Mai avem o fetiţă de alintat!

Hugh sări în sus cu un zâmbet de satisfacţie pe figură. Chiuind cu veselie, începu să-şi frece mâinile. Patrick şi Peg se uitară miraţi unul la altul, apoi la Hugh.

— Niciun fiu al lui Shane O'Neill nu va deveni moştenitorul meu, le răspunse Hugh, observându-le expresiile mirate. Iar eu nu va trebui să lupt cu destinul pentru ca fiul meu să capete ce i se cuvine.

Hugh se îndreptă spre uşă dansând şi Peg avu de luptat cu el pentru a-l determina să păstreze liniştea.

Când intrară în dormitorul soţiei lui, scena pe care o văzu nu se potrivi deloc cu ceea ce îşi imaginase.

Slăbită şi pierdută în patul ce părea enorm, soţia lui ţinea fetiţa în braţe. În loc să-l întâmpine cu un surâs de bucurie, Kathryn îşi întoarse faţa, nu înainte însă ca Hugh să observe lacrimile ce îi brăzdau obrajii.

— Hai să-i lăsăm câteva clipe singuri, spuse Peg, împingând-o pe Polly să iasă din cameră.

Hugh se încruntă şi traversă camera, aşezându-se pe marginea patului. Kathryn refuză

însă să-i ia în seamă prezenţa;

— Dă-mi mie fetiţa, spuse el, ridicând-o uşor în braţele sale.

Hugh desfăcu faşa şi privi copilul. Părul negru şi figura trandafirie promiteau o rară frumuseţe. Fiica lui Shane avea să fie renumită pentru acest lucru.

— Fiica noastră e drăguţă, spuse Hugh, acoperind-o cu grijă. De-abia aştept să o alint…

Kathryn îl privi cu greutate. Lacrimile izbucniră din nou în ochii ei.

Strângând copilul la pieptul său, Hugh îi aruncă o privire îngrijorată Kathrynei.

— Spune-mi, ce te supără?

— Nu am născut un băiat. Nu era nevoie să te căsătoreşti cu mine, îi răspunse cu o voce plină de durere. Căsătoria noastră nu a fost decât un aranjament şi poate fi cu uşurinţă desfăcută.

— Nu regret deloc căsătoria noastră şi nici nu doresc anularea ei, îi răspunse Hugh. Destinul a hotărât ca fiul meu să mă moştenească şi cred că avem destul timp să facem unul.

— Dă-mi-o mie, spuse Kathryn cu un zâmbet sfios, mâhnirea dispărând, ca şi cum i s-ar fi risipit toată greutatea ce-i apăsa sufletul

Respiraţia lui Hugh se opri în momentul în care Kathryn îşi scoase un sân pentru a-şi hrăni copilul. Fetiţa tăcu imediat. Guriţa ei mică făcea mişcări rapide, iar mânuţele frământau carnea albă a mamei ei.

— Ce nume îi vom pune? întrebă Hugh

răguşit.

— Seamănă cu Shane, răspunse Kathryn privind-o. Cred că îi vom spune Shana.

O umbră dureroasă trecu pe faţa lui Hugh, dar dispăru repede atunci când ea ridică privirea spre el.

— Să fie Shana, atunci! fu de acord Hugh.

— Chiar dacă e potrivit sau nu, continuă Kathryn, Patrick şi Polly vor fi naşii ei.

— O excelentă alegere!

Hugh o sărută uşor pe Kathryn pe frunte şi ochii lui îşi recâştigară strălucirea.

— Sper că Shanei îi va sta bine în albastru!

Capitolul 8

Soarele strălucea cu putere, ca un semn de bun augur, în ziua investirii lui Hugh O'Neill. Într-adevăr, steaua lui norocoasă îşi începuse fabuloasa ascensiune. Ceremonia de dimineaţă fusese planificată la Castelul Dublin şi urma să fie şi o petrecere, o gală în onoarea lor, în aceeaşi seară. Ceremonia de investire a fost scurtă şi simplă. Apoi, puţinii participanţi la unul din cele mai mari evenimente sociale din Dublin, din ultimii ani, se îndreptaseră spre casele lor.

Când membrii familiei O'Neill se întoarseră acasă, Hugh îi invită pe Patrick şi pe Conal în biroul său pentru un toast. Servindu-i cu whisky pe oameni săi cei mai credincioşi, Hugh îi aruncă o privire soţiei lui. Kathryn ridică din sprâncene,

întrebând parcă unde e paharul ei. Cu o uşoară înclinare a capului, Hugh încuviinţă, recunoscând provocarea tăcută din ochii ei şi îi întinse un pahar cu whisky.

— Să rămânem mereu în graţiile succesului! toastă Kathryn prima.

— Pentru cea mai frumoasă contesă! o complimentă Hugh.

— Sănătate şi viaţă lungă pentru contele şi contesa de Tyrone! urmă Conal.

Privind-o pe furiş pe Kathryn, Patrick riscă.

— Fie ca Tyrone, contele şi contesa, să prospere! Să le fie casa plină de băieţi puternici şi sănătoşi!

Kathryn roşi, dar ridică paharul odată cu cei trei bărbaţi şi bău. Fiindcă nu mai gustase niciodată *apa vieţii* din Irlanda, nu era pregătită pentru şocul pe care îl simţi. Ochii i se măriră de surprindere, simţind focul interior care porni brusc de pe buzele ei şi se sfârşi în stomac. Se sufocă şi tuşi.

Hugh o bătu pe umeri şi îi aruncă o privire care voia să spună «Ai-fi-putut-să-bănui». Luând paharul din mâinile ei, se prefăcu supărat.

— Shana trebuie să mănânce şi nu se cade să o îmbeţi.

— Dacă Shanei îi va plăcea whisky-ul, răspunse Kathryn cu o privire îndrăzneaţă, aş putea spune că e o adevărată O'Neill.

Cei trei bărbaţi izbucniră în râs, ştiind că acesta era adevărul.

— Odihneşte-te până la ceremonia de diseară, o tachină Hugh. În faţa vice-regelui nu poţi căsca de somn, e o mare impoliteţe. Gata, eşti liberă!

Cu o reverenţă pe măsura unei contese, Kathryn se apleca, îşi ridică apoi capul, mimând sfială şi murmură:

— Cum doriţi, domnule conte…

— Ridică-te, frumoasă domniţă!

Hugh îi oferi braţul său şi o conduse până la uşă. Când Kathryn se pregăti să iasă pe uşă, Hugh o lovi uşor peste fund ea ţipă scurt.

— Hai, hai, vezi de copii! îi comandă Hugh cu o voce aspră, izbucnind în râs.

Încântat, o urmări cu privirea urcând spre camera ei. Sosise vremea unor noi cuceriri. Din această noapte, contele şi contesa de Tyrone vor fi soţ şi soţie, în acelaşi pat.

— Şterge-ţi bărbia nobilă, domnule conte, spuse Patrick, atunci când Hugh se întoarse. Eşti un mare pisălog!

Conal şi Patrick izbucniră în râs, văzând expresia uimită a noului conte şi Hugh zâmbi şi el.

Spre seară, Kathryn o îmbăie şi apoi o hrăni pe Shana. Era îngrijorată de cele câteva ore ce vor trece până ce va putea să-şi hrănească fetiţa flămândă, dar cu greu reuşea să reziste tentaţiei de la Castelul Dublin, cu gala în onoarea lor.

Kathryn era îmbrăcată cu o cămaşă scurtă de mătase, în timp ce Polly îi aranja părul într-un coc elegant în vârful capului.

— Adu perniţele acelea, îi porunci cameristei.

Nu vreau să fiu stânjenită de curgerea sfârcurilor.

După ce îşi acoperi sânii în aşa fel încât perniţele nici nu se vedeau, Kathryn se îmbrăcă cu rochia, iar Polly îi încheie nasturii verzi de la spate.

— Sunteţi încântătoare, doamnă! murmură Polly.

Kathryn se privi satisfăcută în oglindă. Rochia din catifea se potrivea perfect cu ochii ei verzi, de culoarea smaraldului. Analizându-şi imaginea în oglindă, Kathryn deveni neliniştită gândindu-se la reacţia lui Hugh, când îi va remarca decolteul larg, generos, ce lăsa să i se vadă sânii până aproape de sfârcuri.

Cunoscându-le pe Fiona şi pe verişoara ei, Aisting, ca şi pe multe alte domnişoare frumoase ce vor fi, cu siguranţă, prezente, Lady Kathryn îi comandase doamnei Bujold o rochie cu un decolteu care îl va împiedica pe Hugh să privească şi în altă parte.

— Adu-mi perlele, îi spuse Kathryn lui Polly.

Îmbrăcat elegant, Hugh intră în acel moment în cameră. Pantalonii din catifea şi vesta erau de culoare verde, iar într-o parte a centurii avea pumnalul străvechi al lui Conn O'Neill, cu teaca şi mânerul împodobite cu nestemate.

Apropiindu-se de ea pe la spate, Hugh îi zâmbi în oglindă. Kathryn se întoarse deodată cu faţa spre el.

— Eşti ameţitoare! şopti Hugh.

Privirea i se îndreptă apoi spre cameristă.

— Lasă perlele pe masă, Polly, şi pleacă!

Hugh o rugă pe Kathryn să se rotească în faţa lui pentru a-i admira rochia, dar, în momentul în care aceasta ajunse din nou cu faţa la el, privirea lui zâmbitoare dispăruse.

— Rochia este extraordinară, dar aş prefera să nu expui comorile mele ochilor altora.

Vocea lui părea plină de supărare.

— Rochia aceasta nu o vei putea purta. Schimb-o imediat.

— Dar toate doamnele vor fi astfel îmbrăcate! încercă Kathryn să-l contrazică, nefericită de atitudinea lui dezaprobatoare.

— Nu sunt căsătorit cu *toate doamnele*!

— Sper că nu!

Mândră, Kathryn îi zâmbi dulce, prea dulce, chiar.

— Desigur, voi schimba rochia, îi spuse, apoi, întorcându-se cu spatele la el, murmură: Nasturii, Hugh… Descheie-i, te rog.

Încântat de supunerea ei, Hugh ridică mâinile spre nasturi, dar vocea ei mieroasă îl opri.

— Nu am nimic altceva de îmbrăcat, aşa încât voi sta acasă. Trebuie să fii atent şi să-mi povesteşti totul atunci când te vei întoarce.

Mâinile lui Hugh înţepeniră în aer, apoi căzură neputincioase. Privindu-i chipul în oglindă, Kathryn ştiu că victoria era a ei.

— Ah! Ai o cameră plină cu rochii, dar nu mai avem timp de pierdut, mormăi Hugh. Probabil că-mi voi petrece toată seara, privindu-te şi păzindu-

te.

Kathryn se învârti în vârful degetelor şi îl sărută pe obraz.

— Am un dar pentru tine, spuse Hugh, scoţând o cutiuţă din buzunarul vestei.

Luând-o, Kathryn îi studie lucrătura fină.

— Mulţumesc. O voi păstra.

— Darul este înăuntru, prostuţo!

Roşind, Kathryn deschise cutia. Un magnific colier de smaralde şi diamante îşi trimitea strălucirea şi sclipirile spre ea, de pe bucăţica de catifea ce-i servea ca suport.

— Oh! exclamă. Nu… nu ştiu ce să spun!

Hugh se gândise că diamantele îi vor fi de mare ajutor pentru a obţine schimbarea aranjamentului lor.

— Dă-mi voie, se oferi el, luând colierul din mâinile ei şi încheindu-l în jurul gâtului.

Când văzu diamantele sclipind în adâncul decolteului ademenitor, Hugh se luptă împotriva dorinţei care îl cuprinsese. Mâinile lui alunecară încet până pe umerii ei.

— Mulţumesc, murmură Kathryn, atingerea lui neliniştind-o. Dar eu nu am nimic pentru tine…

— Mi-ai dat ceva cu adevărat preţios: un titlu şi o familie

Atinsă şi mişcată de cuvintele lui, dorindu-şi să fi avut un cadou pentru el, Kathryn adăugă:

— Totuşi, mai rămâne să-ţi dau ceva preţios.

— În acest caz, mă voi gândi la ce îmi doresc cel mai mult, răspunse Hugh. Îţi voi spune eu…

Ignorând dorinţa din ochii lui Hugh, Kathryn nu îşi dădu seama de dublul înţeles al cuvintelor lui şi, cu un zâmbet, acceptă braţul lui întins.

Sala mare a Castelului Dublin părea poleită în culorile curcubeului. Toţi nobilii din Dublin şi soţiile lor erau îmbrăcaţi cu ce aveau mai bun, pentru a-l întâmpina astfel pe noul venit în mijlocul lor. În momentul în care Hugh şi Kathryn sosiră, zgomotul din sală încetă şi o mare de priviri se aţintiră asupra lor. Majordomul vice-regelui se întoarse spre întreaga adunare.

— Doamnelor şi domnilor, anunţă el cu o voce puternică, Contele şi Contele de Tyrone!

Cu toţii începură să aplaude. Vice-regele Rusell înaintă spre ei şi îi conduse la capătul opus al sălii, unde urmau să primească felicitări din partea tuturor invitaţilor.

— Gustările sunt în salonul alăturat, adăugă viceregele privind cu interes decolteu! Kathrynei.

— Sala aceasta este pentru dans şi, desigur, ne veţi onora dansând primii.

Hugh o conduse pe Kathryn până în mijlocul salonului. Când muzica se opri, fu rândul lui Sir William să-i ceară Kathrynei permisiunea unui dans.

Zâmbind în sinea ei, Kathryn se întrebă cum putea oare Hugh să o supravegheze în timp ce dansa cu un alt bărbat. Dansând cu Sir William, Kathryn îl căută cu privirea pe Hugh şi fu surprinsă să-i vadă dansând cu Lady Fiona. Se simţi stânjenită, mai cu seamă după ce surprinse

privirea răutăcioasă a Fionei îndreptată spre ea.

Hugh o văzu apoi pe Kathryn dansând următorul dans cu Lord Fitzgerald. Şi, din moment ce Fiona nu prea voia să-i dea drumul, Hugh dansă din nou cu ea. Privirea însă îi era aţintită asupra soţiei sale.

— Felicitări! îi spuse Fiona, încercând să-i atragă atenţia.

— Mulţumesc, răspunse şi privirea lui alunecă peste trupul ei ademenitor. Arăţi extraordinar astăzi, Fiona!

— Sunt atât de dezamăgită că nu am păstrat relaţiile şi vizitele reciproce! spuse Fiona, neascunzând invitaţia mascată de aceste cuvinte.

Privirea lui Hugh alunecă de-a lungul corpului ei şi Hugh gemu, simţindu-şi bărbăţia trezindu-se ca după un somn letargic. Înjură în sinea lui, atât pentru că era să-şi piardă controlul, cât şi din cauza Kathrynei.

«Soţia mea e foarte vicleană – gândi Hugh – dar înţelegerea noastră va lua sfârşit deseară. Această vulpe cu păr arămiu nu-mi va pune inima la încercare. Şi nici alte părţi vitale…»

Eliberându-se de tentaţie, Hugh o conduse pe Fiona de-a lungul camerei. Muzica încetă şi cei doi se opriră lângă Kathryn şi Lord Fitzgerald. O singură privire a Kathrynei îl lămuri pe Hugh că era nefericită de alegerea lui. Sperând ca planurile lui să nu sufere datorită faptului că dansase cu Fiona, Hugh o invită pe Kathryn la următorul dans. În momentul în care o luă de

mână, Sir William Russell se apropie.

— Trebuie să discut ceva în particular cu tine, îi spuse vice-regele. Lord Fitzgerald, desigur, ne poate însoţi.

Hugh mormăi ceva, înciudat de ghinionul pe care îl avea. Hugh îşi ceru scuze şi o lăsă pe Kathryn împreună cu Fiona.

— Felicitări! şuieră Fiona batjocoritoare în momentul în care cei trei bărbaţi se îndepărtară.

— Îţi mulţumesc, *Lady* Fiona, răspunse Kathryn, accentuând special cuvântul *Lady.*

Fiona o privi cu o ură nemascată, ce ţâşnea din adâncul ochilor ei albaştri.

— Bineînţeles, felicitările sunt pentru naşterea fiicei tale, subliniind în mod special cuvântul *fiică.*

— Shana a împlinit două luni, răspunse Kathryn, convinsă să nu cedeze.

Fiona era, însă, dornică de noi lovituri şi adăugă:

— Hugh trebuie să fie destul de îngrijorat în privinţa moştenitorului său, din moment ce nu ai născut decât fete până acum.

Ochii Kathrynei deveniră două bucăţi verzi de gheaţă. Se apropie ameninţător de femeia brunetă ce o înfrunta, dar ezită, observându-i pe bărbaţi întorcându-se.

— Scuză-mă, Lady Fiona, aş dori să o răpesc pe soţia mea pentru câteva clipe, spuse Hugh, simţind primejdia.

Cu blândeţe, dar în acelaşi timp, şi cu hotărâre, o împinse uşor pe Kathryn într-o parte,

spunându-i:

— Turlough ne transmite felicitările lui.

— Felicitări de la Turlough?

— Ca să ne reamintească faptul că şi el este un O'Neill. Hugh îi strânse mâinile Kathrynei, căutând să o liniştească, l-am trimis răspuns că sper să fie la fel de îngăduitor şi atunci când voi deveni oficial conducătorul clanului O'Neill.

— Nu poate fi nimic bun din partea lui Turlough, spuse Kathryn.

— Ai încredere în mine, răspunse Hugh, îmbrăţişând-o. Îţi promit că nu-ţi va face niciun rău nici ţie, nici copiilor tăi.

— Nu cred că ne poţi proteja de ajuns, replică ea, atât timp cât eşti destui de ocupat cu Lady Fitzgerald.

— Sună ca şi cum ar veni din partea unei soţii geloase, o tachină Hugh.

— Nu sunt geloasă!

— Am încercat să scap de Fiona, dar erai ocupată şi tu cu Lordul Fitzgerald.

Kathryn aruncă o privire dispreţuitoare spre Fiona, care era înconjurată de câţiva bărbaţi tineri.

— Probabil, căţeaua a planificat totul împreună cu tatăl ei!

Hugh chicoti.

— Nu ai de ce să te temi, pisicuţa mea cicălitoare. Fiona este o persoană inofensivă şi plictisitoare, în căutarea disperată a unui soţ tânăr şi nobil, ceea ce este de ajuns pentru a-şi îngriji şi

menţine frumuseţea.

Kathryn zâmbi şi îşi întoarse privirile în altă parte. Hugh fu aproape orbit de pasiunea stârnită de zâmbetul luminos al soţiei sale.

— Ce spuneai, domnule conte? îl întrebă, redevenind serioasă. Nu am putea să ghidăm simţul de proprietate al Fionei într-o altă direcţie?

— Nu înţeleg ce urmăreşti, Sfinxul meu englez.

— Uite acolo.

Kathryn îşi îndreptă privirea în direcţia indicată de ea.

— Lordul Burke este irezistibil, fermecător şi accesibil. Şi este şi destul de tânăr pentru ca frumoasa Fiona să îl placă.

— Într-adevăr, foarte bine spus.

Hugh zâmbi, mândru de şiretenia Kathrynei.

— Încercăm?

Înalt şi bine făcut, Lordul Michael Burke era un bărbat chipeş, cu ochi negri, ce străluceau puternic, îmbrăcat în albastru, fiecare centimetru al înfăţişării sale dovedea că era un adevărat aristocrat.

Pe măsură ce înainta spre el, Kathryn înţelegea tot mai bine care erau motivele pentru care atrăgea femeile. În sinea ei, spera ca ceea ce plănuise împreună cu Hugh să nu se întâmple. Dacă Fiona ar fi câştigat afecţiunea acestui adevărat bărbat, atunci, cu siguranţă, nu mai era dreptate pe pământ.

— Mă bucur să te revăd, Michael! îşi salută

Hugh prietenul.
— Am fost foarte nefericiţi aflând de moartea soţiei tale, rosti Kathryn.
— Mulţumesc, şi Burke le zâmbi timid. Am renunţat la doliu pentru a vă felicita.
— Îţi mulţumim şi noi pentru acest lucru, spuse Hugh.
— Băieţii tăi sunt la Dublin? întrebă Kathryn. Sunt convinsă că Maeve ar fi încântată să-i întâlnească.
— Nu, au rămas acasă.
— Poate, vom putea să ne unim familiile printr-o căsătorie, sugeră Hugh amuzat. La urma urmei, noi avem două fete şi tu ai doi băieţi.
— Shana nu are decât două luni, Hugh! spuse brusc Kathryn.
Cei doi bărbaţi zâmbiră.
— Dacă fiicele seamănă cu mama lor, voi fi foarte onorat să ne unim familiile, spuse Burke.
Kathryn roşi de plăcere.
— Îi datorez un dans fiicei Lordului Fitzgerald, spuse Hugh, ca şi cum abia acum şi-ar fi amintit acest lucru. Michael, pot să te rog să-i ţii companie Kathrynei?
— Cu multă plăcere.
Burke şi Kathryn zâmbiră încurcaţi.
Hugh se întrebă pentru câteva secunde dacă ar trebui sau nu să o lase pe Kathryn în grija prietenului său atât de atrăgător. Hotărându-se că interesele lui nu erau în pericol, îi părăsi, îndreptându-se spre

Fiona.

— Pierderea unei fiinţe iubite este foarte greu de suportat, spuse Kathryn. Cred că vă lipseşte teribil doamna Burke.

— E foarte greu pentru copiii mei.

— Nu şi pentru dumneavoastră? întrebă Kathryn.

Cuvintele îi zburaseră prea repede de pe vârful limbii pentru a le mai putea retrage. Întrebarea era mult prea personală. Pentru siguranţa prietenului său, Burke se întrebă ce gânduri avea Kathryn în legătură cu el.

— Îmi pare foarte rău, se scuză Kathryn, vizibil jenată de lipsa ei de delicateţe. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă. Şi eu am pierdut multe fiinţe dragi şi dorul şi durerea nu-mi sunt străine.

Kathryn îşi întoarse privirile. Întorcându-se din nou spre Lordul Burke, îi spuse fără să stea pe gânduri:

— În ciuda tuturor deosebirilor dintre noi, Hugh a fost foarte bun cu mine. Vom rămâne împreună mult timp. Fericiţi… sper din toată inima.

Recunoscând dragostea înmugurită pentru Hugh în expresia ei sinceră, Lordul Burke se simţi atins de această mărturisire. Kathryn fusese măritată, acum era a doua oară căsătorită, dar era încă o copilă inocentă… Kathryn nu avea absolut nimic nelalocul ei în acel corp încântător!

— Fosta mea soţie şi cu mine nu ne-am iubit foarte mult, i se destăinui Burke. Căsătoria

noastră a fost aranjată.

Kathryn înghiţi în sec şi apoi schimbă subiectul.

— O ştiţi pe fiica Lordului Fitzgerald, Fiona?

— Nu.

Kathryn îşi ascunse adevăratele sentimente când spuse:

— Fiona este o adevărată frumuseţe, nu numai exterioară, dar şi interioară! Şi are aerul cel mai fermecător cu putinţă. De când am sosit la Dublin, a fost tot timpul interesată de persoana mea.

— Şi te-a făcut probabil să te simţi binevenită, spuse Burke, afişând un zâmbet politicos şi începând să dea semne de plictiseală. E bine de ştiut că noi, irlandezii, am fost dintotdeauna un popor foarte ospitalier.

— Uite, acolo sunt! strigă Kathryn, urmărind cu privirea perechile de dansatori. Îl vezi pe Flugh dansând cu doamna aceea brunetă? apoi adăugă cu un zâmbet maliţios: Doamna ai cărei sâni sunt expuşi ca să-i vadă toată lumea.

Lordul Burke se întoarse atât de repede în direcţia arătată de Kathryn, încât aproape o împinse, dar se opri în ultima clipă. Murmură o scuză, dar ochii lui erau deja absorbiţi de acea minunată viziune ce plutea în faţa ochilor săi.

«O sirenă celtică...», gândi el. «Dacă e la fel de minunată de aproape pe cât e de departe, pe cinstea mea, o voi avea!»

Dansul luă sfârşit şi Flugh o conduse cu grijă pe Fiona spre o margine a sălii.

— Katie este cu Lordul Burke, îşi aminti dintr-odată Hugh. Îl cunoşti?

— Nu, răspunse Fiona.

Fericită de triumful ei asupra micuţei şi pretenţioasei englezoaice, Fiona nu dădu nicio atenţie direcţiei în care o conducea Hugh.

— Trebuie să ţi-l prezint, spuse acesta. Apoi adăugă. Pe un ton grav şi reţinut: Tocmai a rămas văduv.

— Da?

Ultimul cuvânt spus trezise interesul Fionei. Când cele două perechi ajunseră una lângă alta, Fiona zâmbea plină de sine. Ochii ei verzi îl analizau pe Burke, înfăţişarea, umerii, corpul bine făcut, apoi figura. Ochii lui negri străluceau, cuceriţi de farmecul ei. Când privirile li se întâlniră, Fiona se simţi de parcă Burke ar fi dezbrăcat-o deja în gând şi ar fi ghicit şi cele mai intime secrete ale corpului ei.

— Lady Fiona, începu Hugh, tuşind pentru a-şi ascunde râsul, ţi-l prezint pe Lordul Michael Burke.

Fiona făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Burke şi-i atinse în treacăt cu rochia o mână. În momentul în care Burke îi sărută mâna ceremonios, Fiona simţi o undă de căldură risipindu-i-se în tot corpul, din acel loc în care buzele lui îi atinseră carnea. Fremătând de excitare, se gândi că niciodată atingerea unui bărbat nu îi mai crease asemenea senzaţii.

Hugh se întoarse spre Kathryn.

— Mergem să gustăm ceva, draga mea?

— Bineînţeles, aprobă imediat Kathryn, aşezându-şi mâna deasupra braţului său întins.

Fără alte cuvinte, se depărtară, lăsându-i pe Burke şi pe Fiona să-şi zâmbească mut, fără cuvinte, însă cu patimă, unul altuia.

Hugh şi Kathryn petrecură restul serii dansând împreună şi toastând pentru succesul lor. Dragostea pe care şi-o împărtăşeau, atât de vizibilă tuturor, rămânea de neobservat tocmai pentru ei. Din când în când, le aruncau câte o privire lui Burke şi Fionei, care, însă, nu mai aveau ochi decât unul pentru celălalt.

Zăpăcită, obosită după dans şi vin, Kathryn îl trase la un moment dat pe Hugh într-un loc mai retras.

— S-a făcut târziu, îi şopti. Shana trebuie să fie destul de agitată fără mâncarea ei obişnuită.

— Puştoaica a moştenit în mod sigur temperamentul tatălui ei, spuse Hugh sec. Nellie se va îngriji de tot ce trebuie până la întoarcerea noastră.

— Dar eu simt nevoia neapărată de a-mi elibera sânii. Mă dor! se plânse Kathryn.

Hugh zâmbi. Durerea din sânii ei se potrivea perfect cu durerea bărbatului din el. Îi ridică uşor bărbia şi îşi adânci privirile în ochii ei verzi încântători.

— Eşti extraordinar de frumoasă, contesă!

— Şi tu, domnule conte, eşti binecuvântat cu un magnific bun gust! răspunse Kathryn, făcându-i

un semn cu ochiul.

— Te simţi bine? Ai născut de curând şi…

— M-am refăcut complet după naşterea Shanei, dar sânii mei dureroşi au nevoie de o eliberare.

— Bine! şi anticipând ceea ce urma să se întâmple în cursul nopţii, Hugh deveni nerăbdător: Plecăm, atunci?

Kathryn încuviinţă, neliniştită de graba lui bruscă, încet, îşi croiră drum prin mulţime.

Întâlnindu-i în holul de la intrare, Lordul Fitzgerald îi întrebă speriat:

— N-aţi văzut-o pe Fiona? Nu reuşesc să dau de ea.

— Am zărit-o mai devreme cu Lordul Burke, îi răspunse Hugh, făcându-i un semn discret soţiei sale.

Sesizând intenţia lui Hugh, Kathryn sugeră:

— Poate că Lordul Burke a condus-o acasă.

— Nu este niciun motiv de teamă, adăugă Hugh.

— Burke se va purta ca un adevărat gentleman.

— Da, probabil ai dreptate, rosti Lordul Fitzgerald, în biroul vice-regelui este un joc interesant. Dacă o vedeţi cumva pe Fiona, spuneţi-i, vă rog, unde mă poate găsi.

În momentul în care bătrânul se îndepărtă grăbit, cei doi O’Neill se priviră unul pe celălalt, după care izbucniră în râs.

* * *

Visătoare şi pe jumătate adormită datorită vinului pe care îl băuse, Fiona se desfăta relaxată în apropierea excitantă a unui bărbat foarte atrăgător, foarte viril şi foarte bogat. Ghemuindu-se strâns lângă el, realiză la un moment dat că purtarea ei e nepotrivită dar alungă cu repeziciune aceste gânduri care o tulburau. La urma urmei, ce era rău în faptul că o conducea acasă?

— Am ajuns, frumoasa mea! spuse Burke în momentul în care caleaşca se opri.

Deschise uşa şi coborî primul, apoi o ajută pe Fiona să coboare, prinzând-o pe neaşteptate în braţe.

— Dar asta nu este casa mea, murmură Fiona, alertată brusc.

— E casa mea, răspunse Burke cu un zâmbet posesiv.

Începând să ţipe, Fiona încercă să se împotrivească, dar puterea ei nu se putea măsura cu cea a Lordului Burke. Râzând de eforturile ei, Burke o duse în braţe în casă, trecu de gărzi şi de servitorii cu priviri amuţite şi urcă spre camera sa. Izbi uşa cu piciorul şi o trânti pe Fiona în patul enorm, amuzându-se când ea se ridică imediat de partea opusă a patului.

— Eliberează-mă imediat! îi ceru Fiona. Voi fi ruinată!

— Eşti deja ruinată, draga mea, îi răspunse Burke, mulţumit de cuvintele sale.

Cu ochii aruncând săgeţi, Fiona traversă

camera, apropiindu-se ameninţătoare.

— Ticălosule, bastardule! izbucni, lovindu-l apoi cu palma peste faţă, cu toată puterea.

Burke îi dădu imediat o palmă ca răspuns, mai mult surprinzând-o decât lovind-o. Teama luă locul furiei şi Fiona se îndepărtă câţiva paşi.

— Eşti nebun! şopti ea îngrozită, ducându-şi o mână la obrazul lovit.

Burke o prinse de mână şi o strânse la pieptul său viril cu toată puterea, apoi o împinse pe pat.

— Nu te mişca de aici! îi porunci.

Trecându-şi o mână prin păr, Burke se gândi că procedase cât se poate de prost. Se aşeză încet lângă ea şi-i simţi corpul vibrând de frică.

— Mânia completează perfect frumuseţea ta, spuse el surâzând.

Fiona fu complet derutată de bizarul comportament al lui Burke.

— Sunt la fel de sănătos ca şi tine, zeiţa mea celtică, o asigură, sperând să o liniştească.

— Eu ştiu ce vreau şi tu, irezistibilă cum eşti, m-ai făcut să te vreau.

— Nu! ţipă Fiona.

Burke îşi aşeză o mână pe umerii ei şi o trase mai aproape.

— Ba da, draga mea, vei fi a mea…

Apropierea şi parfumul corpului lui conspirau împotriva voinţei ei şi rezistenţa îi scăzu în faţa dorinţei arzătoare.

— Tatăl meu îţi va cere satisfacţie pentru că m-ai dezonorat, îl avertiză Fiona.

— Ginerelui său? Burke râse. Nu aş crede.

— Ginere?

— Da, prinţesa mea, spuse Burke apropiindu-se de ea, simţindu-se victorios. Te vei mărita cu mine şi vei fi mama copiilor mei.

— Dar te cunosc prea puţin! protestă ea. Mai mult, eşti încă în doliu.

— Ne vom căsători în august, decise Burke, îmbrăţişând-o. Este o perioadă decentă de doliu şi ai timp destul pentru a mă cunoaşte mai bine. Te voi conduce acasă dimineaţă şi-i voi anunţa tatălui tău intenţiile mele.

Ochii ei se deschiseră larg exact în momentul în care o sărută cu patimă. Fiona se simţi pierdută. Fusese sărutată de nenumărate ori, de nenumăraţi bărbaţi, dar niciodată nu gustase aceeaşi senzaţie ca acum. Îi cuprinse gâtul cu braţele şi îl sărută la fel de pătimaş.

— După noaptea aceasta, şopti Burke, atingându-i Fionei lobul urechii cu vârful limbii, mă vei privi la fel cum Lady Kathryn îşi priveşte soţul.

— Căţeaua aceea? întrebă Fiona cu dispreţ.

Burke rămase foarte surprins.

— Ciudat, draga mea, Lady Kathryn mi te-a lăudat în seara asta şi, crede-mă, părea invidioasă.

— Ce? întrebă Fiona.

Burke ridică din umeri.

— Cred că a încercat să-mi găsească o pereche potrivită cu atmosfera festivă a serbării.

— Sau poate Lady Kathryn a vrut să-mi

distragă atenţia de la soţul ei…

— Aţinteşte-ţi ochii tăi minunaţi asupra altui bărbat şi te voi bate fără milă! o ameninţă Burke, privind-o cu răceală. Priceput?

— D-d-da.

Burke se destinse.

— *Da* ce?

— D-d-da, my Lord.

Fiona simţi că se sufocă. În mod aparent, cel puţin, bărbatul acesta, pe care şi-l dorise atât de mult, nu era de lăsat din mână. Of, Doamne! în ce necazuri intrase oare?

— Aşa, eşti o fetiţă ascultătoare, spuse Burke, mângâind-o şi din glas îi dispăru supărarea.

Deşi cruzimea nu-i stătea în fire, Burke ştia că acestei feline aparent blânde pe care o ţinea în braţe trebuia să i se taie ghearele, pentru orice eventualitate. O culcă uşor pe pat şi se întinse lângă ea.

— Până mâine dimineaţă vei toarce în braţele mele, îi şopti el, apoi o sărută.

— Michael… gâfâi Fiona şi, suspinând în semn de înfrângere, se lăsă moale în braţele Lordului Burke.

* * *

Hugh şi Kathryn, râzând încă de dispariţia Fionei cu Lordul Burke, se întoarseră acasă şi urcară scările împreună. Ajunşi la etaj, ţipetele furioase ale Shanei îi asaltară.

— Mă duc să mă schimb şi apoi îţi voi ţine companie cât timp o vei hrăni pe Shana, spuse

Hugh, intrând în camera sa.

— Polly! strigă Kathryn surprinsă, intrând în camera ei.

Polly, care până atunci moţăise într-un scaun, în faţa căminului, sări imediat în picioare, auzind glasul stăpânei sale.

— Nu era nevoie să mă aştepţi.

— Datoria unei cameriste este de a avea grijă de stăpâna ei în orice moment, spuse Polly, reţinându-şi căscatul.

— Ajută-mă să-mi dezbrac rochia, îi porunci scurt Kathryn. Apoi adu-o pe Shana.

Polly ieşi din cameră, iar Kathryn îmbrăcă o cămaşă de noapte. Scoţându-şi clamele din păr, îl pieptănă repede.

Hugh intră pe uşa de legătură dintre camerele lor exact în momentul în care Polly o aducea pe Shana ale cărei ţipete furioase nu se potoliseră încă.

— E târziu, i se adresă el lui Polly, aruncând o privire spre Kathryn.

Aceasta îşi dezgolise un sân şi-i oferise un sfârc Shanei, care îl atacase cu ferocitate.

— Poţi să te duci la culcare, Polly.

Un aer de intimitate familiară îi învălui pe Hugh şi pe Kathryn, imediat după plecarea lui Polly.

În camera luminată doar de flăcările din cămin, Kathryn părea o zeiţă păgână, părul ei roşcat scânteind şi părând să arunce flăcări împrejur. Hugh rămase hipnotizat de întreaga

atmosferă.

Sătulă după un timp, Shana închise ochişorii ei albaştri şi adormi.

— Cred că s-a îmbătat, râse Kathryn, spărgând liniştea ce se instalase în cameră.

— O duc eu în cameră, se oferi Hugh.

— Vrei să o sperii pe biata Nellie, apărând în halat în camera ei, la această oră? îl întrebă Kathryn acoperindu-şi sânii. O voi duce eu.

Ridicându-se uşor, fără să o trezească pe Shana, Kathryn ieşi din cameră. În momentul în care reveni, Hugh era aşezat pe scaunul din faţa căminului. Kathryn îi admiră, apropiindu-se uşor, înfăţişarea plăcută şi corpul bine făcut. Hugh sesiză prezenţa ei, îi zâmbi, o luă de braţ şi o trase mai aproape. Când ea îl îmbrăţişa şi se sprijini de pieptul lui, Hugh se înfioră, atât de natural era gestul ei pentru un soţ şi o soţie.

— A fost o seară minunată! spuse Kathryn.

Un sentiment de teamă i se strecură în suflet, dar Hugh o sărută imediat, risipindu-i îndoielile.

Ea îi răspunse înfiorată la sărut şi Hugh o trase mai aproape, strângând-o în braţe până ce corpurile lor se lipiră.

Buzele ei se deschiseră de bunăvoie, permiţând limbii lui Hugh să guste plăcerea. Braţele ei îi mângâiară pieptul şi se încolăciră fierbinţi în jurul gâtului lui. Hugh o strânse şi mai tare, aproape tăindu-i răsuflarea.

O flacără nouă se aprinse cu putere între coapsele ei. Ca de la mare distanţă, Kathryn îşi

auzea gemetele de dorinţă şi pasiune. Constatarea bruscă a faptului că era acea femeie îi trecu prin minte, speriind-o.

— Nu! ţipă Kathryn şi făcu doi paşi înapoi.

Hugh se încruntă şi înaintă spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu… nu pot.

Kathryn continuă să dea înapoi.

Hugh se încruntă, dar imediat pe chipul lui apăru un aer răbdător şi binevoitor. Ştiuse doar că nu va fi deloc uşor să o convingă de prima dată să împartă acelaşi pat.

— Chiar de pe buzele tale, în această seară au zburat cuvintele *«refăcută complet»,* draga mea, argumentă Hugh politicos, avansând încă un pas spre ea.

— Nu pot!

Kathryn ajunsese lângă pat. Nu mai avea unde să se retragă. Lacrimi zadarnice îi apărură pe obraji în momentul în care realiză că nu avea cum să scape.

Hugh se opri în faţa ei, privind-o cu intensitate.

— Spune-mi ce se întâmplă cu tine, Katie…

«Mi-e frică – gândi Kathryn – mi-e frică şi nu ştiu ce să fac.» îşi dorea să fie iubită, pentru ea, nu doar pentru că era căsătorită şi nu doar în pat, pentru ca bărbatul ei să aibă moştenitori. Dar cum ar fi putut oare să explice acest sentiment? El ar fi râs, probabil, considerându-le nişte prostii.

Hugh recunoscu amestecul de emoţii – teamă,

confuzie, poftă, ruşine, durere – de pe figura soţiei lui. Îşi îndreptă spatele şi îşi concentră privirea asupra ei. Îi părea rău? Nu dorea să se culce cu el? Sau îl jelea pe Shane? Oare se va simţi întotdeauna în umbra faimosului său unchi?

Mândria fu sentimentul care câştigă, instalându-se pe chipul Kathrynei. Nedorind să-şi divulge adevăratele gânduri, Kathryn se stăpâni.

— Nu pot să o hrănesc pe fiica lui Shane şi apoi să trăiesc cu un alt bărbat.

— Alt bărbat? izbucni Hugh, zguduind-o. Dar eu sunt soţul tău acum!

O scutură violent, îi luă mâinile şi i le prinse cu o mână de-a lui, la spate.

— Shane este mort, iar tu trăieşti! strigă Hugh.

Ca pentru a-şi întări afirmaţia, cu mâna liberă trase de cămaşa de noapte a Kathrynei şi o smulse sălbatic de pe corpul ei.

Paralizată, Kathryn urmărea ochii mari ai lui Hugh devorându-i goliciunea, mânia lui devenind pasiune năvalnică. Când privirea lui flămândă o întâlni pe a ei, ea intră în panică şi încercă să se elibereze, să scape.

— Soţia mea nu-mi va spune *nu* în propria mea casă! mârâi Hugh, aruncând-o pe pat şi năvălind asupra ei ca o fiară asupra vânatului său.

Înnebunită de frică, ea se zbătu şi încercă să îl lovească. Îl lovi cu palmele şi cu pumnii, dar Hugh îi prinse mâinile în aer şi le ţinu prizoniere deasupra capului ei. Kathryn încercă să îl lovească

cu picioarele. Hugh începu să râdă aşteptând-o să obosească.

La un moment dat, zvârcolirile nebuneşti ale trupului Kathrynei încetară şi singura ei mişcare era cea a pieptului greu în timp ce respira. Simţindu-se învinsă, arunca priviri disperate.

— Acum îl voi aranja pe Shane O'Neill pentru totdeauna… murmură Hugh.

Buzele lui le acoperiră pe ale ei într-un sărut sălbatic, limba lui îndrăzneaţă îi invadă gura. Sub corpul lui viril, Kathryn rămase nemişcată până ce flacăra sărutului aprinse în ea o pasiune ameţitoare.

Un fior o făcu să se cutremure. Incapabilă să se oprească, Kathryn îi răspunse la sărut, căutându-i limba.

Hugh se ridică puţin şi o privi, dar Kathryn părea pierdută într-o altă lume. Eliberându-i mâinile, îi atinse obrajii roşii şi o făcu să-l privească.

— Katie, murmură, citind dorinţa din ochii ei.

— Oh… gemu Kathryn, strângându-l şi trăgându-l din nou aproape de ea.

Hugh o sărută pe tâmple, pe pleoape, pe gât, apoi din nou pe buze, într-un alunecare tandră şi blândă. Fără grabă, buzele lui coborâră de-a lungul gâtului ei delicat şi mâinile lui descoperiră carnea ei catifelată şi fierbinte. Buzele lui Hugh coborâră şi mai mult ajungând la sânii ei plini a căror dulceaţă o gustă cu lăcomia.

Hugh ar fi dorit ca această căutare să dureze

ia nesfârşit, însă ştia că nu se mai putea. Arma lui masculină era gata pentru cea mai importantă bătălie a vieţii. Mâinile lui coborâră între coapsele ei, găsind sursa plăcerii, umedă, vibrând, pregătită pentru invazia lui.

Încurcându-se şi luptând cu halatul, Hugh se aruncă între coapsele ei şi îşi împlântă pumnalul în teacă.

Kathryn gemu, apoi din gâtul ei nu mai ieşiră decât nişte sunete pierdute, care îl îndemnau să împingă, să împingă, să împingă… Cu un ţipăt final, Kathryn se oferi cu o supunere primitivă, corpul ei redescoperind plăcerea.

Hugh se pierdu în acest val de plăcere. Îşi dădu seama într-o secundă că victoria îi aparţinea. Recăpătându-şi respiraţia normală, Hugh se aşeză alături de ea şi o îmbrăţişă.

— Stai cu mine, îi şopti Kathryn.

— Da, îi răspunse Hugh, dar ochii ei erau deja adânciţi în somn.

Hugh îşi dădu seama că îşi iubea soţia mai mult decât putea să exprime prin cuvinte. Amintindu-şi felul în care îl respinsese, Hugh gândi că încă îl mai iubea pe Shane şi jură că ea nu va şti niciodată nimic despre dragostea lui pentru ea. A-i împărtăşi sentimentele lui ar fi ca şi cum ar fi pus o armă foarte periculoasă în mâinile unui copil.

Hugh se trezi înainte de a se ivi zorile. Cuibărită lângă el, Kathryn dormea adânc. Ca un puşti căruia i se oferise o nouă jucărie, nu rezistă

tentaţiei de a ridica pătura şi de a o privi pe frumoasa femeie ce îi aparţinea. Goliciunea ei reprezenta o tentaţie absolut irezistibilă. Întinse o mână, urmărind curbura excitantă a şoldului ei. Privindu-i faţa, Hugh îi descoperi ochii verzi deschişi.

— Sărută-mă… şopti Kathryn şi îl îmbrăţişă, trăgându-l aproape de corpul ei.

Capitolul 9

Iarna trecu, iar viaţa Kathrynei intră pe un făgaş obişnuit şi aproape monoton. Educaţia fetiţelor şi îndeletnicirile de stăpână a casei îi umpleau zilele, nopţile aparţinându-i lui Hugh. Cu toate că împărţeau acelaşi pat în fiecare noapte, Kathryn devenise tot mai neliniştită.

Fără îndoială, era îndrăgostită de soţul ei, dar Hugh nu-i spunea niciodată niciun cuvânt de dragoste. O supăra faptul că era considerată doar femeia de la care el putea avea, în sfârşit, un moştenitor. Faptul că nici ea nu vorbise niciodată de dragoste în faţa lui nu îi trecuse însă prin minte. Consumându-se în tăcere, fiecare aştepta un semn din partea celuilalt şi niciunul nu îndrăznea să fie primul care să-şi declare iubirea.

Iarna adusese şi alte schimbări. După ce mai mulţi oşteni arătaseră interes faţă de Polly, Patrick îşi luase inima în dinţi şi, până la urmă, cedase farmecelor ei. Nunta fusese hotărâtă în cursul lunii iunie.

Veştile despre o altă căsătorie îi scandalizară pe locuitorii Dublin-ului. Se bârfea că Fiona Fitzgerald dispăruse împreună cu Lordul Burke încă din noaptea sărbătoririi celor doi O'Neill. Înnebunit, Lordul Fitzgerald intrase ca un bolid în dormitorul lui Burke şi îşi descoperi fiica făcând dragoste cu chipeşul văduv. Certându-şi fiica, Fitzgerald o alungă din pat, aşa goală cum era. Fusese rândul lui Burke să alerge după sabia lui şi să-i ameninţe pe bătrân cu moartea în cazul în care nu va fi de acord ca Fiona să se căsătorească cu el. Lordul Fitzgerald se calmase oarecum după aceste cuvinte, dar le spuse că noaptea nunţii ar fi trebuit să aibă loc după oficierea ceremoniei de căsătorie şi nu înainte. După ce îi spusese Lordului Fitzgerald să se pregătească de nuntă în august, Lordul Burke îi poruncise Fionei să urce înapoi în pat. Nefiind dispus să piardă această şansă, Lordul Fitzgerald părăsise imediat camera pentru a face contractul de cununie, gata pentru semnat în aceeaşi noapte.

— Katie! o strigă Hugh, întrerupându-i gândurile.

Kathryn se întoarse şi constată cu surprindere că lângă soţul ei mai era un bărbat.

— Sir Henry!

Kathryn îşi ridică poate le rochiei şi alergă spre tatăl ei vitreg. Sir Henry Bagenal îşi deschise braţele şi Kathryn, izbucnind în plâns, aproape îl strivi în îmbrăţişare.

— Ce înseamnă asta, draga mea? o întrebă el.

Plângi de bucurie sau de necaz?

— De bucurie… suspină Kathryn. Am crezut că nu-mi voi mai vedea familia niciodată.

— Dar ai o familie acum, un soţ şi copii, spuse Henry. Dă-mi voie să te privesc şi să văd cum arăţi.

Sir Henry zâmbi plăcut surprins de înfăţişarea ei, apoi remarcă:

— Ai rămas aproape aceeaşi, doar că locul fetiţei a fost luat de femeie acum.

Cu lacrimi strălucindu-i în ochi, Kathryn se agăţă de tatăl ei vitreg, primul englez pe care îl atinsese în ultimii şase ani.

— Vino înăuntru! Trebuie să cunoşti două nepoţele minunate.

Îl conduse spre intrare, Hugh urmărindu-i îndeaproape. La cină, Kathryn se aşeză între tatăl ei vitreg şi soţul ei. Mai mult vorbi decât mâncă, flămândă de cât mai multe informaţii despre Anglia decât de hrană.

— Povesteşte-mi despre familia noastră, îl rugă la un moment dat, trăgând ca un copil de mâneca tatălui ei vitreg.

— Lasă omul să mănânce în linişte, spuse Hugh.

Va fi timp destul după cină.

— Povesteşte-mi totul, Henry, insistă Kathryn, ignorând ce spusese Hugh. Vreau să aflu toate noutăţile.

Sir Henry zâmbi cu indulgenţă, înţelegându-i graba după cei şase ani petrecuţi pe tărâm

irlandez.

— Fratele tău este acum paj la curte, începu. Unul dintre favoriţii reginei, aş putea să adaug. Sora ta Brigette are un copil şi este fericită cu moşierul ei scoţian. Ştiai că l-a părăsit la un moment dat?

— Nu! chicoti Kathryn, întorcându-se spre Hugh. După cum vezi, nu sunt unică. Nesupunerea este o caracteristică a familiei.

Hugh zâmbi.

— Mama e bine şi îţi transmite toată dragostea ei, continuă Sir Henry, dar mai plânge după Heather.

— Plânge după Heather? repetă Kathryn uimită.

— Ţi-am trimis veştile proaste acum câteva luni, răspunse Sir Henry.

Îl privi pe Hugh, mirat la rândul lui şi realiză greşeala pe care o făcuse.

— Ce veşti? întrebă Kathryn, îmbujorându-se.

Luându-i o mână în ale sale, Sir Henry îi spuse:

— Heather s-a îmbarcat pe un vas care s-a scufundat în drum spre Franţa. Nu a supravieţuit niciun pasager.

— Niciun supravieţuitor… gemu Kathryn cu emoţie.

Se întoarse spre Hugh şi expresia lui îi confirmă toate bănuielile.

Hugh ar fi dorit să vorbească, dar Kathryn îl respinse, pentru că nu-i putea ierta minciuna.

Ochii ei îl acuzau, făcându-l să tacă, indiferent ce ar fi avut de spus.

— Scuzaţi-mă, le spuse Kathryn, după care se ridică de la masă şi ieşi din cameră.

În camera ei, Kathryn îmbrăcă o cămaşă de noapte şi o trimise la culcare pe Polly. Pentru că nu reuşea să adoarmă, se aşeză în faţa căminului şi privi flăcările. «Hugh ştia despre moartea lui Heather…» Acest gând nu îi dădea pace. Lacrimi tăcute îi brăzdau obrajii. Oare plângea de durere pentru moartea surorii ei sau pentru faptul că fusese minţită şi înşelată de soţul ei?

După puţin timp, Hugh intră în camera ei. Dorindu-şi să fi putut să dea timpul înapoi, ezită câteva clipe, privind-o.

«La dracu'!», înjură în gând, înaintând spre ea. Poate greşise minţind-o, dar alegerea fusese corectă în momentul respectiv.

— Îmi pare rău, se scuză, punându-i o mână pe umeri.

Întorcându-se spre el, Kathryn respinse atingerea lui. Nu-şi dorea să mai fie minţită.

— Ştiai totul despre Heather, îl acuză cu un glas plin de reproşuri…

— Da, dar… încercă să se apere Hugh.

— M-ai crezut o proastă! Ticălosule, mincinosule, meschinule!

Nemaigăsind cuvinte de ocară, îi întoarse spatele în semn că terminase tot ce avea de spus, că discuţia din acea seară era încheiată. Hugh o întoarse cu blândeţe cu faţa spre ei.

— Vice-regele Russell mi-a spus ce i s-a întâmplat lui Heather, admise el, dar nu te-am minţit niciodată.

— Uitarea este acelaşi lucru cu minciuna.

— Erai însărcinată în luna a şaptea şi mi-a fost teamă pentru copil, răspunse Hugh.

Kathryn rămăsese nepăsătoare în faţa lui şi el simţi că îşi pierde răbdarea.

— Sfinte Cristoase! O astfel de lovitură îi putea face rău copilului! în locul meu, ai fi riscat viaţa Shanei pentru adevăr?

— Nu, răspunse oftând Kathryn, dar, mai târziu…

— Mai târziu mi-a lipsit curajul, rosti imediat Hugh.

— Laşitatea poate învinge şi cel mai curajos bărbat. Mi-a fost teamă să tulbur cu ceva atât de trist, fericirea noastră. Am aşteptat momentul potrivit să-ţi spun, dar nu a venit niciodată. O îmbrăţişă şi-i ridică faţa spre el. Crede-mă, draga mea, îmi pare tare rău pentru sora ta şi pentru faptul că, din cauza mea, mâhnirea ta e mai mare. Te rog, iartă-mă…

— Te iert, spuse Kathryn.

Hugh o sărută uşor.

— Henry mă aşteaptă în birou. Avem puţin timp pentru a ne gândi la o tactică pentru a-i învinge pe cei din Maguire.

Kathryn încuviinţă, dar o expresie de nelinişte i se întipări pe figură.

— Încruntarea face riduri premature, glumi

Hugh, punându-i un deget pe vârful nasului.

Străbătu rapid camera, dar se opri la uşă pentru a o privi cu severitate.

— Când vin, vreau să te găsesc în pat. Îndrăzneşte să nu mă asculţi, fetiţo, şi te voi supune torturilor celor mai sofisticate.

Kathryn zâmbi, iar Hugh ieşi din cameră.

Imediat ce uşa se închise după el, zâmbetul dispăru de pe chipul ei. Se aşeză din nou pe scaunul din faţa căminului şi privi pierdută flăcările.

— Biata Heather! oftă Kathryn. Pierdută pentru totdeauna…

Gândurile îi zburară înapoi, în copilăria ei, la castelul Basildon, în Anglia. Heather, cea mai mică dintre cele trei surori Devereux, se plângea întotdeauna că e singura cu pistrui din familie. Iar Brigitte, sora lor, glumea mereu pe seama ei, fără milă. Kathryn era cea căreia îi revenea misiunea de a le împăca.

Heather fusese martoră la oribila crimă prin care fusese omorât tatăl lor şi suferise mult din acest motiv. Puţine nopţi trecuseră fără ca ţipetele ei să nu o trezească, coşmarurile cuprinzându-i mintea ca într-o capcană fără cuvinte.

«Poate – gândi Kathryn – în sfârşit, Heather şi-a găsit somnul odihnitor în moarte. Şi Hugh!» Pieptul Kathrynei se înălţă într-un suspin adânc. Îşi iubea soţul, dar el nu-i spusese niciodată nimic despre sentimentele lui. Acum stătea în birou, făcând planuri de război. «La fel ca Shane!» O

frică puternică îi cuprinse inima. Hugh nu trebuia să îl însoţească pe Sir Henry. Nu mai avea puterea interioară de a rezista încă unei pierderi. Dar cum ar fi putut să prevină posibila pierdere? Oare Hugh i-ar asculta sfatul?

* * *

Câteva zile mai târziu, Hugh era în biroul său, încercând să lucreze, dar gândurile îi zburau în mod constant la Kathryn. Nu o singură dată se întâmplase să se trezească noaptea şi să o găsească trează, gândindu-se la ceva. Când o întreba ce o preocupă, Kathryn nega că ar fi ceva în neregulă.

O ciocănitură în uşă îi întrerupse gândurile. În momentul în care soţia sa intră şi se aşeză pe scaunul de lângă el, Hugh se întrebă dacă nu cumva gândurile sale îl făcuseră să aibă viziuni.

— Îmi pare rău că te întrerup, spuse Kathryn. Trebuie neapărat să-ţi vorbesc despre o chestiune urgentă.

Hugh încuviinţă, dar Kathryn privi în altă parte şi îşi muşcă nervoasă buzele.

Adunându-şi curajul, întâlni privirea lui răbdătoare şi spuse:

— Cred că nu e bine să îl însoţeşti pe Sir Henry.

Primul impuls al lui Hugh, pe care de altfel şi-l reprimă, fu de a-şi informa soţia că războiul e o treabă de bărbaţi şi nu de femei.

— De ce crezi că nu e bine, draga mea? o întrebă Hugh.

Încurajată, dar nervoasă, Kathryn se ridică şi începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră. Analizând încă o dată toate argumentele logice la care se gândise, Kathryn le rosti pe rând, încercând să-şi păstreze calmul.

Privind-o, Hugh îşi reţinu zâmbetul cu greutate.

Kathryn se întoarse brusc spre el, surprinzându-l.

— Lupta împotriva poporului tău nu este un lucru drept. Ţinutul Maguire este problema reginei. Las-o pe ea să-şi rezolve problemele.

— Dar chiar ea le rezolvă.

— Ce anume?

— Regina îşi rezolvă problema, trimiţându-l pe Sir Henry şi pe mine să luptăm în Maguire.

— Nu încerca să mă păcăleşti! Vocea Kathrynei crescu în tonalitate, devenind mustrătoare. Ai înţeles precis ce am vrut să spun. Nu este problema ta, îţi repet!

— Pentru a fi investit oficial moştenitor şi conte de Tyrone, îi răspunse Hugh, am fost de acord să lupt.

— Dar preţui este prea mare! strigă Kathryn, pierzându-şi controlul.

Hugh se ridică şi se îndreptă spre ea.

— Niciodată să nu mai spui că preţul pentru drepturile mele legitime este prea mare! o avertiză el.

— Îmi răstălmăceşti cuvintele.

— Subiectul este închis!

Vocea lui Hugh era potolită, dar privirea din ochii săi o îndemna să tacă.

— Shane a luptat la fel pentru regină şi eu l-am îngropat. Nici tu nu te vei întoarce viu acasă!

Kathryn suspină şi lacrimile îi inundară ochii, în timp ce figura lui Hugh se însenină.

— Te temi pentru viaţa mea? o întrebă, trăgând-o aproape de el.

O îmbrăţişă strâns, apoi o împinse uşor câţiva paşi înapoi.

— Întotdeauna e îngrozitor pentru femei, atunci când soţii lor pleacă la război, dar nu e nimic de făcut. Trebuie să plec, îi explică.

Îngrozită, Kathryn se trase înapoi. Cuvintele lui erau aceleaşi cu cele rostite de Shane, înainte ca Patrick să-i aducă acasă corpul, aruncat peste calul său. Hugh nici nu se gândise măcar cât de mult o dureau aceste cuvinte. Teama ei se transformă în furie clocotitoare. Dornică să lovească la fel cum fusese lovită, Kathryn dădu drumul singurei ei arme: cuvintele.

— Atunci du-te şi mori pentru regină! îi strigă.

— Mai întâi Shane, acum tu – poate că mai există încă vreun O'Neill care va vedea o cale de a-şi face viaţa mai nobilă, însurându-se cu mine.

Hugh îi dădu o palmă. Kathryn se sprijini de uşă, încercând să rămână în picioare.

Hugh îi oferi imediat o mână pentru a o sprijini, dar Kathryn deschise uşa şi fugi cu mâna pe obrazul înroşit.

— Katie! strigă Hugh în urma ei.

— Shane mă bătea la fel! răspunse ea, dispărând apoi pe scări.

Patrick, Polly şi câţiva alţi servitori, care se găseau în vecinătatea camerei ce-i servea lui Hugh drept birou, auziră ţipetele şi văzură ieşirea aproape isterică a contesei. Gândindu-se să meargă după ea, Hugh păşi în hol, dându-şi seama că mai multe perechi de ochi îl priveau dezaprobatoare. Cel puţin aparent, se părea că toţi erau împotriva lui.

— Nu am bătut-o, mormăi Hugh când privirea lui o întâlni pe cea a lui Patrick. Doar am pălmuit-o…

Patrick nu spuse nimic, dar privirea lui îl considera deja vinovat.

— Mergeţi la treburile voastre! strigă Hugh, făcându-i pe toţi să se împrăştie ca nişte şoareci.

Hugh privi cu satisfacţie supunerea servitorilor să-i Patrick însă nu se mişcă.

— E nevasta mea, spuse Hugh. Mă voi purta cu ea aşa cum voi crede eu de cuviinţă!

Întorcându-se, intră în birou şi trânti uşa. Ezitând câteva clipe, Patrick deschise uşa şi intră.

— Am spus să pleci!

Ignorând porunca stăpânului, Patrick se îndreptă cu paşi înceţi spre Hugh.

— Îţi aminteşti ziua în care Katie a încercat să o

Înveţe pe Polly să călărească? Ai întrebat-o atunci dacă al doilea copil îl pierduse căzând de

pe cal.

Lăsând pana de scris jos, Hugh deveni atent.

— Da, îmi amintesc.

— Katie a pierdut un băiat, da, un băiat, pentru că Shane a bătut-o îngrozitor, atunci când i-a arătat puţină prietenie unui prizonier, Sorley Boy MacDonnell, îi spuse Patrick. Nu vreau să te plictisesc cu alte detalii.

— Nu am ştiut, răspunse Hugh, simţindu-se ca un monstru pentru palma pe care i-o dăduse.

— Dacă o mai loveşti o singură dată, îl ameninţă Patrick, te voi ucide.

Hugh se încruntă şi, cu o mână pe mânerul pumnalului, se ridică pentru a-l înfrunta pe Patrick.

— Mi-ai jurat credinţă!

Ridicându-se la rândul lui, Patrick ajunse aproape faţă în faţă cu Hugh.

— Am jurat mai întâi să o apăr pe Lady Kathryn!

Hugh se destinse brusc şi începu să zâmbească.

— Ştii, de fapt, detest bătaia.

Cu-o plecăciune de încuviinţare, Patrick se pregăti să plece, dar se întoarse auzindu-i pe Hugh:

— Patrick?

În secunda imediat următoare, pumnul lui Hugh luă contact cu faţa lui Patrick. Puterea loviturii îl trimise la podea.

— Asta e pentru că m-ai ameninţat, spuse

Hugh, ajutându-l să se ridice. Eu nu sunt Shane O'Neill. Să nu îndrăzneşti să mă asemeni cu el şi să-mi atribui obiceiurile lui murdare.

Patrick încuviinţă şi vru să plece. Dar Hugh consideră că răzbunarea aceasta nu-l satisfăcea şi spuse:

— Mi-am amintit… Tocmai l-am văzut pe Jake, servitorul, plimbându-se cu Polly prin grădină în seara asta. Nunta voastră mai este sau nu valabilă?

Fără a-i mai răspunde, Patrick ieşi în goană din birou, mormăind:

— Drac de femeie, te fac eu să termini odată cu flirturile tale!

* * *

Când Hugh intră în sufragerie în aceeaşi seară, pentru cină, Sir Henry era deja aşezat la locul lui. Scaunul Kathrynei era însă gol.

Polly se apropie încet de cei doi bărbaţi.

— Lady Kathryn nu se simte prea bine şi vă roagă să cinaţi fără ea.

Apoi privindu-l ţintă pe Sir Henry adăugă:

— Doamna vă roagă în mod special să o scuzaţi.

— Nu are nevoie şi de scuzele mele? întrebă aspru Hugh, încruntându-se.

— Nu mi-a spus nimic despre dumneavoastră, răspunse Polly, după care ieşi din cameră.

— Ceva nu merge bine între Kathryn şi tine, remarcă Sir Henry.

— Crede că nu e înţelept să lupt în Maguire, îi

răspunse Hugh.

— E îngrijorată pentru soarta ta, concluzionă Sir Henry. Mama ei are aceeaşi părere în legătură cu mine.

— Katie crede că voi avea aceeaşi soartă cu unchiul meu.

— Da… spuse Sir Henry şi dădu aprobator din cap. De fapt, cred că există câteva asemănări. Trebuie să-ţi aminteşti, prietene, Katie a avut o viaţă liniştită, în Anglia şi aceeaşi viaţă şi-o doreşte şi aici, în Irlanda.

— Dar nu mai este un copil! se plânse Hugh. Ar trebui să înţeleagă că un bărbat e obligat să facă anumite lucruri.

— Da, fu de acord Sir Henry. Dar femeile sunt slabe prin felul lor. Eu o cunosc pe Kathryn de când era un copil. Poate că pentru mine e mai uşor să am răbdare.

— Cum era?

O imagine îndepărtată apăru în faţa ochilor lui Sir Henry care începu să zâmbească.

— Nişte ochi verzi enormi, prea mari pentru faţa ei, părul strălucind ca un apus de soare, mâini şi picioare lungi…

Hugh izbucni în râs.

— S-a schimbat, deci, în bine.

Sir Henry surâse.

— Am observat şi eu.

— Întotdeauna a fost atât de încăpăţânată?

— Pe măsură ce au crescut, cele trei surori au devenit tot mai independente şi mai încăpăţânate,

îi răspunse Sir Henry. Ştii, prima dată când unchiul tău a văzut-o, Kathryn era îmbrăcată în hainele unui băiat de la grajduri.

Auzindu-l, Hugh izbucni în râs. Se întrebă ce gândise oare unchiul său, amator şi cunoscător de femei, în momentul în care văzuse că urma să se căsătorească cu un băiat de la grajduri. Ar fi meritat chiar să-şi rişte viaţa pentru a vedea expresia lui Shane de atunci.

* * *

Târziu, sperând să o găsească trează, Hugh intră în dormitorul Kathrynei. Se aşeză pe marginea patului şi îşi privi soţia dormind. Plânsul îi umflase pleoapele. Ştiind câtă durere îi cauzase, Hugh îşi simţi sufletul cuprins de amărăciune şi remuşcări.

Fără nicio îndoială, Hugh o iubea, dar era încă nehotărât. Trebuia oare să se dezbrace. Şi, ca de obicei, să doarmă lângă ea? Sau Kathryn îi aştepta scuzele? Plin de remuşcări, Hugh se ridică şi intră în camera lui.

Kathryn se trezi singură în dimineaţa următoare. Sigură că mânia îl determinase pe Hugh să o respingă, decise să renunţe la dragostea pentru el. Aşa ar fi fost şi mai uşor de îndurat moartea lui, atunci când Patrick i-ar aduce corpul acasă.

La cină, în seara aceea, Kathryn se aşeză între tatăl vitreg şi soţul ei. Interveni foarte puţin în conversaţie, dar ascultă concentrată tot ce avea legătură cu războiul şi bătăliile ce urmau. Ştiind

prea bine că cei doi urmau să se închidă în birou încă multe ore pentru a-şi pune la punct planurile lor infernale, Kathryn se scuză la sfârşitul mesei şi preferă să se retragă în liniştea camerei sale.

După o baie şi după ce îmbrăcă un halat de mătase, Kathryn o trimise pe Polly la culcare şi se aşeză în faţa căminului. Încercă să-şi odihnească gândurile, dar, după un timp, sesiză prezenţa cuiva în spatele ei.

Cu o expresie blândă pe chip, Hugh o privea cu atenţie. Inima Kathrynei zvâcni cu putere.

— Da? îl întrebă cu voce rece.

— Trebuie să-ţi vorbesc, îi spuse Hugh şi, luând-o prin surprindere, îngenunche în faţa ei şi îi cuprinse mâinile în ale lui. Ochii săi căprui exprimau suferinţă.

— Iartă-mă… îţi jur că nu voi mai ridica niciodată mâna asupra ta.

Kathryn îi acceptă scuzele cu o uşoară înclinare a capului şi rămase cu privirea aţintită la mâinile lor. Îşi dorea să-l strângă în braţe, dar jurase să impună distanţă între inimile lor. Scuzele lui nu schimbau cu nimic faptul că Patrick sau oricine altcineva urma, poate, să-i aducă acasă corpul fără viaţă, din bătălie. Trebuia să reziste, să supravieţuiască măcar de dragul copiilor ei.

Adunându-şi curajul, Kathryn ridică privirea spre

Hugh.

— Mai ai altceva de spus? îl întrebă rece, inima bătându-i însă puternic.

— Nu.

Descurajat, Hugh se ridică şi intră în camera lui, fără a mai observa lacrimile mari şi fierbinţi ce alunecau pe obrajii delicaţi ai soţiei sale.

În timpul următoarei săptămâni, relaţiile dintre ei rămaseră la fel de reci. În fiecare noapte, Kathryn veghea, aşteptând ca soţul ei să vină la ea, neştiind însă cum urma ea să reacţioneze.

Dar Hugh nu intră deloc în camera ei.

Câteva zile mai târziu, Kathryn privea tristă spre fereastra dormitorului lui Hugh. În curte, bărbaţi înarmaţi alergau de colo-colo, făcând pregătiri pentru plecare. Privindu-i cu atenţie, scrutându-le chipurile tuturor, Kathryn nu reuşi să-l descopere totuşi pe Hugh. O dorinţă imperioasă de a coborî şi de a-şi lua *rămas bun* o cuprinse, dar îşi reţinu acest impuls.

Deodată, nişte mâini puternice îi cuprinseră umerii. Kathryn se întoarse speriată.

— Plec, spuse simplu Hugh.

— Văd.

Kathryn rezistă dorinţei de a-l îmbrăţişa şi a-l săruta înainte de plecare.

Hugh o sărută uşor pe obraz, apoi se dădu înapoi pentru a o privi. Deschise gura, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva, dar se răzgândi. Fără niciun alt cuvânt, se întoarse şi ieşi din cameră.

Când uşa se închise, Kathryn îşi privi mâinile care îi tremurau. Doamne! Cum putea ea oare să stea şi să-l vadă plecând spre moarte, fără să-i mărturisească dragostea ei?»

— Hugh!

Kathryn alergă imediat din cameră, coborî scările şi ieşi în curte. Strigătele ei răsunară cu putere în curte, oprindu-i pe oşteni să încalece.

Hugh descălecă imediat. Cu faţa plină de lacrimi, Kathryn se aruncă la pieptul lui. Hugh o îmbrăţişă, în timp ce toate privirile se întoarseră spre ei.

— Te rog să te întorci teafăr acasă, şopti Kathryn, îngropându-şi faţa la pieptul lui.

— Îţi promit, jură Hugh, ridicându-i bărbia şi determinând-o să îl privească.

Aplecându-se, o sărută zgomotos, punându-şi toată dragostea în acel singur sărut. Ca şi cum numai ei ar fi existat pe lume, Hugh şi Kathryn se îmbrăţişară strâns, umbrele trupurilor lor părând una singură.

Sărutul lor unic se prelungi într-un alt sărut. Şi apoi în altul…

— Cred că nu ne vom mai întoarce niciodată dacă nu vom pleca mai întâi, se auzi vocea ironică a lui Patrick.

Oştenii chicotiră auzindu-şi căpitanul.

Şovăitor, Hugh întrerupse sărutul. Ridicându-i mâinile la buze, le sărută lung. Pentru câteva clipe, soţ şi soţie se sorbiră din priviri, tânjind după mai mult.

— Dacă mai întârziem, glumi Patrick, vom fi prea bătrâni pentru a mai lupta.

Din nou curtea răsună de râsetele zgomotoase ale oştenilor. Hugh o sărută pentru ultima oară,

apoi încălecă, înjurându-l pe Patrick:

— Du-te la dracu', Patrick! mormăi încruntat.

Cu o mână la buze, Kathryn rămase în curte şi îi privi până ce dispărură în zare.

Cu toate că avea destule de făcut pentru a fi ocupată, zilele apăsătoare care urmară plecării lui Hugh se scurseră îngrozitor de încet. Kathryn se ocupă în cea mai mare parte a timpului de fiicele ei, dar insistă să ajute şi la pregătirile pentru căsătoria lui Patrick şi Polly.

Kathryn o rugă pe doamna Bujold să coase rochia de mireasă şi croitoreasa deveni un vizitator frecvent al casei O'Neill. Polly protestă, dar Kathryn nu o luă în seamă, insistând că rochia era un cadou de căsătorie.

Cele mai plăcute zile erau, de altfel, cele în care doamna Bujold îşi făcea apariţia. Camera Kathrynei se umplea de râsete atunci când doamna Bujold. Le povestea ultimele aventuri scandaloase din Dublin, între contesă şi croitoreasă se formă astfel o legătură de prietenie. Nu o dată, doamna Bujold le dojeni pe Polly şi pe Peg pentru lipsa de grijă faţă de stăpâna lor, pentru faptul că slăbise, iar pe chip îi apăruseră cearcăne care îi umbreau ochii minunaţi.

Într-o seară, la aproape o lună de la plecarea lui Hugh, Kathryn încerca să se liniştească cu o baie fierbinte. Uşa se deschise însă brusc şi Peg apăru în cadrul ei, abia răsuflând.

— Contele a venit acasă, gâfâi Peg. În curte…

Goală şi udă, Kathryn sări în picioare.

— Polly, dă-mi imediat prosopul!

Polly vru să-i ţină prosopul, dar Kathryn îl smulse din mâinile ei. Atât Polly, cât şi Peg rămaseră fără glas atunci când Kathryn se înfăşură în prosop, acoperindu-şi abia o jumătate a corpului şi înnodă cele două capete ale prosopului deasupra sânilor.

— Ce vreţi să faceţi? spuse Polly într-un târziu, regăsindu-şi glasul.

Fără să o bage în seamă, Kathryn porni spre uşă, dar fu oprită de Peg.

— Dă-te la o parte! îi porunci Kathryn.

— Nu puteţi ieşi aşa din cameră, insistă Peg.

— Dă-te la o parte sau caută-ţi alt serviciu începând de mâine dimineaţă!

Înfricoşată, Peg îi lăsă cale liberă şi îşi privi nobila stăpână alergând pe jumătate goală pe coridor. Strigându-l pe Hugh, Kathryn coborî în grabă în holul de la intrare.

Însoţit de vice-rege, de Sir Henry Bagenal şi de Patrick, Hugh tocmai intra în hol în momentul în care Kathryn ajunsese ia capătul de jos al scărilor, împietriţi, cei patru bărbaţi rămaseră locului ca şi cum ar fi prins deodată rădăcini.

Strângând mai bine prosopul, Kathryn se aruncă în braţele soţului ei. Hugh o sărută cu pasiune.

Apoi se dădu înapoi câţiva paşi şi îi analiză ţinuta, izbucnind în râs.

— Se pare că moda s-a schimbat de când am plecat eu.

Ochii Kathrynei străluceau de bucurie.

— Ai câştigat?

— Am câştigat. O luă în braţe şi începu să urce scările, apoi, amintindu-şi de ceilalţi, se opri şi se întoarse: Intraţi în biroul meu. Voi coborî şi eu imediat.

Sir Henry zâmbi văzând expresia şocată a viceregelui.

— Chiar că e fiica mamei sale, spuse el. Sângele franţuzesc îi încălzeşte venele.

Întâlnind-o pe Peg la jumătatea scărilor, Hugh se opri din nou.

— Adu mâncare şi băutură pentru oaspeţii mei! îi porunci. Apoi o văzu pe Polly şi începu să râdă. Să-ţi fie ruşine, Polly! Unde e prosopul pentru Patrick?

Bucuroasă, Kathryn îl sărută pe Hugh pe obraz şi pe nas.

Hugh ajunse în faţa uşii, o deschise cu piciorul şi o aşeză pe Kathryn pe pat. Apoi, cu o mişcare bruscă, smulse prosopul ce îi ascundea corpul.

Un geamăt scurt de dorinţă îi scăpă văzându-i carnea moale şi mătăsoasă.

— Sărută-mă, îi spuse Kathryn, înlănţuindu-i gâtul cu mâinile.

Hugh o sărută, sorbindu-i de pe buze dulceaţa.

— Iartă-mă, mormăi, descheindu-şi vesta şi pantalonii. Nu mai pot aştepta.

Se prăbuşi peste ea cu un geamăt. Ea era deja pregătită şi amândoi simţiră aproape imediat plăcerea supremă.

Privind-o în ochi, Hugh îi spuse:
— Vom continua mai târziu.
O sărută din nou, lung, privindu-i ochii verzi strălucitori.
— Te iubesc, contesa mea!
— Şi eu te iubesc, contele meu drag!
Hugh încercă să se ridice, dar coapsele ei îi înlănţuiră mijlocul. Refuzând să-i dea drumul, Kathryn îi aruncă un zâmbet triumfător.
— Eşti prizonierul meu, spuse, şi nu te poţi întoarce în birou.
— Prizonier de război, draga mea soţie?
— Nu, dragul meu soţ. Prizonier din dragoste.

Capitolul 10

Într-o după-amiază călduroasă de iunie, biserica St. Mary se umplu de oşteni devotaţi clanului O'Neill şi alţi invitaţi, pentru a asista la căsătoria dintre Patrick şi Polly. Kathryn era singură într-o lojă, în faţa altarului şi îl aştepta pe Hugh. El urma să conducă mireasa la altar, în timp ce mirele nervos aştepta lângă preot.
Nunta urma să fie simplă, oştenii şi personalul casei fiind singurii invitaţi. Fuseseră angajaţi servitori temporar, astfel încât servitorii casei să fie cei serviţi în acea zi festivă. Hugh nu făcuse niciun fel de economii pentru nunta celor doi oameni datorită cărora intrase, în principal, Kathryn în viaţa lui.
Conducând mireasa în faţa altarului, Hugh îi

făcu un semn cu ochiul Kathrynei. Arborând o expresie solemnă, Hugh luă mâna lui Polly şi o lăsă în mâinile lui Patrick. Înainte de a se retrage, se aplecă spre Patrick şi îi şopti:

— Ciupeşte-ţi obrajii, Patrick. Eşti mai palid ca o stafie.

Privirea lui Patrick întâlni privirea Kathrynei care îl îmbărbăta şi se mai calmă puţin.

Petrecerea şi dansul urmară ceremoniei. Aşezată la o masă înaltă, Kathryn se gândi că ziua fusese plăcută şi că îşi va aminti cu drag de ea.

Bineînţeles, faptul că toţi cei prezenţi erau de-ai casei, fără opinii politice diferite, contribuise mult la atmosfera de bucurie şi veselie. Fără îndoială, nunta Lordului Burke nu va fi la fel de plăcută.

— E timpul ca mireasa să se retragă, spuse Hugh. Sărutându-i mâna lui Polly, adăugă: Patrick e foarte nerăbdător să împartă acelaşi pat cu soţia lui şi cred că şi eu aş vrea să fiu acum în pat cu soţia mea.

Kathryn ştia că Hugh băuse câteva pahare în plus. Zâmbi îngăduitor şi-şi înclină capul, făcându-i un semn lui Peg că era timpul să-i conducă pe miri spre camera lor. Peg şi Polly porniră, dar vocea lui Hugh le opri.

— În cinstea miresei! toastă Hugh, legănându-se.

Toţi bărbaţi din sală ridicară imediat cupele. Golindu-şi paharul, Hugh îi surâse lui Patrick şi începu să se laude:

— Oricum, sunt sigur că nevasta mea va rămâne prima însărcinată.

— Nu sunt de acord, îl provocă Patrick, ridicându-se cu greutate de pe scaunul său. Pariem cu privire la rezultatele eforturilor noastre?

— Doamnele vor ţine mai mult la silueta lor, se auzi o voce din sală.

— Nu a mea! strigă Hugh.

— Nici a mea! replică Patrick.

— Pariaţi şi eu voi păstra banii în punga mea?! anunţă Conal, înaintând spre ei. Care pântece va creşte primul, acel bărbat va primi banii. Împreună cu felicitările noastre.

Sala răsună de râsete

— De acord! strigară Hugh şi Patrick într-un glas.

Privirea lui Hugh se aţinti spre Kathryn care era roşie la faţă de furie. O dojeni fără cuvinte şi se înclină în direcţia ei. Înjurându-l în tăcere, Kathryn se ridică şi ieşi din sală.

Imediat ce doamnele terminară să o pregătească pe Polly, bărbaţii năvăliră în cameră. Patrick fusese deja dezbrăcat de haină

Kathryn chicoti văzându-l.

— Ai un spate foarte bine făcut, Patrick, îl tachina.

Toţi izbucniră în râs. Patrick rămase fără cuvinte şi faţa îi deveni roşie de ruşine.

— Să mergem, îi spuse Kathryn lui Hugh. Nu trebuie să-i lăsăm pe aceşti proaspăt căsătoriţi să

câştige pariul. Câştigul ar însemna un cal pentru mine.

Nu-i aşa?

Tonul ei mieros contrazicea furia din ochii ei.

— Desigur, draga mea, fu de acord Hugh. Dacă asta îţi e dorinţa…

Imediat, camera se goli. Fără a-şi lua ochii de la Polly, Patrick se dezbrăcă, se aşeză pe pat şi o îmbrăţişă. Simţind-o încordată, o mângâie tandru pe obraz.

— Deschide-ţi ochii, îi spuse şi, când ea se supuse, îi zâmbi liniştitor. Şi acum, draga mea, înainte de a pleca de la Dungannon, ţi-a spus mama ta ceva despre căsătorie?

— Nu, răspunse Polly. Mi-a spus că fetele cuminţi nu trebuie să ştie nimic despre aşa ceva, înainte de ziua căsătoriei.

Patrick oftă. Ignoranţa miresei lui putea face ca totul să fie mai dificil decât ar fi trebuit să fie. Dacă ar mai revedea-o pe Maude vreodată, cu siguranţă, i-ar spune ceva mai multe pe această temă.

— Ştii sau îţi imaginezi ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie? o întrebă.

— Bineînţeles. Mi-a povestit Lady Kathryn.

În tăcere, Patrick o binecuvântă pe Kathryn şi jură să se roage pentru ea ori de câte ori va merge la biserică, lucru care nu se întâmplă prea des.

— Şi ţi-a povestit ceva şi despre noaptea nunţii, draga mea?

— Mi-a spus că nu mă aşteaptă altceva decât

plăcere de la un bărbat ca tine, îi răspunse Polly. Şi că trebuie să am încredere deplină în tine.

— Şi ai încredere în mine?

— Da, dar dacă mai vorbeşti mult şi nu începi, contele şi contesa vor câştiga probabil pariul.

Patrick rămase câteva secunde fără glas, apoi râse cu toată puterea.

— Să-mi dea Domnul puterea şi răbdarea de a supravieţui după această noapte.

O săruta şi începu să cucerească reduta.

Petrecerea continuă în sala mare până în zori. Spre amuzamentul tuturor, râu numai mirele şi mireasa se retrăseseră în patul lor, ci şi conte e şi contesa. Conal strânse toate pariurile cu privire la cine va fi primul binecuvântat cu un copil.

* * *

Dorindu-şi ca ploaia ce părea fără sfârşit să se oprească, Lady Kathryn se odihnea într-un fotoliu în faţa căminului, într-o dimineaţă de început de iulie. Maeve şi Shana se jucau la picioarele ei.

Un zâmbet apăru pe faţa ei, amintindu-şi de Hugh. Dornic să câştige întotdeauna, Hugh era supărat din cauză că încă nu rămăsese însărcinată. Cu toate că el îşi dădea toată silinţa, situaţia nu era aşa cum îşi dorea.

Kathryn îşi coborî privirea şi foşnetul rochiei de culoare violetă îi atrase atenţia. Apoi zâmbi. Lady Fiona ar fi turbat dacă ar fi ştiut că pierduse nu numai un posibil soţ, ci şi o mulţime de rochii noi.

Când Hugh intră pe neaşteptate în cameră şi

se aşeză pe un scaun, Shana îl privi şi apoi aţinti un deget spre el.

— Ta-ta, ciripi râzând, mândră parcă de vocabularul ei, ce se îmbogăţea cu fiecare zi.

Kathryn îngheţă. Nu se gândise niciodată că fiicele ei îl vor considera pe Hugh ca fiind tată! lor. Pusă în faţa faptului împlinit, Kathryn decise că era o concluzie logică şi se declară complet mulţumită.

Refuzând să fie dată la o parte de sora cea mică, Maeve se căţără pe genunchii lui Hugh şi îl îmbrăţişă. Privindu-l în ochi, îl întrebă:

— Unchiule Hugh, vrei să fii tăticul meu?

— Aş fi mândru să fiu tăticul tău, răspunse Hugh încet, dar tu nu trebuie să uiţi niciodată cine a fost tăticul tău adevărat. Shane O'Neill a fost un om curajos şi un adevărat patriot. Când Shana va fi mare, trebuie să-i povesteşti şi ei despre el. Îmi promiţi?

— Da, jură Maeve cu ochii măriţi de surprindere.

Nimeni nu-i spusese nimic până acum despre tatăl ei adevărat şi, deşi amintirile despre el erau destul de vagi, totuşi, el era prezent în mintea ei.

Hugh sărută vârful nasului cârn al lui Maeve şi o trimise înapoi la joacă. Maeve îşi simţi încrederea în superioritatea ei restabilită şi începu să se joace cu Shana.

Hugh o privi pe Kathryn ai cărei ochi înotau în lacrimi.

— Pentru Dumnezeu, Katie! Nu este. Nevoie

să plângi acum… Sau poate eşti însărcinată?

— Nu plâng.

Hugh surâse. Sprijinindu-şi capul cu o mână, o observă printre pleoapele pe jumătate închise.

— Eşti fericită? o întrebă deodată.

Luată prin surprindere, Kathryn răspunse cu o altă întrebare.

— De ce vrei să ştii acum dacă sunt fericită?

— Cred că te-ai simţi mai bine dacă am trăi în mijlocul naturii, la Dungannon.

— La Dungannon?

— Astăzi mă voi întâlni cu Lordul Fitzgerald şi cu Lordul Burke, îi răspunse Hugh. Cu ajutorul lor sper să reuşim să ne mutăm şi să trăim la Dungannon.

Kathryn fu uimită.

— Dar la Dungannon e Turlough.

— Da, este.

Ochii Kathrynei se strânseră de neîncredere.

— Ce urmăreşti?

Hugh zâmbi ca un puşti neascultător, iar în ochi îi strălucea o sclipire şmecheră.

— Păi, m-am hotărât să devin conducătorul clanului O’Neill, veni răspunsul său.

Kathryn îşi simţi inima oprindu-i-se în loc, îngrozită de gândul confruntării cu Turlough.

— De ce trebuie neapărat să mergi iarăşi la război? Sunt mulţumită de felul în care trăiesc.

— Diplomaţia este întotdeauna preferabilă războiului, o întrerupse Hugh.

— Ce legătură au Lordul Fitzgerald şi Burke

cu toate acestea?

— Ei mă vor ajuta să vorbesc cu Turiough.

— Dar tu eşti conte de Tyrone, replică ea. De ce a devenit atât de important ca tu să fii şi conducătorul suprem al clanului?

— De îndată ce voi conduce clanul, rosti Hugh cu vocea plină de pasiune, voi realiza o alianţă cu toţi ceilalţi conducători de clanuri. Împreună, îi vom azvârli pe englezi dincolo de tărâmurile Irlandei.

Şocată, Kathryn rămase cu privirea pironită asupra lui. După mai mult de un an de la căsătoria lor, iată că soţul ei îi era, în unele momente, tot un străin. Părea atât de prietenos cu vice-regele şi cu toţi ceilalţi! Nu-l mai văzuse niciodată pe Hugh cuprins de atâta patimă împotriva englezilor.

— Dar eu… sunt englezoaică, murmură îngrozită.

— Dacă te vei purta frumos, spuse Hugh zâmbind, poate voi face o excepţie în cazul tău.

Kathryn nu-i întoarse însă zâmbetul.

— Nu eşti prea diferit de Shane.

— Cu diferenţa că unchiul meu a ocolit totdeauna diplomaţia.

— Poate că ştia că diplomaţia va da greş. Tu chiar crezi că Turiough va accepta de bunăvoie să se dea la o parte?

— Nu. Hugh se ridică şi Privindu-le pe Maeve şi pe Shana, schimbă subiectul. Maeve îţi seamănă perfect. Se urcă ademenitor pe genunchii mei şi apoi, întotdeauna îmi cere câte o favoare.

— Oh!

Colţurile buzelor Kathrynei schiţară un surâs abia perceptibil. Hugh îndreptă un deget spre ea.

— Iar tu, doamnă, fă bine şi rămâi însărcinată, ori voi pierde o grămadă de bani.

«Of, soţul meu, în aroganţa lui masculină, crede că e de ajuns să comande şi-i voi naşte un copil. Sunt surprinsă că nu mi-a comandat şi genul. Mai degrabă ar porunci păsărilor să nu mai cânte…», gândi înciudată Kathryn, după plecarea lui.

Curând, dispoziţia sufletească a Kathrynei se mohorî, neliniştea provenind de la posibila confruntare cu Turlough. Reuşi totuşi să alunge din minte acele gânduri înspăimântătoare. Nu putea face nimic pentru. U a împiedica ceea ce urma să se întâmple în viitor.

Scuturându-şi pelerinele, Lord Fitzgerald şi Lord Burke sosiră în acea seară în holul casei. Hugh ieşi din birou şi se grăbi să fi întâmpine, însă zâmbetul îi pieri observând cine îi însoţea pe cei doi bărbaţi. Ridică o sprânceană, privindu-l pe Lord Fitzgerald.

— Fiona ne-a rugat să vină cu noi, explică Burke cu un zâmbet. Vrea să-i facă o vizită Kathrynei.

Hugh o privi pe Fiona a cărei faţă era palidă şi exprima nelinişte. Orice viclenie ar mai fi pus la cale, Hugh spera ca soţia lui să o ierte.

— Peg! o chemă pe menajeră. Condu-o pe Lady Fiona în camera de oaspeţi a Kathrynei. Este

acolo împreună cu fetele.

Kathryn se ridică brusc din scaun în momentul în care frumoasa irlandeză intră în cameră, ducând două cutii. Fiona zâmbi rece, privirea alunecându-i spre Polly, Nellie şi cele două fetiţe.

— Aş vrea să-ţi vorbesc, contesă, spuse pe un ton ezitant şi cu o expresie chinuită.

Nevăzând nicio urmă de sarcasm sau de insultă în cuvintele ei, Kathryn făcu un semn lui Polly şi Nellie să ia copiii şi să plece.

— Lasă fetele să stea, o rugă Fiona. Le-am adus daruri.

— Ia loc, te rog, răspunse Kathryn cu voce calmă, întrebându-se care puteau fi necazurile Fionei.

Fiona acceptă un scaun şi Kathryn se întoarse spre ea, nu înainte de a-i arunca o privire lui Polly, care ezita să părăsească încăperea lăsându-şi stăpâna cu Lady Fiona. Privirea hotărâtă a Kathrynei o făcu însă să iasă repede din cameră. Cu o figură serioasă, se întoarse din nou spre Fiona care părea destul de agitată.

— Am adus două păpuşi pentru fiicele tale, spuse Fiona, deschizând cutiile.

Sărind în sus de bucurie, Maeve acceptă cadoul şi îi arătă păpuşile Shanei.

— Cărui fapt datorez această vizită neaşteptată? întrebă Kathryn sec.

— Eu nu mi-am cerut scuze niciodată de la nimeni, începu Fiona, dar acum aş vrea să mă ierţi pentru modul în care m-am comportat.

— De ce? o întrebă Kathryn, nebănuind motivul.

Cuvintele Fionei căpătară aspectul unei poezii învăţate pe de rost.

— Îl iubesc pe Michael şi am cunoscut adevărata fericire împreună cu el. Hugh şi cu tine sunteţi cei ce ne-aţi făcut să neţ cunoaştem. Comportarea mea a fost de neiertat şi poate că nu mă poţi privi ca pe o prietenă, dar îmi pare sincer rău.

Bănuind că aceste cuvinte fuseseră pronunţate cu un mare efort, căci Fiona nu era genul care să îşi calce cu uşurinţă mândria în picioare, Kathryn rămase câteva secunde tăcută.

— Îţi accept scuzele.

— Văd că a-ţi cere scuze nu este chiar atât de dificil pe cât mi-am imaginat, glumi Fiona, mulţumită că trecuse peste acest moment umilitor.

— Ca şi alte multe încercări în viaţă, prima dată e cel mai greu, remarcă glumind Kathryn. Dar, să ştii, cu cât mai des, cu atât mai uşor.

— Cât de înţeleaptă eşti! concluziona Fiona.

Kathryn râse de schimbarea ei de atitudine atât de bruscă şi Fiona i se alătură. Curând, ambele doamne începură să discute despre subiectul preferat al Fionei: apropiata ei căsătorie cu Lordul Burke.

La un moment dat, Fiona încetă să vorbească şi o privi atentă pe Kathryn.

— Rochia ta este încântătoare, o complimentă, dar parcă îmi aduce aminte de ceva.

— Chiar că ar trebui să-ţi amintească de ceva, îi răspunse Kathryn surâzând. Ai comandat-o anul trecut la doamna Bujold, dar, ştiind că aveam nevoie de ea mai urgent decât tine, mi-a vândut-o mie.

Ochii verzi ai Fionei se deschiseră largi, iar expresia ei trecu de la uimire şi surpriză la furie şi curiozitate. Simţind că gluma era făcută la adresa ei, Fiona zâmbi uşor şi apoi chicoti, dar Kathryn îşi dădu drumul şi izbucni în râs până la lacrimi.

Intrând în cameră pentru a le anunţa plecarea Lordului Fitzgerald şi a Lordului Burke, Polly rămase uimită de faptul că cele două rivale erau vesele, glumind una pe seama celeilalte. Polly rămase cu fetiţele, în timp ce Kathryn o conduse pe Fiona.

În urma lor, Polly scutură din cap de parcă ar fi încercat să se trezească la realitate.

Spre surprinderea celor trei bărbaţi de pe hol, Kathryn şi Fiona discutau ca două vechi prietene, în timp ce coborau scările. Lordul Burke îi aruncă o privire surprinsă viitoarei sale soţii. Avusese mari îndoieli cu privire la posibilitatea ca Fiona să câştige încrederea Kathrynei, chiar şi sub atenta lui îndrumare.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Hugh după ce oaspeţii plecară.

Kathryn zâmbi şi i se aruncă în braţe.

— Fiona şi-a cerut scuze pentru comportamentul ei supărător de până acum.

Hugh zâmbi.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, îl rugă ea.

— Nu încerca să mă induci în eroare cu sărutări nevinovate, îi spuse Hugh sărutând-o.

— Mă întâlnesc cu Turlough la nunta lui Burke.

— Oh, nu! izbucni Kathryn. Nu vreau să-l văd deloc pe Turlough.

— Nu ai de ce să te temi, fetiţo, o linişti Hugh. Voi sta tot timpul lângă tine.

* * *

Stând în faţa oglinzii, Kathryn îl observă pe Hugh intrând pe uşa ce făcea legătura între camerele lor. Netezi o cută imaginară a rochiei şi se întoarse spre el. Vesta şi pantalonii lui erau de culoare crem, iar cămaşa – din mătase albă. Hugh purta pumnalul preţios al lui Conn O'Neill la brâu.

— Frumuseţea mea te lasă fără replică? îl întrebă Kathryn. Sau vezi vreun defect pe eu care nu-l pot vedea?

— Cea mai frumoasă floare de vară mă lasă într-adevăr fără replică, îi răspunse Hugh, învârtindu-se în jurul ei.

Plină de perle şi aur, Kathryn părea o prinţesă celtică, cea mai frumoasă pe care o văzuse Hugh vreodată. Rochia din mătase aurie, cu un decolteu destul de adânc, strălucea datorită broderiilor cu fir de aur de pe mâneci şi din jurul taliei. Sporind aura păgână care o învăluia, părul roşcat îi cădea liber până în talie, pieptănat după moda irlandeză. În jurul gâtului, strălucea ultimul cadou al lui Hugh, un colier magnific, purtat de prima doamnă

O'Neill. Kathryn nu ştia" cum de ajunsese în mâna lui Hugh, dar el insistase să îl poarte în acea seară.

— Ah, nevastă! oftă Hugh. Deja îmi pare rău pentru toate celelalte doamne ce vor fi prezente astăzi.

Kathryn zâmbi.

— Suntem un cuplu fermecător, nu-i aşa?

— Nu uita, draga mea, o tachină în timp ce ieşeau din cameră, mândria înainte de toate.

După ceremonia de la Biserica St. Mary, invitaţii la nuntă porniră spre casa Lordului Burke, unde urma să aibă loc petrecerea. În sala mare, cei doi O'Neill se alăturară celor ce îi felicitau pe tinerii miri.

Kathryn fu surprinsă de privirea afectuoasă şi tandră a Fionei, iar Hugh se întrebă dacă prietenul său reuşise să îmblânzească scorpia.

— Felicitări!

Hugh întinse o mână, apoi, privindu-şi soţia şi sperând să nu îl audă, îl întrebă pe Michael:

— Nu vrei să punem un pariu?

— Hugh, cum îndrăzneşti? exclamă Kathryn, roşind.

— Nu-i lăsa să pună niciun rămăşag. Altfel, una dintre noi va sfârşi prin a avea repede un pântece umflat, îi spuse Fionei.

— Da, dar mai e plăcerea clipei când faci un copil, nu numai rămăşagul, răspunse Fiona râzând.

— Poate, după ce se linişteşte totul, vii să stăm

de vorbă, o invită Kathryn.

— Mi-ar face plăcere.

Fiona era cu adevărat încântată, pentru că – până atunci – nu avusese nicio prietenă adevărată.

— Mai vorbim de pariu? şopti Burke spre Hugh.

Fără să ştie că tânăra mireasă era deja însărcinată.

Hugh încuviinţă Avea convingerea că putea câştiga o grămadă de bani.

Cei doi O’Neill îşi găsiră locurile la una dintre mesele încărcate cu pâine proaspătă, unt, miere şi e rezervă serioasă de vin. Kathryn privi împrejur imediat ce toţi invitaţii se aşezară la locurile lor şi răsuflă uşurată. „Furlough nu era în imediata lor apropiere.

Primul fel de mâncare consta în păstrăv prăjit, înotând în unt, şi stridii fierte. Oaspeţii de lângă ei izbucniră în râs atunci când Kathryn îl sfătui pe Hugh să se abţină de la stridii, în timp ce e! îi porunci să mănânce cât, mai multe.

Friptură de oaie împănată cu usturoi, friptură de vită în suc propriu, picioare de miel şi delicioase costiţe prăjite de porc se succedară prin faţa mesenilor. Însoţite de legume asortate, urmară, ia alegere: friptură de ciocârlie, porumbei şi potârnichi. În sfârşit, desertul constă în prăjituri şi jeleuri din fructe.

Hugh îl observă pe Turlough în hol împreună cu o femeie brunetă frumoasă şi i – arătă Kathrynei.

— Cine e? o întrebă. O cunoşti?

— E Maura, îi răspunse acră Kathryn.

— Maura?

— Amanta lui Shane.

Hugh o strânse pe Kathryn de mână şi îi păru rău că o întrebase. Mai ales că aranjase întâlnirea cu Turlough cu această ocazie. Trebuia să planifice totul altfel, gândi el cu o undă de reproş ia adresa sa.

După ce masa luă sfârşit, începu dansul. Starea sufletească a Kathrynei se mai schimbase, căci voia neapărat să se simtă bine şi să uite de prezenţa lui Turlough. Dansând împreună cu Hugh, sentimentul că era permanent urmărită, nu o părăsise însă.

Scrutând mulţimea, Kathryn îl observă pe Turlough care o privea atent. Zâmbetul lui ciudat o zăpăci. Greşi un pas şi se împiedică, dar braţele lui Hugh o susţinură.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

— Nimic, minţi ea. Mai bine să facem câţiva paşi.

Îngrijorat, Hugh îi oferi braţul. Un apropiat al viceregelui îi ajunse exact în momentul în care părăseau sala de dans, spunându-i lui Hugh că vice-regele doreşte să îi vorbească. Hugh o privi lung pe Kathryn care se agăţase de braţul lui.

— Crezi că totul e în regulă? Te descurci?

— Desigur.

Kathryn zâmbi, făcându-şi curaj, cu toate că îi era mai degrabă frică.

Îndreptându-se spre colţul opus celui în care îi văzuse pe Turlough, Kathryn decise să iasă în grădină. Probabil că Turlough nu va părăsi sala, aşteptând întâlnirea cu Hugh.

— Bună seara, confesai

O mină puternică îi atinse umerii şi Kathryn se întoarse brusc! se făcu frică.

— Când am auzit că te-ai căsătorit cu el. Am vrut să-ţi tai gâtui acesta frumos, mormăi Turlough. Oricum, acum nu ai de ce să te temi. Nu doresc decât să-ţi vorbesc. Intre patru ochi…

Turlough o luă de umeri şi o trase după el într-un loc mai retras. Blocându-i vederea spre sală, se aplecă spre ea.

— Eşti un vânat care mi-a cam scăpat, draga mea.

— Şi ce? îi răspunse aspru Kathryn. Văd că ai găsit cu cine să mă înlocuieşti.

— Geloasă?

— Deloc.

— Ţi-o aminteşti pe Maura, amanta lui Shane?

Zâmbetul lui Turlough era crud şi plin de răutate.

— Maura este caldă şi plină de bunăvoinţă… Are tot ceea ce tu nu ai.

Kathryn refuză să-i răspundă, dar înfăţişarea ei se schimbă rapid. Ce îl reţinea oare pe Hugh? încercă să privească pe lângă corpul greoi al lui Turlough care o prinse de mână. Surprinzător de amabil. Ridicându-şi privirea spre el, Kathryn recunoscu în ochii lui o dorinţă arzătoare şi

încercă să scape, dar mâinile lui parcă erau din oţel. Se simţi prinsă în capcană.

— Mă doare!

— Te doresc, porumbiţo! spuse Turlough cu glas răguşit, zâmbind de înfăţişarea ei derutată. Încă te mai pot avea.

O mână imensă se întinse pentru a-i mângâia obrazul. Privirea lui pătrunzătoare o hipnotiza parcă, tăindu-i picioarele. Încet, ochii lui îi analizară corpul, apoi se întoarseră spre faţa ei.

— Chiar şi acum porţi simbolul supunerii tale, îi spuse, zâmbind de evidenta ei derută. Colierul din jurul gâtului tău te proclamă ca fiind aleasa conducătorului clanului O'Neill. Te voi avea, chiar dacă va trebui să te arunc în lanţuri, goală, în patul meu.

— Niciodată! rosti Kathryn.

Turlough râse zgomotos. Se întoarse brusc şi se îndepărtă, cu gândul la numeroasele ore plăcute pe care le va petrece cu Kathryn în pat.

Şocată, Kathryn îşi căută din priviri soţul, dar nu îl găsi. Părăsind camera, îşi căută refugiu! în grădină, sperând să-şi calmeze nervii încordaţi. După un timp, îşi dădu seama că Hugh s-ar fi putut întoarce în sală şi ar fi putut să fie îngrijorat de dispariţia ei. Se îndreptă spre casă, dar o femeie ieşi din penumbra şi îi bloca drumul. Speriată, Kathryn se opri recunoscând-o.

— Dă-te la o parte! îi ceru Kathryn.

— Titlul tău nu înseamnă nimic, îi spuse Maura. Turlough este şeful clanului O'Neill acum

şi este al meu. Te va pedepsi pentru că l-ai distrus pe Shane.

— Al cui e Turlough? o întrebă Kathryn. S-a însurat cumva cu tine? Sau poate nu-i ţii decât companie în pat aşa cum i-ai ţinut şi soţului meu şi altor bărbaţi?

Maura ridică o mână pentru a o lovi. Cu o surprinzătoare rapiditate şi putere, Kathryn o prinse de mână. Abia acum observă şiragul de pietre preţioase pe care îl purta Maura.

— Acest şirag îmi aparţine! strigă Kathryn. Dă-mi-l imediat!

— Se poate să fi fost al tău, dar acum e al meu. Maura mângâie şiragul, batjocoritoare. Turlough mi l-a dăruit împreună cu tot ce ai lăsat în urmă

Kathryn se arcui brusc şi smulse şiragul de la gâtul Maurei. Luată prin surprindere, Maura nu se putu apăra. Dar o mână apăru din întuneric şi prinse încheietura Kathrynei. Strânsoarea era ca de oţel. Dar Kathryn nu dădu drumul şiragului.

— Dă-i drumul! porunci Turlough

Mâna Kathrynei rămase însă încleștată pe şirag. Nici măcar nu se obosi să – privească pe Turiough. Înainte ca ea să protesteze, se auzi vocea lui Hugh.

— Dă-i drumul imediat soţiei mele!

— Spune-i să-i înapoieze şiragul Maurei, spuse Turlough, eliberându-i mâna Kathrynei.

— Dă-i-l, Katie.

— Nu, refuză Kathryn. Şiragul îmi aparţine.

Turlough zâmbi insultător la adresa nesupunerii ei faţă de Hugh.

Dă-i-l! strigă Hugh, livid la faţă.

Mâna ei se lăsă moale. În loc să-şi privească soţul, Kathryn se uita fix la Turlough.

— Bunica mea îl a dat mamei mele şi ea mi l-a dat mie gând m-am măritat. Şiragul a aparţinut familiei mele de multe generaţii şi aparţine pe drept lui

Maeve, fina ta de botez.

Turlough simţi ca îngheaţă în faţa privirii ei.

— Colierul este al tău, spuse.

— Dar… încercă Maura să protesteze.

Privirea ei zbură de la Kathryn la Turlough. Expresia lui rămase însă rece. Maura tăcu supusă.

Mâniat de slăbiciunea lui, Turlough o lovi pe Maura cu palma. Hugh se apropie brusc, îngrozit de cruzimea celuilalt bărbat.

— Femeia asta e a mea! răcni Turlough. Vezi de a ta!

Urmă un lung moment de tăcere apăsătoare. Întorcându-se, Hugh o conduse pe Kathryn spre un colţ retras, unde se putea aranja şi linişti. Sprijinindu-se de un copac, o îmbrăţişă. În tăcere, rămaseră acolo până ce Hugh o simţi mai calmă în braţele lui.

— Va fi război, spuse Hugh, mângâind-o uşor pe spate. Șiragul era atât de important pentru tine?

— Nu-i puteam permite acelei femei să păstreze ceea ce aparţine fiicei mele, răspunse

Kathryn. Pe lângă asta, târfa a avut noroc cu Turlough prin apropiere, căci altfel cred că îi făceam mai mult decât să o plesnesc.

Hugh clătină din cap şi o mângâie.

— Eşti o fetiţă rea, Katie O'Neill. O femeie se supune soţului ei în prezenţa altora. Nesupunerea ta va fi pedepsită. Aspru… o ameninţă el.

Aplecându-se, Hugh o sărută, acoperindu-i gura cu un sărut «pedepsitor».

Capitolul 11

Ochii ei verzi se deschiseră.

După întunericul din cameră, Kathryn ştiu că era încă prea devreme. O cuprinse un tremur şi se gândi să aprindă focul, dar mai lenevi în pat. Neliniştea îi tulbura sufletul. Ce alte probleme mai aducea oare această zi în conflictul sângeros şi fără sfârşit cu Turlough?

Cum venise sfârşitul lunii septembrie, cum începuse lupta pentru putere între membrii clanului O'Neill. O trupă de luptători ai lui Hugh fusese trimisă în ţinutul *Ulster*-ului pentru a-i hărţui pe oamenii lui Turlough. Spioni fuseseră strecuraţi în aproape toate satele din *Ulster.* Nici temuta reşedinţă

Dungannon nu se dovedise inaccesibilă spionilor.

În sfârşit datorită eforturilor reţelei sale eficiente, Hugh începea să câştige sprijin din partea rudelor sale din nord Furios. Turlough se

răzbuna aspru şi lupta amară între cei doi devenise un fel de dans macabru care urma să ia sfârşit doar prin moartea unuia dintre ei.

Kathryn alungă aceste gânduri îngrozitoare din minte şi un zâmbet îi apăru în colţul buzelor.

Hugh îi plătise oftând Lordului Burke banii datoraţi în urma pariului absurd. Totuşi, se mai liniştise atunci când aflase ca urma să câştige pariul cu Patrick.

Însărcinată de patru luni, Kathryn se ruga să aibă un băiat. Hugh pusese din nou un pariu nebunesc cu Lordul Burke. Bărbatul a cărui soţie va naşte un băiat urma să primească o importantă sumă de bani de la celălalt. Kathrynei îi era teamă de reacţia lui Hugh dacă ar fi pierdut şi acest pariu. Pe de altă parte, dacă ar fi născut copii de acelaşi sex, atât ea cât şi Fiona ar fi răsuflat uşurate Tremurând de frig în răcoarea dimineţii, Kathrynei se dădu jos din pat şi aprinse focul ce mocnea în cămin. Înapoindu-se în pat, se ghemui la spatele uriaş ai lui Hugh. O strălucire ciudată îi apăru în ochi.

Îşi strecură mâna în jurul soţului ei, căutându-i bărbăţia adormită, care se întări imediat la atingerea ei tandră. Kathryn oftă, mulţumită că se afla acolo, că putea sta cuibărită lângă căldura trupului său.

— Ohhh!

Kathryn se trezi întinsă pe spate, iar Hugh se lăsă peste ea cu ochii cuprinşi de poftă.

— Ai trezit dragonul, draga mea.

— Te crezi cu adevărat dragon? îl întrebă râzând.

— Nu, draga mea soţie, atât de tentantă. Dragonul tău flămând…

Privirea ei o urmă pe a lui. Bărbăţia lui Hugh era gata pentru atac.

O privire plină de dorinţă înlocui teama prefăcută din ochii ei şi Kathryn se întinse moaie pentru a-l primi să guste căldura corpului ei. Prinzându-i mâinile, Hugh i le ţinu captive deasupra capului.

— Katie, murmură el, te-ai învăţat să te hrăneşti din copacul înţelepciunii şi vrei să-i mai guşti fructele încă o dată.

— Iubeşte-mă, îi şopti Kathryn.

Hugh zâmbi leneş şi o sărută uşor pe buze, apoi pe pleoape, pe tâmple şi pe vârful nasului, dezlănţuindu-şi puterea irezistibilă. Sărutul lui ceru şi primi răspunsul ei imediat.

Prinse într-un dans al seducţiei, limbile lor se învârtiră, căutând fiecare dulceaţa celeilalte.

Hugh o mângâie uşor. Mâna lui coborî de pe obrajii catifelaţi, pe sânii ca două piersici coapte, apoi mai jos.

— Căldura verii e prezentă totdeauna între coapsele tale, îi şopti uşor.

Kathryn oftă, cuprinsă de plăcere. Buzele lui Hugh îi mângâiară gâtul, pieptul şi coborâră încet până la talie. Rime de dorinţă, degetele lui îi strânseră sfârcurile până ce acestea se întăriră.

— Iubeşte-mă, gâfâi Kathryn, tânjind după

plăcere.

Hugh îi apucă şoldurile, dar nu intră. Îi ridică picioarele şi le lăsă pe umerii lui, apoi îşi îngropă faţa între coapsele ei.

— Oh… gemu Kathryn.

Hugh îi simţi pielea mătăsoasă a coapselor, apoi se cufundă în esenţa feminităţii ei şi-i gustă incredibilul nectar. Supusă la o adevărată tortură senzuală, Kathryn gemu, cuprinsă de extaz. Începu să se zvârcolească sălbatic, gemând şi gâfâind.

Când Kathryn explodă, cuprinsă de plăceri nebănuite, Hugh o pătrunse cu bărbăţia lui puternic, năvălind în teaca ei desăvârşită. Plăcerea îl copleşi curând şi, cu un spasm, se cutremură şi îşi împrăştie sămânţa.

— Seducătorule! îl acuză ea moale.

— Ucigaşă de dragoni, îi răspunse el.

Privirea Kathrynei se opri asupra corpului lui, întins pe o parte. Simbolul mândriei lui era moale şi inofensiv. Kathryn chicoti şi îl îmbrăţişă, apoi izbucniră amândoi în râs până ce le dădură lacrimile.

— Fii atent, îi avertiză Kathryn, ştergându-şi lacrimile ce-i apăruseră în colţurile ochilor. În curând, te vei plânge de faptul că nu vom mai putea face dragoste.

— Urât-o! răspunse Hugh râzând. Ce, crezi că ai singurul corp tentant din Dublin?

— Oh!

Kathryn vru să-i dea o palmă, dar Hugh îi

prinse mâna şi i-o sărută.

— Dacă vei avea grijă de povara ta, promise mângâindu-i corpul, voi aştepta până ce culegem recolta.

— Te iubesc, murmură Kathryn.

Hugh îi surâse, sărutând-o tandru pe obraz.

— Şi eu te iubesc, îi răspunse. Astăzi se întruneşte Parlamentul. Ce ţi-ai planificat să faci?

— Parlamentul? întrebă Kathryn, prefăcându-se supărată. O voi vizita pe Fiona. Ştii că amândoi vor pleca destul de curând în Connaught pentru a aştepta naşterea copilului lor?

— Greşit, draga mea. Pentru a aştepta naşterea copilei lor. Să mergi cu trăsura.

— Voi călări.

— Katie, iei trăsura sau stai acasă! porunci Hugh schimbându-şi tonul vocii. Nu vreau să-ţi asumi niciun fel de risc inutil atunci când e vorba de fiul meu.

Gândindu-se că nu ţinea neapărat să călărească, ea capitulă uşor.

— Bine, dragul meu. Dacă te linişteşte, voi merge cu trăsura.

Recompensa lui Hugh fu un ultim sărut.

* * *

Departe, la Dungannon, Turlough se afla în biroul său, în mijlocul unui consiliu de război cu scopul de a alege metodele cele mai eficiente de a-i hărţui pe englezi. Erau de faţă şi Calvagh O’Donnell şi Sorley Boy MacDonnell, vechi duşmani ai lui Shane.

— Cum nu avem decât cinci sute de oşteni, întrebă O'Donnell sceptic, cum poţi să intri în război cu englezii şi să te aperi şi împotriva lui Hugh O'Neill?

— Imposibil, completă MacDonnell.

Turlough zâmbi plin de încredere.

— Războiul cu vărul meu Hugh se apropie rapid de sfârşit.

Surprinşi, Sorley şi Calvagh se priviră întrebători. Spionii lor nu le transmiseseră astfel de informaţii, ba mai mult, ceea ce ştiau ei dovedeau contrariul. Hugh O'Neill şi oamenii săi erau mult mai puternici.

— Am întins o capcană în care vărul meu va cădea cu siguranţă, le explică Turiough. Momeala este absolut irezistibilă.

— Şi care ar putea fi aceasta? întrebă Sorley Boy cu un interes crescut.

Turlough zâmbi mulţumit.

— Hai mai bine să mâncăm acum! Veţi vedea momeala aici până la sfârşitul săptămânii. Şi veţi înţelege atunci că am dreptate.

* * *

— Este chiar atât de dureros? întrebă Fiona, căutând adevărul în ochii prietenei sale.

Sosind la casa Lordului Burke, Kathryn fusese invitată în camera Fionei. Îi adusese o pătură brodată special pentru copil. Kathryn observase paloarea prietenei sale şi îşi dăduse seama că o frământa ceva, dar se stăpâni să o întrebe ce anume. Fiona va fi cea care va vorbi despre

necazurile ei, dacă va dori. De abia acum Kathryn înţelese ce o tulbura.

— Ce să fie chiar atât de dureros? întrebă Kathryn zâmbind.

La urma urmei, Fiona se delectase de multe ori provocându-i teamă.

— La dracu'! înjură Fiona mângâindu-şi pântecele umflat. Răspunde la ce te-am întrebat!

— Da, e dureros, rosti Kathryn, devenind brusc serioasă. Dar nu e insuportabil. Când vei avea copilul la sân, te vei bucura şi vei uita durerea.

— Eşti sigură? Sau încerci să mă păcăleşti?

Kathryn zâmbi.

— Dacă durerea ar fi insuportabilă, crezi că s-ar mai naşte atâţia copii?

Fiona surâse.

— Nu m-am gândit niciodată. Dar mi-e teamă că nu voi mai redeveni cum am fost.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, o linişti Kathryn. Eu am redevenit aceeaşi de două ori.

— Şi blestematul de Michael, continuă Fiona să se plângă, înainte de a rămâne însărcinată, mă alinta tot timpul, mă numea sirena lui celtică, dar acum mă compară cu răţoiul mamei sale, din cauza mersului meu. Nu mi-am imaginat niciodată că voi fi atât de mare şi de neîndemânatică.

— Dar să ştii că mergi chiar ca un răţoi, îi spuse Kathryn, izbucnind în râs.

Fiona începu să plângă.

— Nu plânge degeaba, rosti Kathryn,

înăbuşindu-şi râsul. Toate femeile însărcinate merg ca nişte răţoi. E ceva ce se întâmplă tuturor.

— Da? oftă Fiona, dorindu-şi să o creadă.

— Aşa e, jură Kathryn serioasă. Gândeşte-te: sarcina ta e aproape de sfârşit, dar eu mai am aproape cinci luni de îndurat. Dacă te vei întoarce la Dublin înainte de a naşte eu, mă vei vedea şi pe mine legănându-mă ca un răţoi.

— Întotdeauna mă faci să mă simt mai bine, zise Fiona, ştergându-şi lacrimile.

— E târziu, spuse Kathryn ridicându-se. Trebuie să plec. Să-mi trimiţi veşti când se va naşte copilul.

— Da.

Fiona încercă să se ridice de pe scaunul pe care stătea. Oprind-o, Kathryn se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Nu uita să ne anunţi. Hugh e foarte nerăbdător să afle sexul copilului.

— Doamne! zâmbi Fiona.

Adâncită în gândurile legate de soţul ei, de fete şi de sarcina sa, Kathryn ieşi în curte unde o aştepta o trăsură. Ajutând-o să urce, vizitiul îşi întoarse brusc capul pentru a tuşi.

Kathryn se aşeză confortabil în trăsura acoperită, se întinse şi închise ochii. Încercă să se odihnească pe parcursul drumului, înainte ca soţul ei şi fiicele să-i ocupe întreaga atenţie.

— Sfinte Cristoase!

Aruncată de pe loc, Kathryn căzu pe podeaua trăsurii imediat ce aceasta porni în mare viteză.

Dacă băutura era cumva cauza, Kathryn se jură că va vedea capul vizitiului odihnindu-se în vârful Castelului Dublin. Cu dificultate, Kathryn reuşi să se urce pe banchetă şi se ţinu cât putu de bine în timp ce trăsura o zdruncina puternic. Se aplecă spre fereastră şi se alarmă. Se îndreptau în direcţie opusă celei din care veniseră şi curând urmau să iasă din Dublin.

Încercând să atragă atenţia vizitiului, Kathryn bătu cu putere în peretele ce îi despărţea. Însă nu primi niciun răspuns.

După mult timp, trăsura se opri brusc. Kathryn căzu din nou pe podea şi lacrimi de durere şi teamă apărură în ochii ei.

Paşii hotărâţi ai unui bărbat se apropiară. Uşa trăsurii se deschise brusc. Purtând însemnele specifice casei O’Neill, un străin cu o cicatrice înspăimântătoare îi porunci să coboare.

Kathryn refuză speriată.

Bărbatul se întinse după ea, dar, auzind câţiva cai apropiindu-se, se retrase. Speranţele Kathrynei într-o salvare înviară, dar muriră la fel de repede, neauzind zgomotul unei lupte.

«Complici…», se gândi ea repede. «Cineva m-a răpit pentru a cere răscumpărare. Sau mai rău!»

— Contesă?

Vocea îi părea cunoscută Kathrynei.

— Liam! strigă Kathryn, dar bucuria el fu scurtă, amintindu-și că, după moartea lui Shane, Liam îi era credincios lui Turlough.

— Vino, contesă, spuse Liam, întinzând o

mână spre ea.

Împietrită, Kathryn nu se mişcă.

— Acum, contesă, repetă Liam. Suntem aşteptaţi le Dungannon.

— Nu!

Kathryn îl lovi sălbatic, dar Liam îi prinsese poalele rochiei şi o trăgea afară din trăsură.

— Te rog… îl imploră Kathryn.

Văzând însă bărbaţii din jurul ei, Kathryn îşi dădu seama că nu are nicio scăpare. Liam o forţă să încalece un cal dinainte pregătit.

— Te rog, nu mă obliga, reluă Kathryn.

— Urcă!

— Pentru Dumnezeu! ţipă ea. Dacă voi călări până la Dungannon, voi pierde copilul pe care îl port.

Liam rămase câteva clipe descumpănit. Îi părea rău, dar ordinele erau clare. Scoţându-şi mantaua, i-o puse Kathrynei pe spate şi o ajută să încalece.

— Fă cum ţi se spune, contesă, şi copilul nu va avea de suferit.

Liam încălecă şi el şi porni în urma ei în lunga călătorie spre Dungannon.

Când Hugh se întoarse acasă de la Parlament, se înserase deja. Intrând în holul mare, îl observă pe Patrick încălzindu-se în faţa căminului şi i se alătură. Aşteptând ca masa să fie servită, cei doi bărbaţi discutară şi băură bere.

— Cina este pregătită, îl întrerupse Peg, cu o umbră de îngrijorare pe figură, dar Lady Kathryn

nu s-a întors încă. Mai puteţi aştepta?

— S-a întâmplat ceva… spuse Hugh, ridicându-se grăbit.

— Crezi că s-a îmbolnăvit sau i s-a făcut rău? întrebă Patrick.

O umbră întunecă chipul lui Hugh.

— Nu, Fiona ne-ar fi anunţat. Adună repede câţiva oameni. Mergem la Burke.

După puţin timp, Hugh, Patrick şi un grup de oşteni intrară în curtea casei Lordului Burke. Descălecând iute, Hugh le ordonă oamenilor să aştepte şi se repezi în casă. Intră direct în sufragerie, unde se servea masa.

— Unde este Katie? întrebă Hugh.

Lordul Burke se întoarse spre soţia lui.

— A plecat acum câteva ore, rosti Fiona alarmată.

— Cum?

— Cu trăsura, răspunse ea încet, în momentul în care Patrick şi grupul de oşteni intrară în cameră.

— Mi-a spus că trăsura o aşteaptă în curte.

Căpitanul oştenilor lui Burke le atrase atenţia.

— Unul dintre grajd arii noştri a găsit trei bărbaţi cu gâturile tăiate.

Lordul Burke se ridică încet de pe scaun. Privirea lui Hugh se întunecă.

— Sunt de-ai noştri, confirmă Patrick după câteva clipe.

— Dumnezeule! spuse Hugh.

— Cine ar putea îndrăzni să-ţi omoare oamenii

şi să o răpească pe Lady Kathryn în casa mea? strigă Lordul Burke

— Turlough, gemu Hugh, întorcându-se. Patrick, trimite-l pe Sean acasă să pregătească toţi oamenii. Toate drumurile ce ies din Dublin trebuie cercetate, dar ne vom concentra mai ales asupra celor dinspre nord.

— Vin şi eu, spuse Burke, ordonând oamenilor să-i Să se pregătească.

Noaptea era deosebit de rece, dar nimeni nu spuse nimic, ştiind ca fiecare clipă ce trecea era preţioasă pentru a o găsi pe contesă. În mai puţin de o oră, pe drumul ce ducea spre nord, găsiră trăsura abandonată.

— Bastardul! strigă Hugh, lovind trăsura, acuzându-se pentru vina de a nu o fi lăsat pe Kathryn să călărească dimineaţă, insistând să meargă cu trăsura.

— Totuşi, nu putem fi foarte siguri că este mâna lui Turlough, rosti Patrick grav.

— Taci! strigă Hugh. Pornim spre Dungannon chiar acum!

— E curată sinucidere… îi spuse Patrick. Dacă

Turlough a răpit-o pe Katie, poţi fi sigur că nu a făcut-o pentru răscumpărare.

— Aşa e, fu de acord Burke. Ce altă cale mai bună de a te face să cazi în capcană?

— Alertează-i pe spionii noştri din *Ulster,* îl sfătui Patrick, şi apoi să facem un plan de salvare.

— Mi-a răpit soţia însărcinată! urlă Hugh. Plecăm acum spre Dungannon!

Lordul Burke schimbă o privire pe furiş cu Patrick şi spuse:

— Ba nu vei pleca nicăieri acum!

Hugh ridică ochii foarte surprins spre Burke.

Imediat Patrick îi prinse mâinile Iu: Hugh şi pumnul lui Burke îi izbi drept în faţă, lăsându-l fără cunoştinţă.

— Eşti un om foarte curajos, remarcă Conal la adresa Lordului Burke. Când se va trezi, contele nu va fi deloc încântat de acest pumn.

* * *

Murdară, îngrijorată şi scârbită, Kathryn călărea mândră, apropiindu-se de Dungannon. Hotărâtă să nu renunţe ia demnitatea ei, refuzase să verse o singură lacrimă din momentul în care fusese răpită.

Surprinzător, Liam fusese deosebit de grijuliu, rămânând în permanenţă lângă ea. Când Kathryn nu mai fu capabilă să călărească, Liam o luă pe calul lui şi, odihnindu-şi capul pe pieptul lui, Kathryn reuşise să doarmă câteva ore.

În ciuda tuturor nenorocirilor, Kathryn avea încă pentru ce să fie recunoscătoare sorţii Dacă nu era Liam, probabil că ar fi aşteptat-o moartea pe drumul spre Dungannon.

Ajunşi în curtea castelului, Liam descăleca şi o ajută să coboare din şea. Kathryn privi împrejurul ei cu teamă. Sosirea lor fusese cu siguranţă observată, cu toate că în curte nu apărea nimeni.

— Ce faci? ţipă Kathryn, când Liam îi prinse mâinile la spate şi i le legă cu o funie.

— Îmi pare foarte rău, îi şopti Liam, dar trebuie.

Kathryn se linişti, acceptându-i scuzele. La urma urmei, Liam trebuia să asculte ordinele lui Turlough.

Lui Liam îi era milă, dar o şi respecta pe tânăra şi mândra contesă, ce părea gata să-i ierte abuzurile. Kathryn suportase toate ofensele cu o demnitate surprinzătoare pe tot parcursul călătoriei spre *Ulster.*

— Vino!

Apucând-o de braţ, Liam o împinse înainte.

«Sunt contesa de Tyrone şi nu trebuie să-mi fie frică!» îşi repetă Kathryn de mai multe ori. Intrară în clădirea principală şi străbătură holul. Kathryn ezită în faţa intrării în salon, dar Liam o strânse de braţ puternic forţând-o să intre.

În momentul în care vânătorul şi vânatul intrară în cameră, se făcu linişte. Cele trei căpetenii irlandeze se opriră din discuţie şi râmaseră tăcute privindu-i pe noii sosiţi.

Turlough zâmbi satisfăcut şi se întinse confortabil în scaun. Seara se anunţa foarte interesantă.

Ignorându-l, Kathryn îl privea fix pe Sorley Boy MacDonnell ai cărui ochi se deschiseră larg, cu surpriză. Strălucirea ochilor ei verzi îi aminti brusc lui MacDonnell că ea îi salvase viaţa cu câţiva ani înainte şi că îi era dator. Apoi privirea ei se opri asupra lui Calvagh O'Neill, pe care nu îl mai văzuse.

— Bună seara! o întâmpină Turlough. Sunt foarte bucuros de vizita ta.

În sfârşit, Kathryn îl privi pe Turlough, ochii ei exprimând dezgust şi mândrie, în vreme ce buzele ei conturau un surâs dispreţuitor.

«Deşi e încolţită – gândi Turlough – căţeaua e toi mândră. Dar va fi ea supusă şi blândă în curând.»

— Domnilor, daţi-mi voie să vă prezint irezistibila mea momeală, continuă Turlough, întinzând braţul în direcţia ei. Lady Kathryn O'Neill, contesă de Tyrone, soţia vărului meu Hugh. Contesă, ţi-i prezint pe Calvagh O'Donnell şi pe Sorley Boy MacDonnell.

Kathryn îi privi aspru pe cei trei oşteni răspunzători de moartea lui Shane.

— Scuzaţi-mi impoliteţea, le răspunse Kathryn zâmbind, dar nu obişnuiesc să-mi prezint omagiile porcilor.

Zâmbetul lui Turlough dispăru, ca şi al celorlalţi doi bărbaţi, de altfel. MacDonnell sparse tăcerea primul.

— Fetiţa nu e numai frumoasă, ci şi inteligentă şi curajoasă, spuse Sorley Boy.

Turlough clătină din cap şi ceilalţi doi răsuflară uşuraţi.

— De ce am fost adusă aici împotriva dorinţei mele? întrebă Kathryn.

— Ştii deja răspunsul, porumbiţo, spuse Turlough cântărindu-i din priviri corpul, cu ochii aprinşi de dorinţă.

— Eliberează-mă imediat! strigă Kathryn, mânia acoperindu-i ruşinea.

Turlough izbucni în râs. Doar Sorley Boy rămase tăcut şi serios.

Conştientă că mulţi dintre cei care îi juraseră credinţă lui Shane erau în sală, Kathryn încercă să-şi pledeze cauza.

— Ce fel de bărbaţi sunt aceia care se războiesc cu o femeie însărcinată? întrebă ea cu putere.

Privirea lui Turlough se întoarse încet spre ea.

— Eu mă războiesc cu englezii! strigă el.

— Atunci ce ai cu văduva lui Shane O’Neill? îi replică nervoasă Kathryn.

— Tăcere! porunci aspru Turlough şi se ridică încet. Acum, tu eşti soţia lui Hugh O’Neill, nu văduva lui Shane.

— Shane ar fi trăit dacă nu l-aţi fi trădat! Tu, Turlough l-ai lăsat să meargă singur la Cushendun, la moarte! Acum mănânci laolaltă cu foştii lui duşmani? Mă scârbeşti!

Turlough vru să-i răspundă, dar, înainte de a putea spune ceva, o altă voce se auzi ca din senin:

— Căţea ticăloasă! izbucni Maura apărută pe neaşteptate. Vei plăti acum!

Înainte de a putea fi oprită, Maura o pălmui cu putere pe Kathryn. Cu toate că rivalitatea dintre cele două femei le era tuturor cunoscută, faptul că o femeie simplă pălmuise o contesă, îi şocă pe toţi cei de faţă. Din nou Maura se aruncă la atac.

Kathryn se balansă şi cu mâinile legate, o lovi

cu toată puterea pe Maura care căzu la pământ. La un semn al lui Turlough, unul dintre oştenii săi o prinse de mâini pe Maura, înainte ca aceasta să se ridice şi să atace din nou.

— Ţine-ţi putoarea în lanţ, altfel va muri! ameninţă Kathryn.

Turlough izbucni în râs, sesizând discrepanţa între gravitatea ameninţării şi situaţia în care se afla ea. Kathryn se clătină uşor, simţind că leşină de oboseală. Liam o sprijini de umărul său şi Kathryn îşi reveni.

«E moartă de oboseală, dar încă muşcă şi are curajul să mă înfrunte cu demnitatea ei nobilă!» se minună Turlough. «Nici nu se putea ceva mai potrivit pentru un bărbat cum sunt eu!»

— Duceţi-o pe Maura în coteţul ei! ordonă el.

Maura încercă să protesteze.

— Eu sunt stăpânul aici şi toţi trebuie să-mi două ascultare! strigă Turlough.

Maura fu scoasă afară din clădire.

— Şi asta te include şi pe tine, contesă. Vei sta în vechea ta cameră. Totul e exact aşa cum ai lăsat.

Kathryn fu surprinsă. Dar tot luxul din lume nu i-l putea face pe Turlough mai simpatic.

— Un prizonier într-o celulă de lux? întrebă batjocoritoare Kathryn. Credeam că prizonierii de război sunt închişi în temniţe răcoroase.

— Dacă vrei, poţi să-ţi alegi o temniţă răcoroasă, draga mea, îi replică Turlough şi remarca lui stârni hohote de râs.

Vocea lui deveni rece şi gravă, obosită şi parcă nepregătită pentru duelurile verbale cu nărăvaşa lui prizonieră.

— Eşti a mea şi fac exact cum vreau eu! Vreau să fii în captivitate în vechea ta cameră. Ai înţeles?

Kathryn rămase tăcută, dar ochii ei aruncau săgeţi otrăvite.

— Îţi pasă de copilul pe care îl porţi? o întrebă Turlough, sfidând-o.

— Da, îngână Kathryn cu ochii măriţi de spaimă.

— Răspunde-mi la întrebare! îi ceru Turlough cu ochii strălucind de fericire că îi găsise un punct slab. Ai înţeles care e situaţia ta?

Când ea încuviinţă slab, Turlough zâmbi, încântat de supunerea ei.

Maude, menajera de la Dungannon şi mama lui Polly, apăru în sală. O îmbrăţişă imediat pe Kathryn.

— Te simţi bine? o întrebă.

— Mi-e teamă pentru copilul pe care îl port, răspunse Kathryn moale.

Întorcându-se spre Turlough, Maude îl privi ca şi cum nu ar fi fost decât un băiat neascultător. Ştiind că nu avea nicio putere asupra ei, Turlough îşi întoarse privirea. Cum ar fi putut oare să o intimideze pe bătrână? îl ştia încă de când apăruse pe lume. Cum putea oare să o ameninţe pe femeia care îl ştersese la fund şi îi schimbase scutecele? Era conducătorul clanului O'Neill, dar nu avea nicio putere în faţa acestei forţe care era Maude şi

drăcoaica de bătrână ştia că îşi putea permite mai multe libertăţi decât le-ar fi permis altora.

— Îmbăiaz-o şi hrăneşte-o, apoi condu-o la culcare! porunci Turlough. Să încui camera şi să-mi aduci cheia. Liam, condu-le sus!

— Eliberează-i mâinile, ceru Maude.

Cât de mult ar fi dorit ca Turlough să fie tot un băieţandru căruia să-i spună ce are de făcut…

La un semn al lui Turlough, Liam tăie sfoara ce lega mâinile Kathrynei.

— Vino, spuse Maude calmă. Voi avea grijă de ţine de acum înainte.

Kathryn zâmbi fără putere spre bătrână şi se lăsă condusă. Brusc, un ţiuit ca un roi de albine îi răsună în urechi. Camera începu să se rotească ameţitor, ocupanţii ei devenind figuri obscure, în ceaţă. Kathryn încercă să mai facă un pas, hotărâtă să-şi ascundă slăbiciunea, dar întunericul o învălui.

Liam o prinse înainte să atingă podeaua şi o ridică în braţe. Maude îi trimise o privire dojenitoare lui Turlough, apoi îl urmă pe Liam şi ieşi din cameră.

Curajul Kathrynei şi fragilitatea ei îi surprinseră pe soldaţi care priveau scena în tăcere.

Ajunşi la etaj, Liam o duse pe Kathryn în vechiul ei dormitor şi o aşeză pe pat. Apoi ieşi din cameră, ascultând-o pe Maude care îi spusese să aducă de mâncare pentru Kathryn. Imediat ce Kathryn îşi recăpătă cunoştinţa, izbucni în plâns şi

trupul îi fu scuturat de sughiţuri. Maude o îmbrăţişă tăcută, până ce se linişti.

Când cada fu pregătită, Maude o îmbăie şi Kathryn îşi mai reveni puţin. «În ciuda tuturor sfaturilor bisericeşti – gândi ea – nu e nimic mai liniştitor şi mai odihnitor decât o baie caldă.»

Îmbrăcată cu o veche cămaşă de noapte, Kathryn se aşeză pe pat. Maude insistă să mănânce ceea ce adusese o tânără servitoare.

Pentru prima dată în cursul acelei zile, Kathryn se simţi sătulă şi curată. Se lăsă moale pe pernă şi spuse:

— Polly şi Patrick s-au căsătorit.

Maude zâmbi.

— Ştiu.

— Dar cum?

Maude şopti cuvântul *spion,* apoi duse un deget la buze, arătându-i astfel că subiectul trebuia schimbat. Acoperind-o cu pătura până la bărbie, Maude îi mângâie obrajii palizi, întrebând-o:

— Când se va naşte copilul?

— În august, spuse Kathryn şi ochii i se umplură de lacrimi. Fetelor le va fi dor de mine… Shana seamănă… perfect… cu Shane…

Kathryn căzu într-un somn adânc, fără vise. După un timp, Maude se ridică şi părăsi camera, încuind uşa în urma ei.

Oaspeţii şi servitorii erau demult fiecare în paturile lor când Turlough, îmbrăcat cu un halat alb de noapte, intră în camera lui Kathryn prin uşa

de legătură. Nicio mişcare nu răzbătea de sub pătură.

Traversând camera, Turlough se opri lângă pat şi o studie pe frumoasa lui prizonieră. «Cât de frumoasă este!» gândi el. Părul auriu era ca un apus de soare strălucitor, iar figura ei de înger masca toată încăpăţânarea şi nesupunerea ei. În spatele pleoapelor delicate, se ascundeau ochii verzi, strălucind ca mareele. Orice bărbat ar căuta fericirea în adâncurile lor mistuitoare.

Turlough zâmbi simţindu-şi instinctele bărbăteşti intacte şi dornice. «Nu contează că a fugit de mine. Katie este a mea şi numai moartea ne va mai despărţi!»

Turlough îşi aruncă halatul şi îşi dezvălui corpul atletic şi musculos al unui soldat ce poseda o armă pe măsură. Umerii largi se îngustau spre mijlocul puternic, dându-i forţa unui gigant, dar şi agilitatea unei căprioare. Turlough era un bărbat încântător, dar absenţa oricărei urme de tandreţe în privirea sa avertiza asupra falsei lui frumuseţi. A-l privi pe furlough însemna doar să priveşti esenţa puterii masculine.

Dând la o parte pătura, Turlough se aşeză pe patul care scârţâi din toate încheieturile, făcând-o pe Katie să-şi revină încet din somnul adânc. Când Turlough încercă să o îmbrăţişeze se trezi, iar când îi atinse umărul, ochii ei se deschiseră brusc.

«Pericol!» ţipară toate simţurile ei.

Kathryn se ridică şi coborî din pat exact în clipa când Turlough era gata să o îmbrăţişeze.

— Nu! ţipă ea, dându-se înapoi şi tremurând cu ochii plini de teamă.

Chiar şi aşa însărcinată şi obosită, lui Turlough i se păru irezistibilă. Lui îi plăceau provocările în relaţiile cu femeile, îi plăcea să se simtă ca un cuceritor, indiferent de arma cu care lupta.

Turlough trase pătura astfel încât Kathryn să-i poată vedea corpul, apoi îşi duse nonşalant mâinile deasupra capului, ca şi când refuzul ei nu ar fi contat prea mult pentru el.

— Vino înapoi în pat! îi porunci.

— Nu! răspunse Kathryn îngrozită de corpul lui şi mai ales de arma care o ameninţa.

Căutându-şi scăparea, privi de jur-împrejur ca un animal hăituit. Unde ar fi putut fugi? între ea şi uşă era patul… cu Turlough.

— Dezbracă-te şi intră în pat!

Turlough pronunţă cuvintele ceva mai aspru, dar nu avură niciun rezultat. Totuşi, îi plăcea jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica.

Kathryn ar fi vrut să poată zbura. Privi spre uşă şi încercă să scape, dar Turlough sări de pe pat şi îi prinse cămaşa de noapte, sfâşiind-o.

Ţipătul lui Kathryn se pierdu în liniştea nopţii. Dându-şi seama că uşa era încuiată, se întoarse şi îşi privi încet rivalul.

Pentru câteva clipe, vânat şi vânător se priviră în faţă. Turlough îi studie corpul cu atenţie, fremătând, observându-i sânii mari şi grei cu sfârcurile pietroase. Şoldurile curbate şi

rotunjimea lor îi dădeau o înfăţişare voluptuoasă.

Se apropie mai mult de ea.

Kathryn încercă să se strecoare pe lângă el, sperând să-l păcălească în ultimul moment şi să-i scape, dar manevra ei eşuă.

Turlough o sprijini de uşă, ţinând-o captivă, ca un orb în mână cu o comoară. Apoi Turlough îi mângâie încet obrajii. Mâinile îi coborâră spre gât, umeri, apoi mai jos. Când îi cuprinse sânii, geamătul lui Turlough deveni pură dorinţă. Mâna îi coborî spre şolduri şi mai jos, simţind căldura dintre coapsele ei.

— Te rog, îl imploră Kathryn. Copilul meu…

Ignorându-i rugăminţile, Turlough o îmbrăţişă sălbatic. Îi acoperi gura şi încercă să guste dulceaţa ei.

Revoltată, Kathryn luptă violent. Dar Turlough îi prinse părul şi îi trase capul pe spate, încercând să o supună. Kathryn îl scuipă în faţă. Reacţia lui fu imediată: o lovi peste faţă cu dosul palmei, apoi o ridică şi o sprijini de uşă. Dorind să o cucerească cu imensul său paloş, Turlough o forţă să-şi încolăcească picioarele în jurul mijlocului său.

— Fă asta, şuieră violent Kathryn, şi mă voi omorî.

Turlough renunţă, dându-i drumul şi Kathryn căzu cu o bufnitură pe podea. Dezgustat, o privi cu asprime. Era, în sfârşit, a lui, dar nu era mulţumit. Ar fi vrut să fie măcar primitoare şi ascultătoare, dacă nu dornică.

Plângând, Kathryn rămase nemişcată până

când Turlough o ridică şi o aşeză pe pat. Nehotărât, acesta rămase privind în gol. În cele din urmă, se aşeză pe un scaun în faţa căminului.

Suspinele se auziră tot mai rar, încetând în cele din urmă. Turlough răsuflă uşurat, apoi strânse din dinţi nervos. «Trebuie să fie o cale pentru a o face pe Kathryn dornică şi binevoitoare. Poate copilul! Ar cere milă pentru siguranţa copilului ei!»

Zâmbind uşor, Turlough se ridică şi ieşi pe uşa de legătură, intrând în camera lui.

Capitolul 12

Ca de obicei, Maude se trezi devreme în dimineaţa următoare şi pregăti un mic dejun uşor pentru cei doi oaspeţi irlandezi. Ducând două tăvi, menajera începu să urce scările exact în momentul în care un oştean apăru în hol. Cu grijă, Maude aşeză o tavă în faţa uşii lui O'Donnell şi pe cealaltă lângă uşa lui MacDonnell, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

— Pssst!

Auzind un sunet în spatele ei, Maude se opri şi se întoarse speriată. MacDonnell îi făcea semne să intre în camera lui. Maude ezită o fracţiune de secundă, dar îşi dădu seama că nu mai era o domnişoară căreia să-i fie frică să intre în dormitorul unui bărbat.

Îşi schimbă direcţia şi se strecură în cameră. Uşa se închise rapid în spatele ei. Maude deschise

gura ca să vorbească, dar el duse un deget la buze, făcând-o să tacă.

— Aseară, siguranţa lui Lady Kathryn a părut a fi foarte importantă pentru tine, începu MacDonnell.

Ezită în faţa indiferenţei ei, apoi continuă:

— De fapt, cred că ţii mult la ea. Turlough O'Neill a violat-o noaptea trecută, continuă MacDonnell cu amărăciune în glas. L-am auzit ţipetele de spaimă.

Ochii lui Maude se măriră, inundaţi de groază şi dispreţ. Încercă să iasă din cameră, vrând să se ducă imediat la Kathryn.

— Stai! îi blocă drumul MacDonnell. Spune-i lui Lady Kathryn că o voi ajuta, dar ajutorul meu va trebui să fie foarte discret. Când voi pleca mâine, voi trimite un mesaj soţului ei. Turlough se aşteaptă la o încercare de salvare, aşa încât va dura ceva timp până ce va reuşi să o salveze. În acelaşi timp, ea nu trebuie să facă nimic ca să îl mânie pe Turlough. Ar putea s-o omoare. Turlough este un om foarte periculos şi imprevizibil. Mă înţelegi?

— Da, încuviinţă Maude.

— Asigură-te că şi Lady Kathryn va înţelege bine cuvintele mele, o avertiză MacDonnell. Nu are sens să îmi risc viaţa pentru o femeie moartă.

— Nu vă faceţi griji pentru acest lucru, răspunse Maude. Lady Kathryn va asculta sfaturile mele sau o voi omori cu mina mea.

Irlandezul zâmbi uşor, apoi deschise uşa şi

Maude se strecură afară din cameră fără zgomot.

Ducând tava cu micul dejun pe braţul stâng, Maude descuie uşa de la dormitorul lui Kathryn şi intră. Grăbindu-se spre pat, Maude privi îngrozită cămaşa de noapte, mai bine zis rămăşiţele acesteia de pe podea. Pofta nestăpânită a lui Turlough ar fi putut să o omoare pe Kathryn şi copilul pe care îl purta.

Aşezând tava pe noptieră, Maude trase pătura peste trupul lui Kathryn acoperind-o, apoi îi observă chipul ţinându-şi respiraţia. Avea vânătăi pe faţă, buzele şi ochii îi erau umflaţi şi cearcănele vineţii contrastau cu paloarea obrajilor.

Maude se aşeză uşor pe un colţ al patului şi o atinse. Kathryn se sperie şi îi împinse mâna cu brutalitate.

— Eu sunt, şopti menajera.

— Maude?

Kathryn se trezi şi Maude citi disperarea în ochii ei.

— Ţi-a făcut vreun rău porcul? o întrebă Maude mângâindu-i părul.

Ruşinată, Kathryn clătină din cap în semn că *nu.*

— Nu avem prea mult timp, aşa că ascultă-mă cu atenţie, spuse încet Maude. MacDonnell este de partea ta şi te va ajuta.

— Mă va ajuta să fug? Astăzi?

— Nu azi… Mâine, după ce va pleca, va trimite soţului tău un mesaj. Apoi vor pune la cale un plan. Nu trebuie ca soţul tău să fie prins în

capcana pe care i-o întinde Turlough.

— Cât timp va dura? întrebă Kathryn.

— Nu pot să-ţi dau un răspuns, îi replică Maude. Dar nu trebuie să-i dai lui Turlough niciun motiv să te omoare.

Kathryn păli şi îşi acoperi pieptul cu o mână, într-un gest protector.

— Deşi sunt sigură că scopul lui nu e acela de a te omorî, adăugă Maude.

— Ticălosul! înjură Kathryn. Lua-l-ar…

Văzând ura ce ţâşnea din ochii ei verzi, Maude îşi făcu semnul crucii şi adăugă:

— Să-ţi fie ruşine de un asemenea limbaj. Nu uita! Dacă i te împotriveşti lui Turlough, ai toate şansele să ţi se întâmple ce e mai rău.

— Îmi sugerezi să mă dau bătută? Să mă las în voia poftelor lui? întrebă Kathryn şi izbucni în plâns. Mai degrabă aş muri.

— Nu spune asta! ţipă Maude, făcând din nou semnul crucii. Nu e nimic mai definitiv decât moartea. Gândeşte-te la soţul tău şi la copiii tăi. Ai fi în stare să-i laşi singuri, iar tu să stai lângă Shane în mormânt?

— Îl detest pe Turlough! Cum aş putea să…? o întrerupse Kathryn, îngrozită de gândul că monstrul ar putea să o atingă.

— Viaţa are întotdeauna mijloacele de a ne forţa să facem lucruri pe care nu le dorim, spuse Maude.

Promite-mi că nu îl vei înfrunta.

Muşcându-şi nervoasă buza, Kathryn îşi

întoarse privirea. «Sinuciderea e un mare păcat!» îi trecu prin minte o frântură din învăţătura religioasă. Iar a i se împotrivi lui Turlough, echivala cu a se sinucide. Dar dacă Hugh nu o va mai dori după aceea? Dacă îi va lua copilul şi o va alunga? Atingându-şi pântecul, se hotărî să se folosească atât cât va putea faptul că e însărcinată.

— Voi încerca, spuse Kathryn.

— Promite.

— Promit.

— Bine, spuse Maude ridicându-se. Şi acum mănâncă ce ţi-am adus.

Kathryn se ridică şi se înveli cu pătura, apoi îndreptându-şi privirea spre tava cu mâncare, văzu cana plină cu lapte.

— Ştii doar că nu-mi place laptele, se plânse.

Maude zâmbi bucuroasă. Dacă Lady Kathryn putea să se plângă de lapte, însemna că totul putea să fie bine.

— Eşti însărcinată. Bea laptele!

Strâmbându-se, Kathryn ridică imensa cană şi, ducând-o la buze, o bău toată.

— Cred că doreşti să scapi de mirosul porcului de Turlough, spuse Maude. Îţi voi pregăti o baie bună.

Cu stomacul plin, Kathryn se întinse în cada plină cu apă fierbinte, privind-o pe Maude aşezată într-un scaun în faţa ei. Închizând ochii, se pregăti parcă pentru inevitabila confruntare cu Turlough. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut sta în cadă până

ce s-ar fi topit sau s-ar fi evaporat şi-ar fi dispărut… Gândul o făcu să zâmbească.

Redeschise ochii şi o văzu pe Maude încruntându-se la cineva din spatele ei. Urmărindu-i privirea, îl văzu pe Turlough în pragul uşii.

— Oh!

Kathryn se afundă imediat în apă până la gât.

— Bună dimineaţa!

Turlough străbătu camera, apropiindu-se de ea.

Prea ruşinată pentru a-şi ridica privirea, Kathryn privi în jos cât timp Turlough admiră corpul ei ascuns doar de un strat de apă Părul ei roşcat fusese pieptănat şi adunat cu grijă într-un coc în vârful capului, dar câteva şuviţe rebele ce îi cădeau pe umeri îi dădeau o înfăţişare adorabilă. O roşeaţă îi colorase obrajii şi gâtul, până aproape de să-mi care se întrezăreau la suprafaţa apei. «Totuşi, gândi Turlough, ochii ei atât de timizi şi de coborâţi, strălucesc cu ură şi împotrivire, nu cu sfială.»

— Lasă-ne singuri! ordonă Turlough, privind-o pe Maude.

— Dar… încercă să protesteze Kathryn.

— Da, da, văd că faci baie, răspunse acesta scurt, aşezându-se pe scaunul pe care stătuse Maude şi întinzându-şi picioarele.

— Nu pot avea dreptul la puţină intimitate? îl provocă furioasă Kathryn.

— Nu, drăguţo, nu din partea mea… Turlough

se aşeză confortabil în scaun. Nu am dorit şi nu doresc să-ţi fac niciun rău, Katie. Dacă nu m-ai fi înfruntat astă-noapte, nu aş fi fost atât de… de nepoliticos.

— Înţeleg, îi răspunse Kathryn, încercând să adopte un ton şi o atitudine mai sfioasă, dar nu vreau să-mi deranjez copilul.

«Ticălosul!» îl înjură Kathryn în gând. «Ca şi cum ar fi vina mea pentru că a încercat să mă violeze!»

Kathryn refuză să-i întâlnească privirea, încercând să-i ascundă cât putea, adevăratele gânduri. Turlough avea, cu siguranţă, multe defecte, dar în niciun caz nu era ceea ce s-ar fi putut numi un om prost.

Surprins de atitudinea ei mult mai agreabilă şi mai liniştită, Turlough se întrebă dacă ea ar fi putut fi convinsă să cedeze în cele din urmă. Doar, ceea ce îi lipsea acum, era un bărbat puternic, protector, care să o aşeze pe locul cuvenit, la înălţimea cuvenită. Dacă s-ar fi putut întâmpla să fie el acel bărbat, atunci îşi putea permite deja să fie generos.

— Deşi s-a întâmplat mai mult datorită împotrivirii tale, spuse Turlough, îmi cer scuze pentru orice neplăcere pe care lipsa mea de răbdare ţi-a provocat-o. După ce se va naşte copilul, el bine, o vom lua de la capăt. Deci, sunt iertat, drăguţo… Nu-i aşa?

— Da.

Încercând să pară cât mai ruşinată, Kathryn

îşi ridică privirea sfioasă spre el.

— Excelent! Acum te voi ajuta la spălat.

— Nu!

Refuzul ei fu prea rapid şi urma de căldură şi blândeţe din privirea lui Turlough dispăru ca prin farmec.

— Jocul de-a femeia ruşinoasă nu e necesar, continuă Kathryn, dar nu acesta e motivul refuzului meu. De fapt, nu e nevoie să încerci să te scuzi pentru ceva care e deja iertat.

— Dar insist.

La prima atingere, Kathryn se cutremură de neplăcere.

— Relaxează-te… îi şopti Turlough, simţindu-i încordarea în timp ce îi mângâia spatele. Nu-ţi voi face niciun rău…

Ştergându-i spatele cu o mână, Turlough o îmbrăţişă, punându-i cealaltă mână pe umeri. Muşchii ei se relaxară. Aproape fără să-şi dea seama, se sprijini de braţul ce îi susţinea corpul, pierzându-şi puterea sub efectul masajului insistent.

Speriată de o atingere uşoară a sânilor, Kathryn deschise brusc ochii. Turlough o privea, aşteptându-i reacţia.

«Mă încearcă…», îşi dădu seama, privind imediat în altă parte, dezgustată.

Forţându-se să pară supusă, Kathryn nu protestă în niciun fel. Se simţi însă umilită, chiar şocată, în momentul în care sfârcurile sânilor ei se întăriră.

— Uită-te la mine, îi spuse Turlough cu o voce răguşită. Mă mai înfrunţi vreodată? continuă el, când Kathryn îşi întoarse privirea.

— Nu.

Kathryn reuşi cu greu să-şi ascundă dispreţul.

Turlough se apleca şi o sărută, căutând să guste dulceaţa gurii ei. Urmă un sărut lung. Kathryn se simţi groaznic, dar îşi impuse să nu protesteze.

— Ridică-te! îi porunci Turlough, ajutând-o. Sfârcurile tale de-abia aşteaptă să fie sărutate.

— Dar ai spus… izbucni Kathryn.

— Ştiu prea bine ce am spus, o întrerupse tăios, după care îi zâmbi uşor. Dar nu am jurat că nu te voi atinge.

— Porcule!

Cuvintele îi zburară lui Kathryn de pe buze înainte de a realiza gravitatea lor.

— Ţii la plodul pe care îl porţi? izbucni Turlough. Sau vrei să mă înfrunţi din nou?

Kathryn îşi întoarse privirea şi nu mai spuse nimic. Pentru binele copilului, va trebui să suporte mângâierile porcului de Turlough.

Satisfăcut, Turlough îi sărută gâtul, apoi sânii, coborând tot mai ameninţător, de-a lungul corpului ei.

— Eşti pregătită pentru mine, murmură Turlough excitat, când degetele lui descoperiră căldura dintre coapsele ei.

Kathryn se cutremură îngrozită, dar Turlough îi înţelese spasmul ca pe un semn de excitare. Dar,

conducătorul clanului O'Neill era un om ocupat, aşa încât nu mai continuă joaca cu Kathryn.

— Astăzi te vei odihni, spuse Turlough, aranjându-şi hainele şi luându-şi mâinile de pe corpul ei. Musafirii mei pleacă în dimineaţa aceasta, iar deseară vei fi gazda mea.

În sufletul său, Turlough ardea de dorinţa de a o poseda, dar îşi reaminti că nu era decât o femeie pe care o putea supune în orice moment. Lăsând-o în pace, traversă camera, dar se opri în pragul uşii, întorcând spre ea o privire flămândă.

— Să porţi rochie de mătase în seara aceasta!

— Mătase verde?

— Da, cea pe care o purtai în Beltane, prima dată când te-am întâlnit, îi spuse Turlough şi zâmbi cu şiretenie Maude ţi-o va aduce.

— Dar…

— Te vei îmbrăca pentru a-mi face mie plăcere, o întrerupse. Corpul tău începe oricum să înţeleagă că îmi aparţine, cu toate că mintea ta nu a acceptat acest lucru.

Apoi ieşi din cameră.

Umilită, Kathryn rămase nemişcată, în picioare, în cada de baie. Lacrimi fierbinţi de ruşine începură să fi brăzdeze obrajii roşii ca sângele. Se simţi murdărită de atingerea dezgustătoare a lui Turlough. Hugh nu o va mai dori de acum înainte şi ea nu-l putea învinovăţi cu nimic. Probabil îi va lua copilul şi o va alunga.

Kathryn ieşi din cadă şi se uscă. Ridicându-şi cămaşa de noapte de pe podea, observă că era

ruptă şi o aruncă. Goală, se aşeză pe pat şi închise ochii, îngrozită de ceea ce o aştepta odată cu căderea nopţii, când întunericul îl va aduce pe Turlough.

Îngrijorată, Maude intră grăbită în cameră, câteva clipe mai târziu.

— Ţi-a făcut vreun rău? o întrebă speriată

— Numai mândriei mele.

— Bine. Maude începu să râdă, surprinzând-o pe Kathryn. Din câte ştiu eu, nimeni n-a murit de aşa ceva.

La ora cinei, Kathryn apăru ţeapănă la capătul de sus al scărilor. Părul liber îi cădea pe umeri şi îmbrăcase rochia pe care i-o indicase Turlough. Amintindu-şi că rochia aceasta îi plăcuse cel mai mult fostului ei soţ, Kathryn oftă. Cel puţin aparent, Turlough avea aceleaşi gusturi.

Cu toate că anii ce trecuseră şi sarcinile îi rotunjiseră corpul, rochia îi venea perfect. Cu toate acestea, rochia de mătase verde abia reuşea să-i acopere sânii ca două fructe coapte. Privind spre decolteul ameţitor, Kathryn se simţi de-a dreptul dezbrăcată.

Deşi destul de ineficace, găsi o soluţie şi îşi acoperi pieptul cu părul des. «Aşa! – îşi spuse satisfăcută cel puţin e o piedică împotriva ochilor prea curioşi.»

Un zgomot apăsat o făcu să tresară. Ridicându-şi privirea, Kathryn îl văzu pe Turlough urcând radios spre ea.

— Veneam să te conduc, îi spuse.

— Eu… rosti Kathryn cu glas tremurat. Uşa era deschisă. Nu am îndrăznit…

— Sânii tăi trebuie admiraţi, rosti Turlough, dându-i părul la o parte, expunându-i privirilor tuturor.

Jenată, Kathryn simţi fiecare ochi aţintit asupra ei când Turlough o conduse la masa înaltă. Kathryn se îmbujoră, devenind roşie de furie. Se simţea ca o pradă expusă privirilor pentru a fi evaluată.

Turlough se aşeză între Kathryn şi Calvagh. Imediat apăru şi Sorley Boy MacDonnell care se aşeză la stânga Kathrynei care răsuflă uşurată ştiind că avea cel puţin un prieten aproape. Odată cu apariţia mâncărurilor şi a băuturilor, sentimentul că era în centrul atenţiei dispăru şi Kathryn răsuflă uşurată.

— Un toast pentru Lady Kathryn! spuse Turlough, ridicând o cupă.

Urmând îndemnul şefului lor, ceilalţi căpitani ridicară şi ei cupele semn de salut. Kathryn refuză însă onorurile lor, neluându-i în seamă.

— Bea! rosti Turlough apăsat, punându-şi o mână pe umărul ei. Te vei relaxa.

Kathryn îi întâlni privirea şi remarcă avertismentul că nu-i va tolera nicio supunere. Înclinându-se, ridică o cupă şi bău.

Mulţumit de comportarea ei supusă, Turlough zâmbi şi îi mângâie umărul. Apropiindu-se ameninţător, îi sărută gâtul.

— Zâmbeşte şi comportă-te ca o gazdă

graţioasă şi încântată de musafiri, îi şopti.

Renunţând la indiferenţa arborată, Kathryn se întoarse mai întâi spre Calvagh O'Donnell.

— Bună seara, domnule! Sper că totul este pe placul dumneavoastră.

— Bună seara, contesă! îi răspunse O'Donnell cu privirea aţintită asupra sânilor ei ce încercau să scape din strânsoare. Frumuseţea şi bogăţia acestui ţinut este… desăvârşită.

Kathryn roşi, în timp ce Turlough începu să râdă. Controlându-se, Kathryn se întoarse spre Sorley Boy MacDonnell şi se forţă să fi zâmbească. Mascându-şi sentimentele, MacDonnell îi răspunse cu un surâs rece.

— Văd că îţi îndeplineşte orice dorinţă, îi spuse MacDonnell lui Turlough.

— Tot ceea ce îi lipseşte e un bărbat adevărat care să-i ofere un cămin şi nu numai…

Cele trei căpetenii irlandeze începură să râdă zgomotos, amuzându-se de gluma lui vulgară.

Umilită, Kathryn nu mai reuşi să suporte şi se ridică brusc.

— Sper că mă scuzaţi, domnilor, spuse politicoasă.

— Aşază-te! îi porunci turlough. Sau vrei un nou spectacol?

— Refuz să mai stau aici în timp ce discutaţi de parcă aş fi surdă sau n-aş avea niciun fel de sentimente.

Vocea lui Kathryn crescu în intensitate, devenind aproape isterică.

— Ne cerem scuze, începu Turlough pe un ton conciliant. Aşază-te şi mănâncă! Trebuie să-ţi recapeţi puterile.

— Aşază-te, te rog, spuse şi MacDonnell. Nu am vrut să te jignesc.

Kathryn ezită, apoi se aşeză. Bărbaţii începură să mănânce. În curând, uitară de prezenţa ei şi începură să facă planuri împotriva englezilor, după ce urma să fie încheiat conflictul dintre Turlough şi Hugh. Ea tresări la auzul numelui soţului ei, dar, simţindu-i interesul pentru acest subiect, Turlough le făcu semn celorlalţi să tacă.

Kathryn mâncă puţin şi numai la îndemnul lui Turlough, care îi urmărea atent orice mişcare. La sfârşitul mesei, observă speriată că toţi bărbaţii din sală băuseră mai mult decât trebuia.

Kathryn băuse şi ea două cupe de vin, la îndemnurile lui Turlough şi se ameţise puţin.

La un moment dat, Turlough se apropie şi o îmbrăţişă.

— De-abia aştept clipele în care vom fi doar noi doi, porumbiţa mea, îi murmură la ureche.

Kathryn împietri la auzul cuvintelor lui.

— Sărut-o! strigă unul dintre oştenii de lângă uşă.

Sugestia lui fu urmată de altele şi mai vulgare.

— Sărut-o!

— Îmblânzeşte scorpia!

— Arată-i ce-i dragostea!

— Pe masă…!

Râzând mulţumit, Turlough o îmbrăţişă strâns

cu braţele lui de oţel. Cu toate că instinctul îi poruncea să fugă, Kathryn îi zâmbi fermecătoare. Era hotărâtă să câştige războiul împotriva lui Turlough. Spre marea lui surpriză, Kathryn îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

— Dă-mi voie, murmură ea, apropiindu-i capul.

Buzele ei erau umede şi îl invitau să le atingă. Privindu-l languros şi provocator, Kathryn îl sărută aţâţându-i fără milă simţurile.

«Cine pe cine mai controlează oare?» se întrebă Turlough într-o clipă. Pe neaşteptate, luă el iniţiativa, căutându-i buzele, limba şi dulceaţa îmbătătoare. Apoi, Turlough se retrase la locul lui, radiind victorios.

Bărbaţii începură să laude imediat puterea de convingere a comandantului lor, în timp ce Kathryn se abţinu cu mare greutate să nu-şi şteargă gura cu dosul mânecii.

— De când sunt trataţi prizonierii ca oaspeţi de onoare? întrebă Maura, care apăruse în cameră pe neaşteptate.

— Dispari!

Turlough îi indică cu un gest Maurei să părăsească imediat camera.

— Du-te înapoi în camera ta!

— O preferi pe târâtura asta în locul meu? Maura se apropie de Kathryn. Mai degrabă s-ar duce la cimitir unde îi e locul!

— Liam! strigă Turlough.

Liam apăru imediat şi o prinse pe Maura care începu să se zbată.

— Du târfa asta acasă şi vezi să stea acolo! îi porunci Turlough. Chiar dacă va trebui să stai personal s-o păzeşti toată noaptea.

Hohote de râs izbucniră din piepturile bărbaţilor.

Zâmbind uşor, Liam o ridică pe Maura şi o aşeză pe umărul lui. Apoi ieşi din cameră, nu înainte de a-i da o palmă peste fund Maurei, care se liniştise brusc.

— Trebuie să o conduc pe Lady Kathryn în camera ei, le spuse Turlough celor două căpetenii. Vom discuta încă o dată înainte de plecarea voastră.

Întorcându-se spre Kathryn, îi oferi braţul. Obosită, Kathryn se lăsă condusă afară din cameră.

Sus, Turlough încuie uşa dormitorului şi întinzându-se după Kathryn, o prinse într-o îmbrăţişare puternică. Ţinând-o strâns, încercă să o sărute.

Căutând un sprijin, Kathryn îşi dădu capul pe spate şi, ţinându-şi respiraţia, întrebă:

— Vrei să o chemi pe Maude, te rog?

Turlough zâmbi însă şiret.

— Nu, mai bine sunt eu camerista contesei în seara asta…

— Dar mi-ai promis! Lacrimi de disperare apărură în ochii ei. Te rog, copilul meu…

— Lacrimi? întrebă Turlough batjocoritor, cu vocea mai rece decât cele mai amarnice vânturi de iarnă. Atingerea mea te face să plângi cumva?

Speriată, Kathryn îşi întoarse privirea şi tăcu.

— Ţi-e teamă de mine? o întrebă, făcând-o să îl privească drept în ochi.

— Nu, minţi ea.

Turlough zâmbi, simţind-o că minte, dar se îndreptă spre uşă. Vocea lui Kathryn îl opri din drumul său.

— Pot să vizitez mormântul lui Shane? îl întrebă. Am, totuşi, datoria de a-i îngriji mormântul.

Turlough o privi tăcut câteva clipe.

— Mă voi gândi, îi răspunse în cele din urmă evaziv, apoi ieşi din cameră fără alte cuvinte.

Scârbită, Kathryn privi spre uşă şi se întrebă ce făcea oare Hugh în acel moment.

«Dacă nu ar fi copilul lui Hugh – gândi cu amărăciune – aş pune capăt vieţii mele fără rost.»

* * *

Zgomote puternice venind dinspre curtea de sub camera ei o treziră pe Kathryn devreme, în dimineaţa următoare. Ce se întâmpla afară? apoi îşi aminti. MacDonnell urma să plece. În curând, va primi ajutor. Dar cât de curând? Cât mai putea să-l ţină la distanţă pe Turlough?

Kathryn hotărî să fie pregătită pentru orice posibilitate de evadare. La urma urmei, dacă s-ar elibera singură, ar fi fost cu siguranţă, mai puţin primejdios pentru Hugh.

Cada de baie, umplută cu apă fierbinte, era deja pregătită în faţa căminului. Kathryn trase pătura, se ridică şi şi-o înfăşură în jurul corpului.

Se aşeză pe marginea patului şi se aplecă spre clopoţel, dar uşa camerei se deschise.

— Bună dimineaţa! îi spuse Maude. Ţi-am pregătit micul dejun şi trebuie să mănânci tot.

Aşeză tava pe noptieră, după care începu să facă ordine şi să aranjeze lucrurile în cameră.

Aplecându-se deasupra tăvii, Kathryn îi inventarie rapid conţinutul. Şuncă, ouă, pâine proaspătă şi două căni. O cană era cu lapte, iar cealaltă cu bere.

— Astăzi am de ales cumva? întrebă Kathryn, privind cele două câni.

— Nu, berea este pentru el, răspunse Maude.

Surprinsă, Kathryn ridică privirea. În pragul uşii de legătură dintre camerele lor, se afla Turlough care o admira în tăcere – părul ciufulit, expresia somnoroasă, pielea netedă, acoperită de pătură.

— Ai nevoie de întăriri? întrebă Kathryn aruncându-i o privire lungă lui Maude, care se prefăcu surprinsă. Nu m-am aşteptat la aşa ceva din partea ta.

— Obişnuita înţepătură de dimineaţă? o întrebă Turlough, traversând camera şi aşezându-se pe un scaun. M-am gândit că ar fi plăcut să luăm micul dejun împreună.

«Plăcut pentru cine?» se întrebă Kathryn. Privirile li se întâlniră şi ea îi arătă laptele lui Turlough.

— Nu îl voi bea şi tortura nu va ajuta la nimic.

— Eşti însărcinată! strigă Maude din colţul

opus al camerei.

Turlough îşi întoarse privirile de la chipul hotărât al lui Maude la expresia încăpăţânată a lui Kathryn, apoi ridică din umeri.

— Bea laptele, Katie.

— Eşti sau nu eşti şeful clanului O'Neill? întrebă Kathryn. Cine conduce aici?

Turlough o privi cu răceală. Ochii i se îngustară şi întreaga lui expresie radia nemulţumire.

— Bine, îl voi bea.

Dar, în momentul în care atinse cana cu lapte, observă zâmbetul triumfător al lui Maude.

— Oh!

Cana îi alunecă printre degete şi căzu pe podea, spărgându-se.

— Ai făcut-o intenţionat! o acuză Maude.

«Vrăjitoare şmecheră!» gândi Turlough, abţinându-se să izbucnească în râs. Jurându-şi că o va face să bea o cană cu lapte, Turiough se forţă să pară serios. Bineînţeles, el nu băuse niciodată lapte şi îi înţelegea împotrivirea, dar ţinea să-i fie ascultate poruncile. Kathryn îi nesocotise porunca şi el nu-i putea permite acest lucru, oricât de mult ar fi vrut să-i intre în graţii. Dar tot ceea ce aparţinea şefului clanului O'Neill trebuia să fie supus şi ascultător.

— Nu a fost decât un accident, capitulă Kathryn. Adu-mi altă cană şi o voi bea.

Nu-şi putea permite să îşi înrăutăţească situaţia din cauza unui lucru atât de minor.

— Te comporţi ca o adevărată irlandeză, remarcă Turlough, după ce Maude ieşi din cameră.

— Cum aşa?

— Rebelă şi supusă în acelaşi timp. Trăieşti numai pentru a te răzvrăti a doua zi. Acesta e felul de a fi al irlandezilor.

După ce Turlough plecă, Kathryn făcu o baie şi se îmbrăcă apoi cu o fustă subţire şi o bluză de in Apoi se îndreptă spre fereastră şi aruncă o privire în curtea castelului.

Cele două căpetenii şi oştenii lor erau gata de plecare. Turlough, Liam şi alţi câţiva luptători îşi luau *rămas bun.* În momentul în care cei doi îşi întoarseră caii şi îşi începură lunga călătorie spre casă, un zâmbet lumină figura lui Kathryn.

«Înainte de a sfârşi cu el – se jură Kathryn alergând spre uşă – Turlough îl va ruga pe soţul meu să mă primească înapoi». Uşa era descuiată. Kathryn alergă grăbită şi coborî în curte.

— Ce cauţi aici? o întrebă aspru Turlough.

— Mi-ai promis că îmi permiţi să merg la mormântul lui Shane, îi răspunse Kathryn.

— Nu ţi-am promis nimic. Am spus doar că mă voi gândi.

— Şi?

Turlough zâmbi.

— Doamnă, ai nevoie de o escortă şi sunt ocupat acum.

Zâmbetul lui Kathryn păli.

— Liam?

— Şi oamenii mei sunt destul de ocupaţi.

— Maude? insistă ea.

— Maude are destule treburi în casă.

Turlough se răsti la ea.

— Cu toţii avem ceva de făcut! Nimeni nu poate să te însoţească acum la cimitir!

— Trebuie să fie cineva! spuse Kathryn disperată.

O lacrimă începu să se rostogolească pe obrazul drept.

Lacrima aceasta spulberă fermitatea lui Turlough.

— Liam! strigă brusc.

— Da, răspunse acesta, apărând imediat în spatele său.

— Găseşte-l pe băiatul de la grajduri! îi porunci aspru Turlough, încercând să mascheze faptul că se supunea capriciilor unei femei.

Liam îi făcu un semn lui Kathryn şi porniră împreună spre grajduri. Turlough îi urmă.

Bucuroasă de proaspăta ei victorie, Kathryn aruncă un zâmbet cuceritor spre Turlough.

— Mulţumesc, îi spuse ea dulce, fermecându-l cu privirea.

Iritat, Turlough zâmbi discret, deşi ştia că fusese manipulat dintr-un capriciu.

— Îmi vei mulţumi deseară, îi răspunse, râzând la schimbarea bruscă a expresiei ei.

Băiatul de la grajduri era un tânăr ce nu avea, după părerea lui Kathryn, mai mult de doisprezece sau treisprezece ani. Mai înalt decât ea doar cu

câţiva centimetri, era subţire şi neîndemânatic. Cu toate că părul şaten era obişnuit, ochii albaştri strălucitori şi figura de înger îi dădeau o înfăţişare aparte. Speriat de ameninţările lui Turlough, băiatul îşi legăna capul şi Kathryn realiză că era destul de încet la minte.

— Fii atent, Tim! îi porunci Turlough. Băiatul se supuse imediat. Aceasta este Lady Kathryn. O vei însoţi până la cimitir astăzi şi vei fi la dispoziţia ei în orice altă zi va dori? Ai înţeles?

— D-d-da, răspunse Tim, rămânând mut în faţa lui Kathryn.

Când Kathryn îi zâmbi, Tim roşi şi începu să-şi legene capul.

— Mergem?

Kathryn îi întinse o mână şi se îndepărtară împreună.

— Cred că doamna contesă va face în curând o nouă cucerire, remarcă Liam, privindu-i şi izbucnind în râs.

— Mergi la treaba ta! îi spuse Turlough aspru.

Părăsind curtea, Kathryn şi Tim trecură pe lângă capela familiei O’Neill, îndreptându-se spre cimitir. Observând neliniştea băiatului, Kathryn încercă să îl calmeze.

— Când Shane O’Neill era soţul meu, Dungannon era casa mea, îi spuse. Îţi aminteşti de mine?

Tim se opri brusc şi o privi curios. O amintire vagă pâlpâia în ochii săi.

— D-da, doamnă.

Tim roşi, adăugând:

— Nu v-am uitat niciodată pentru că sunteţi atât de frumoasă…

— Cât de curtenitor! exclamă Kathryn. Din câte îmi amintesc, ai avut odată un accident. Te-ai refăcut complet?

— Mă simt bine, îi răspunse Tim derutat, dar oamenii nu mai sunt aceiaşi. Domnul Turlough spune că mi s-a cam împrăştiat mintea, dar eu nu îmi amintesc aşa ceva.

În cimitir, Kathryn se îndreptă spre mormântul lui Shane, în timp ce Tim, înfricoşat de fantome şi strigoi, se dădu înapoi. Dacă cineva nu era atent, îşi imagina Tim, spiritele morţilor îl puteau atrage, fără posibilitate de întoarcere în lumea celor vii.

Kathryn îngenunche în faţa mormântului lui Shane şi rămase nemişcată, ca şi cum ar fi căzut în transă. Figura lui Shane, aşa cum arăta înainte de a dispărea de pe faţa pământului, prinse contur în imaginaţia ei.

«E linişte aici…» gândi Kathryn. «Nu am venit de mult timp, pentru că a trebuit să fug de Turlough. Ai încă o fiică… Shana seamănă perfect cu tine…»

Cu faţa plină de lacrimi, Kathryn reveni încet la realitate. «Oh, Hugh…» spuse oftând, gândindu-se la distanţa ce-i despărţea.

— Nu plângeţi, doamnă!

Înfruntându-şi frica de cimitire, morţi şi morminte, Tim ajunsese în spatele ei şi îngenunchease.

— Vă rog, nu plângeţi…

Fără să stea pe gânduri, Tim îi şterse cu mâinile lui murdare obrajii plini de lacrimi.

— Tim este cel mai bun prieten al dumneavoastră, îi spuse el bucuros.

— Mulţumesc, îi răspunse Kathryn zâmbindu-i. Şi eu voi fi cea mai bună prietenă a ta.

Tim zâmbi mulţumit.

— Mâine vă voi aduce flori din grădina castelului şi le veţi putea lăsa aici.

— Ar fi bine.

Apoi, imaginându-şi faimoasele grădini ale castelului jefuite de cele mai frumoase flori, izbucni în râs.

Capitolul 13

Zilele se scurgeau, lungi şi apăsătoare, dar nimeni nu suferea mai mult decât Hugh. Slăbit de atâtea griji, Hugh părea să fi îmbătrânit cu zece ani în zilele ce urmaseră răpirii lui Kathryn. Sentimentul vinovăţiei îi chinuise mintea şi inima până ce ajunsese să nu mai poată dormi. Jurase să o apere pe Kathryn şi dăduse greş. Hugh îşi imagina că şi cele mai groaznice chinuri ale iadului erau mai uşor de îndurat decât suferinţa sa.

La început, fusese furios că planul său de a porni imediat spre Dungannon eşuase, dar, în cele din urmă, acceptase logica prietenilor săi.

Bine instruiţi şi adevăraţi experţi în meseria

lor, spionii din *Ulster* îl informaseră că Turlough era autorul răpirii. Din câte aflase, Kathryn era nevătămată şi, cu toate că era permanent supravegheată, avea puţină libertate.

Hugh, Lordul Burke, Patrick şi Conal discutau de multe ori în birou, punând la cale planuri de salvare.

Hugh insistase ca planul final s-o pună cât mai puţin în primejdie pe Kathryn, deşi ştia, în inima sa, că un astfel de plan nu exista.

— Domnilor, le întrerupse Peg gândurile, un domn Francis MacDonnell doreşte să discute cu dumneavoastră despre Lady Kathryn.

Toţi patru rămaseră surprinşi auzind vestea, dar îl invitară pe Francis MacDonnell în birou. Era acelaşi luptător care adusese capul lui Shane la Castelul Dublin.

— La loc, îl invită Hugh, făcându-i un semn lui Peg să plece.

Amintindu-şi imediat de moartea tragică a lui Shane, Patrik şi Conal schimbară o privire suspicioasă la adresa fiului lui MacDonnell.

— Am un mesaj de la Sorley Boy MacDonnell, spuse Francis.

Hugh se încordă.

— Vorbeşte!

— Turlough o ţine prizonieră pe soţia ta, my Lord.

— Ştiu acest lucru, îl întrerupse Patrick. De unde ai informaţia?

— Lasă omul să vorbească! izbucni Hugh.

— Am văzut-o cu ochii mei pe contesă, continuă Francis, spre surprinderea lor. Eram la Dungannon când a fost adusă. Turlough se aşteaptă şi speră să încerci să o salvezi în curând. Un atac direct ar fi curată sinucidere. Timp de o săptămână, tatăl meu vă aşteaptă să vă întâlnească la Antrim.

— E o cursă, rosti Patrick. Tot aşa l-au omorât şi pe Shane.

— Jur că aceasta nu este o cursă!

— Crezi că sunt cuvintele tale la fel de adevărate şi de bune ca ospitalitatea voastră? insinuă Conal.

La urma urmei, acesta era adevărul: cei din familia MacDonnell îi oferiseră ospitalitate lui Shane, apoi îl otrăviseră şi-i predaseră capul însângerat.

— De ce m-ar ajuta Sorley Boy? întrebă şi Hugh suspicios.

— Tatăl meu nu vă ajută pe dumneavoastră, my Lord, replică tânărul. O ajută pe Lady Kathryn căreia îi este dator.

Urmă o tăcere apăsătoare. Ochii lui Hugh se umplură de durere şi vocea lui deveni un oftat prelungit.

— Cum era când ai văzut-o?

— Contesa s-a purtat la fel de maiestuos ca o regină, îi răspunse Francis. A dovedit mult curaj, chiar mai mult decât s-ar presupune la o femeie.

Ţinând cont de suferinţa vizibilă a lui Hugh, Francis adăugă:

— Doamna a fost tratată cum se cuvine.

Hugh încuviinţă şi întoarse privirea spre Conal.

— Condu-l pe acest tânăr la Peg. Spune oamenilor că vom porni la căderea nopţii. Menajera îţi va servi o masă bună şi îţi va da un pat unde să te poţi odihni, îi mai spuse lui Francis.

— Unde pornim? întrebă Patrick, după ce uşa se închise în urma lui Francis şi a lui Conal.

— Antrim.

— Atunci să ne pregătim pentru orice surpriză, îl sfătui Patrick. MacDonnell ar putea fi părtaş la cursa întinsă de Turlough.

Hugh încuviinţă din nou, ştiind că nu au de ales.

— Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

Tăcut până atunci, Lordul Burke se ridică deodată şi interveni în discuţie:

— Voi pleca acum, dar mă voi întoarce cu oamenii mei deseară.

— Nu, spuse Hugh cu o voce ce nu admitea replică. Nu ne vei însoţi la Antrim, prietene. Fiona va naşte în curând. Mai bine…

— Oricum nu pot decât să o ţin de mână! protestă Burke.

— Rămâi la Dublin, îi spuse Hugh. Dacă este o cursă îl vei anunţa pe vice-rege sau chiar pe regină, sau pe cineva care are posibilitatea şi mijloacele să o elibereze pe Katie. Nu-mi voi lăsa soţia şi copiii la mila lui Tourlough chiar de va trebui să ies din mormânt.

Cu o privire aprobatoare, Lordul Burke plecă şi Patrick începu să facă pregătirile în vederea călătoriei lor.

Hugh îşi turnă un pahar de whisky şi se aşeză în faţa căminului. «Nu e decât vina mea!» gândi pentru a mia oară. Cum putea oare să o mai privească pe Katie? Cât de mult suferea ea oare în mâinile lui Turlough?

«Dacă îndrăzneşte să o atingă, îl voi...»

Nervos, Hugh aruncă paharul peste lemnele ce ardeau.

* * *

Zilele începură să se scurgă monoton pentru Kathryn. În fiecare noapte, Turlough o chinuia cu atingerile. Sale respingătoare şi, cu toate că nu-i dădea nicio satisfacţie, sentimentul de vină începuse să o macine. Cu cât Turlough devenea tot mai atent faţă de ea, cu atât mai mult creştea ura ei. Se simţea dezgustată de valul de insulte şi înjurături pe care i le adresa în gând lui Turlough. Cu toată opoziţia ei înverşunată, Turlough nu o mai lovise niciodată. Probabil, încântarea lui îl făcuse orb şi surd.

În fiecare dimineaţă, Kathryn cobora în curte, unde o aştepta Tim, ţinând ascunse florile pe care le lua pe furiş din grădină. Se îndreptau amândoi spre cimitir, iar, la întoarcere, Tim îşi lua *rămas bun* până a doua zi.

Cu toate că Tim era oficial escorta ei, Kathryn ştia că luptătorii lui Turlough îi urmăreau. Orice abatere de la comportarea lor obişnuită urma să

aducă asupra lor revărsarea mâniei lui Turlough.

Dar mai era încă o persoană care îi urmărea de la distanţă: Maura. Zi de zi făcea planuri de a scăpa de rivala pe care o detesta enorm, folosindu-se tocmai de neîndemânarea şi încetineala lui Tim.

În ziua aceea, întorcându-se de la cimitir, Tim atinse ca din greşeală mâna lui Kathryn şi roşi când aceasta îl privi în ochi.

— Daisy are căţeluşi în grajd. Vrei să-i vezi? o întrebă, coborându-şi privirea.

— Da, Tim, mi-ar plăcea să văd căţeluşii lui Daisy.

Când intrară în grajd, nimeni nu îi opri. Kathryn ştia însă, că cineva plecase deja să-l informeze pe Turlough, care va fi furios că nu i se ceruse permisiunea. «Să-l ia dracu'!» Se săturase de aşa-zisa ei libertate şi refuza să se simtă mereu ca şi cum ar fi fost prinsă în lanţ de Turlough.

Tim o conduse în celălalt capăt al grajdului, la ultima boxă. Mirosea a cal şi a piele, dar se simţea freamătul unei vieţi noi. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, Kathryn privi cu atenţie în boxă. Daisy, o căţea irlandeză, cu blană cenuşie, era înconjurată de zece căţei ca nişte mingi gri deschis.

Unul lângă celălalt, Kathryn şi Tim îngenunchează pentru a vedea mai bine căţeii. Ca nişte baloane pufoase se rostogoleau, se ciocneau unul de altul, făcând cunoştinţă cu lumea în care apăruseră de puţine zile. Observându-i, căţeii se

îndreptară spre cei

Joi care începură să râdă bucuroşi. Unul dintre căţei şchiopăta şi Kathryn arătă spre el.

— Aşa s-a născut, dar n-am îndrăznit să-i spun domnului Turlough.

— De ce nu?

— Câinii şchiopi nu sunt buni la vânătoare. Probabil că domnul Turlough ar fi poruncit să fie înecat.

— Nu…! ţipă Kathryn. Nu voi permite acest lucru!

Cu convingerea că Lady Kathryn avea puterea să salveze căţelul, Tim zâmbi uşurat.

— După ce va mai creşte, nu vrei să mi-l dai mie?

— Ba da. Şi vă promit că voi avea grijă de el.

— Doamnă, strigă Turlough intrând în grabă în grajd, urmat îndeaproape de Liam. Ce cauţi aici? întoarce-te imediat în camera ta!

Kathryn păli, iar Tim se sperie.

— Eu am condus-o aici pe Lady Kathryn, spuse Tim, cerându-şi iertare.

«L-a vrăjit şi pe idiotul ăsta!» gândi Turlough. «Trebuia să o ţin încuiată în cameră în loc să o las să-şi găsească aliaţi!»

— D… d… doamna era tristă, reuşi Tim să îngaime, speriat de privirea duşmănoasă a lui Turlough, îndreptată asupra lui. Căţeii au înveselit-o. E atât de râu?

— Nu e rău deloc, spuse Turlough privind spre căţei. Lady Kathryn poate vedea căţeii ori de câte

ori doreşte.

Kathryn şi Tim zâmbiră.

— Căţelul acela e şchiop, spuse Liam arătând spre ghemuleţul pufos de lângă Daisy.

— Scăpaţi de el! porunci Turlough.

— Nu! strigă Kathryn.

Surprinşi de fermitatea cuvântului, cei doi bărbaţi îşi întoarseră privirile mirate spre ea. Kathryn îi prinse mâinile lui Turlough într-ale ei şi înălţă o privire rugătoare spre el.

— Te rog, Tim mi-a promis că voi putea avea eu grijă de căţelul şchiop.

— Vrei să ai grijă de un câine nefolositor? întrebă Turlough neîncrezător.

Liam zâmbi. Ştia că Turlough nu înghiţea ideea ca un căţel să fie preferatul contesei. Dar… Turlough era gata să-i ofere orice lui Lady Kathryn, în afară de liberate, pentru a o cuceri.

— Nu cred că are rost, încercă Turlough, însoţindu-şi cuvintele cu un gest dezaprobator.

— Vreau câinele, insistă Kathryn. Te rog…

Turlough se înmuie în cele din urmă.

— Foarte bine, acceptă el, convins că sentimentalismul ei se datora faptului că e însărcinată. Acum vino în casă!

— Mulţumesc, murmură Kathryn. Ne vedem mâine, îi spuse lui Tim, înainte de a se întoarce.

Tim o privi lung.

— Ei, viteazule, doar nu încerci cumva să-i furi contesa stăpânului, nu-i aşa?

— Nu.

Tim roşi din nou vinovat.

— Eşti un băiat bun, spuse Liam, bătându-l pe umăr prieteneşte. Ar fi periculos să greşeşti faţă de stăpânul tău.

Aşa cum îşi imaginase Maura, în acea seară, curtea era pustie, toţi oştenii fiind la cină. Ducând un vas acoperit, Maura îl căută pe Tim. Intrând în grajd, îl găsi terminându-şi treburile.

— Te căutam, îi spuse Maura, înaintând.

— Pe mine? întrebă Tim surprins.

Dintotdeauna o admirase pe Maura, dar aceasta nu-l remarcase până acum.

— Da, Tim. Şi ţi-am adus o tocană delicioasă, special făcută pentru tine.

«Băiatul e tare prost!» gândi Maura. Era destul de uşor să-i câştige încrederea şi să îl atragă de partea ei.

— Aş vrea să fim prieteni, îi spuse. Vrei să fii prietenul meu?

— Da.

Tim era fericit şi nu-i venea a crede că putea avea un asemenea noroc. Acum avea două prietene şi amândouă drăguţe. De acum, oştenii lui Turlough nu aveau de ce să îl mai ia în râs. De fapt, ar putea să fie mai respectuoşi, ba chiar invidioşi pe norocul lui.

Maura îi întinse vasul lui Tim şi se aşeză alături, privindu-l. Zâmbind, îşi ascunse dispreţul faţă de lipsa de maniere a băiatului.

— E foarte bună! rosti Tim cu gura plină.

Maura îşi simţi însă stomacul strângându-i-se,

numai la gândul mâncării.

— Eşti frumoasă! continuă Tim netulburat, cu vocea plină de admiraţie.

De data aceasta, zâmbetul lui Maura fu sincer, dar chipul ei păli la următoarele cuvinte ale lui Tim.

— Bineînţeles, Lady Kathryn e mai frumoasă, dar şi tu eşti frumoasă.

— Înseamnă că o placi mai mult pe Lady Kathryn? îl întrebă Maura, abţinându-se să nu-l lovească cu palma.

— Ea e cea mai bună prietenă a mea, răspunse Tim. L-am promis unul din puii lui Daisy. Stăpânul mi-a dat voie.

— Frumos din partea ta. Într-adevăr, şi tu trebuie să fii cel mai bun prieten a lui Lady Kathryn.

— Sunt.

Tim reîncepu să mănânce zgomotos, ştergându-şi bărbia cu o mânecă a cămăşii.

— Maura închise ochii, acuzându-și greaţa.

— Ţi-ar plăcea să cinăm mâine seară acasă la mine?

Ochii lui Tim începură să strălucească auzindu-i propunerea.

— Pot să vin?

— Bineînţeles, prostuţule, doar te-am invitat. Trebuie să juri că nu vei spuse nimănui, continuă ea cu o expresie serioasă. Oamenii pot trage concluzii greşite, ştii doar la ce mă refer.

Văzându-i însă expresia dezamăgită, îşi dădu

seama că Tim nu o înţelesese.

— Trebuie să păstrăm prietenia noastră secretă, altfel nu putem fi prieteni.

Maura nu dorea să o bănuiască cineva atunci când va veni clipa răzbunării pe Lady Kathryn.

— Pot să ţin un secret, începu Tim. Sigur că pot.

— Excelent! Atunci, te aştept mâine seară la cină.

Maura se ridică, luă vasul go.1 şi plecă.

O bucurie nemăsurată îi umplu sufletul lui Tim. Niciodată nu îşi imaginase că ar putea avea atât de mulţi prieteni.

A doua zi, după prânz, Turlough se îndreptă cu paşi mari spre camera Kathrynei. Fără să mai bată ia uşă, o deschise şi intră. Dar în cameră nu era nimeni. Iritat, Turlough se îndreptă spre bucătărie în căutarea lui Maude, care tocmai se pregătea să iasă.

— Unde e? întrebă Turlough.

— La cimitir, răspunse Maude, fără să-i dea atenţie, continuându-şi treburile.

Una din mâinile lui Turlough o atinse şi o opri.

— Dar e după-amiază! protestă Turlough.

— Aşa e, rosti Maude scurt.

Ora cinei se apropia şi ea avea destule treburi de făcut. Era chiar prea ocupată pentru a pierde vremea cu un om matur, care se comporta de parcă ar fi avut capul în nori Fără îndoială, tot el ar fi cel furios dacă masa nu ar fi pregătită la timp. Zâmbind ca un motan care ştie că prada e

încercuită, îi spuse să pregătească o cină uşoară, întrucât avea să servească masa în dormitor cu Lady Kathryn.

Turlough ieşi în curte şi privi cărarea spre cimitir. Kathryn era prizoniera lui de câteva săptămâni şi, totuşi, nu remarcase la ea niciun semn că i-ar fi dor de Hugh. Oare soţia nu-şi iubea contele? Sau invers? De ce nu venise oare Hugh imediat într-o încercare disperată de a o salva, în aşa fel încât să-l omoare şi să-l aşeze alături de Shane?

Tim era lângă poarta cimitirului, urmărind-o pe Lady Kathryn cu admiraţie şi devotament. Kathryn îngenunchease în faţa mormântului lui Shane şi, cu capul plecat, era adâncită în rugăciuni. Pentru o clipă, Tim asocie imaginea lui Lady Kathryn cu cea a Fecioarei Maria.

Turlough se îndreptă încet spre Kathryn, fără a-şi face simţită prezenţa. Aşa după cum arăta, Kathryn părea întruchiparea inocenţei. Oricine ar fi văzut-o, nu şi-ar fi putut imagina cât era de încăpăţânată.

Dar Turlough ştia cel mai bine.

— Întoarce-te în camera ta! îi porunci Turlough, întrerupându-i rugăciunile

«Lua-te-ar dracu'!» îl înjură Kathryn în gând, speriată. Doar îi dăduse voie să vină la mormânt. De ce nu o lăsa să se roage liniştită?

— Nu am terminat încă, îi spuse fără a ridica privirea.

Înfuriat, Turlough o luă de mână şi o obligă să

se ridice în picioare.

— Am spus să te întorci în camera ta!

— Iar eu ţi-am răspuns că nu am terminat încă, insistă Kathryn, încercând să se îndepărteze. Vreau să mă rog pentru Shane şi cred că plăcerea ta poate să mai aştepte.

— Rugăciunile tale nu sunt decât o pierdere de vreme, spuse Turlough, scuturând-o violent. Eu sunt viu şi te doresc!

— Ucigaş mizerabil! izbucni Kathryn. Mai bine ai fi murit şi tu odată cu Shane.

Turlough nu reuşi să se stăpânească şi o lovi cu dosul palmei, prinzând-o de mijloc înainte să cadă.

— Nu o atinge! strigă Tim, alergând spre ei.

Turlough trase sabia din teacă şi o îndreptă asupra lui Tim care, speriat de moartea ce îl aştepta, se opri brusc. Kathryn ţipă îngrozită, ameninţarea la adresa lui Tim făcând-o să-şi uite ura.

— Te rog, el nu înţelege, începu Kathryn, ţinând o mână în faţa vârfului ascuţit al sabiei.

Nu ar fi putut să îndure să-l vadă pe Tim rănit sau ucis de dragul ei.

Turlough îi aruncă o privire lungă Kathrynei, dar continuă să ţină sabia îndreptată spre pieptul lui Tim.

— Îmi pare rău… încercă ea să-l calmeze pe Turlough. Sarcina mă face nervoasă. Nu am vrut să te înfrunt.

Înmuiat de cuvintele ei, dar, vrând să-i dea o

lecţie lui Tim, Turlough rămase câteva clipe nemişcat.

— Îţi voi fi recunoscătoare dacă îl vei ierta, mai adăugă Kathryn.

Turlough îşi întoarse privirea de la Tim la Kathryn. Ochii ei verzi îi promiteau supunere.

— Şi veninul pe care mi l-ai turnat în ureche? întrebă Turlough.

— S-a terminat, îi promise Kathryn, îngenunchind în faţa lui supusă.

— Te rog, ai milă.

— Ridică-te, îi ceru Turlough. Jură-mi!

— Pe cuvântul meu! Jur.

— Femeile nu au cuvânt!

Kathryn îşi înghiţi mânia şi continuă:

— Jur pe vieţile şi sufletele fiicelor mele.

Turlough se întoarse spre Tim, renunţând să-l mai ameninţe cu vârful sabiei.

— Băiete, asta chiar e ziua ta norocoasă. Doamna de faţă şi minţile tale împrăştiate te-au salvat. De data aceasta, bineînţeles. Aminteşte-ţi şi nu uita avertismentul meu: nu te mai băga niciodată în treburile şi dorinţele stăpânului tău! Acum, întoarce-te la grajduri!

Tim ezită, derutat, între devotamentul pentru Kathryn şi respectul pe care i-l datora stăpânului. O privi pe Kathryn ca şi cum ar fi aşteptat să-i indice ce să facă…

Înţelegându-i dilema, Kathryn îi zâmbi liniştitor.

— Totul va fi bine, Tim. Ne vom întâlni mâine,

ca de obicei.

Şovăind, Tim înclină capul şi ieşi din cimitir.

— Mulţumesc, spuse Kathryn cu privirea aţintită asupra siluetei lui Tim. Nu voiam să moară din vina mea.

Se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe Turlough pe obraz. Turlough rămase fără replică. Era prima oară când Kathryn îl atingea din proprie voinţă. Privindu-i faţa, el tresări văzând urma roşie a loviturii lui. Nu avusese intenţia să-i strice frumuseţea şi, pentru prima oară în viaţa lui, remuşcările întrecură nemăsurata lui aroganţă. Derutat de acest sentiment de vinovăţie, atât de neobişnuit pentru el, Turlough se întoarse şi observă florile proaspete ce împodobeau mormântul! lui Shane.

— De unde le-ai luat? întrebă, arătându-i florile.

— Le-am luat din grădina ta, îi răspunse Kathryn. Te-ai supărat cumva?

— Nu, nu… Poţi să iei câte flori vrei.

«Te urăsc!» gândi Kathryn. Se comportase prosteşte şi îl pusese în primejdie pe Tim. Temnicerul ei fără milă nu ar fi pedepsit-o niciodată direct, dar ar fi lovit cu siguranţă în cei pe care ea îi iubea mai mult. Aşa încât supunerea ei era mai uşor de îndurat decât povara apăsătoare a morţii lui Tim.

Turlough şi Kathryn ieşiră din cimitir şi se îndreptară spre castel. În timp ce străbăteau curtea, câţiva oşteni observară pata roşie de pe

obrazul lui Kathryn şi câţiva dintre ei o priviră cu milă. Dacă cei mai curajoşi mormăiră ceva împotriva lui Turlough, oricum ea era sigură că majoritatea erau dezgustaţi de modul în care Turlough găsise de cuviinţă să se poarte cu lady Kathryn. La urma urmei, Kathryn era fosta soţie a lui Shane O'Neill şi mama copiilor lui. Foştii oşteni ai lui Shane îşi aminteau cu toţii cu câtă bunătate îi tratase Kathryn şi ar fi fost oricând gata să mărturisească demnitatea cu care se purtase în încercările grele la care o supusese Turlough.

La ora cinei, Tim părăsi curtea grajdului şi se îndreptă spre casa Maurei. Palid şi nervos, era îngrijorat de evenimentele ce se petrecuseră în cimitir, cu câteva ore mai devreme. Greşise oare?

Turlough O'Neill era stăpânul şi deci Tim era dator să-i arate supunere şi loialitate. Pe de altă parte, devotamentul faţă de Kathryn îi ceruse să o apere în faţa primejdiei. Se simţea copleşit de aceste probleme. Pierdut în gânduri, Tim ciocăni la uşă şi intră. Îi oferi timid un buchet de flori furate tot din grădina lui Turlough. Din seara în care Maura îi adusese mâncare în grajd, Tim fusese invitatul ei permanent la cină şi, urmându-i sfatul, venea în sat după ce ceilalţi intrau în castel.

Deprimat, Tim se aşeză la masă. Prefăcându-se indiferentă, Maura observă schimbarea din comportamentul lui şi îi puse în faţă un castron cu cartofi şi praz, garnisiţi cu bucăţi mici de şuncă. Maura se aşeză pe celălalt scaun şi amândoi

începură să mănânce, dar ea nu îl scăpă din ochi pe Tim.

— Ce s-a întâmplat? Ce te frământă? îl întrebă. Nu-ţi place mâncarea?

— Nu are legătură cu mâncarea, răspunse Tim. S-a întâmplat ceva ciudat în cimitir astăzi.

Maura îşi ascunse imediat interesul stârnit de cuvintele lui.

— Prietenii sinceri îşi destăinuie necazurile, îi spuse Maura. Poate te pot ajuta.

— Stăpânul a venit azi la cimitir ca s-o ia pe Lady Kathryn, îi răspunse Tim. Spunându-i că nu are timp să o aştepte, i-a poruncit să se întoarcă imediat în camera ei şi a lovit-o când ea l-a refuzat.

Figura lui Tim era exact imaginea confuziei lui.

— De ce trebuia să se întoarcă imediat în cameră? Nu era ora cinei.

Maura se încruntă şi mintea începu să-i lucreze cu febrilitate. Căţeaua de englezoaică primise de la Turlough ceea ce ea nu avea şi şi-ar fi dorit. Nici nu se putea găsi o altă ocazie mai avantajoasă de a-şi pune în aplicare planurile.

— Stăpânul voia să se împerecheze cu ea, îi spuse Maura aspru, şocându-l pe Tim.

— Să se împerecheze ca animalele?

— Bineînţeles, dar tu cum crezi că sunt făcuţi copiii?

— D… d… dar, se bâlbâi Tim, ea nu a vrut să meargă cu el.

— Eu o înţeleg destul de bine, spuse Maura şi îl privi serioasă.

Tim căzu uşor în capcana ei.

— De ce?

Exagerând gravitatea clipelor de groază care o aşteptau pe Kathryn în camera ei, Maura se întinse spre el şi îi şopti:

— Stăpânul are ceva cu care le răneşte pe femeile pe care le alege.

— Nu! strigă Tim, ridicându-se atât de repede, încât era să răstoarne şi masa. Trebuie să o salvez!

Tim porni furios spre uşă, cu intenţia de a merge la castel şi de a-şi salva prietena. Maura îl prinse însă de mână şi îl aşeză din nou la masă.

— Nu merită să te laşi ucis! îl opri ea. Dacă vrei s-o salvezi, te voi ajuta eu, îi şopti ea cu o voce blândă.

Figura încordată a lui Tim îşi recăpătă liniştea şi încrederea.

— Dar cum o vom putea salva?

— Ai încredere în mine?

— Da, răspunse Tim, fără să ezite.

— Pot să o ajut pe Lady Kathryn să scape, îi spuse Maura. Dar nu trebuie să spui la nimeni că suntem de partea ei şi că o ajutăm să fugă.

— De ce? întrebă tânărul. Ar face-o foarte fericită să ştie că cineva vrea să o ajute.

— E foarte periculos şi riscant să îl înşeli pe stăpân şi, pentru siguranţa noastră, Lady Kathryn ne-ar refuza ajutorul. Vezi de ce nu trebuie să-i

spui?

Tim dădu aprobator din cap.

Trecură încă două zile. Trimiţând vorbă că e bolnavă, Kathryn nu apăruse în curte pentru plimbarea ei zilnică până la cimitir.

Cu un buchet de flori în mână, Tim păşea nerăbdător înainte şi înapoi. Oare va merge azi la cimitir?

Sau încă mai suferea după ceea ce îi făcuse în acele zile Turlough? îl durea capul din cauza prea multor gânduri şi planuri. Atent la problemele lui, Tim nici nu o văzu apărând, până ce Kathryn nu ajunse lângă el.

— Bună dimineaţa! îi spuse Kathryn veselă.

Ochii albaştri ai lui Tim o priviră cu bucurie şi relaxare. Îi dădu florile şi, căutând un semn al cruzimii stăpânului, aşa cum spusese Maura, o cercetă atent tot drumul, din curte şi până la cimitir.

Kathryn era palidă, dar, cu excepţia vânătăii de pe obraz, părea nevătămată.

— Doare? izbucni Tim, apoi ruşinat de întrebarea lui îşi coborî privirea la pântecul ei.

Kathryn se opri, se uită la el încurcată şi-i urmări privirea.

— Doare un pic, îi răspunse, presupunând că Tim se referise la naşterea copilului.

Tim oftă, simţind nevoia de a-l străpunge pe stăpân cu o sabie ascuţită. Cum putea oare un bărbat ca Turlough O’Neill să fie atât de crud cu o doamnă aşa de blândă?

— Eu… eu… eu aş vrea să vă ajut, spuse Tim.

— Nu e nevoie. Mă descurc singură.

Kathryn îşi ascunse amuzamentul stârnit de oferta curioasă a tânărului. Pentru naşterea moştenitorului lui Hugh ar fi fost mult mai utilă o moaşă decât un băiat de la grajduri.

— Mă ajuţi fiindcă eşti un prieten adevărat, adăugă ea. Voi preţui întotdeauna prietenia ta, apărătorul meu galant.

Kathryn zâmbi şi îi atinse obrazul. Mândru şi mulţumit, Tim îi zâmbi.

La cimitir, Kathryn îngenunche în faţa mormântului lui Shane şi începu să se roage. Deodată, în spatele ei apăru o umbră. Speriată, se întoarse brusc, cu mâinile la piept.

— Tim, m-ai speriat! strigă văzându-l în spatele ei.

— Trebuie să vă vorbesc, acum când suntem departe de urechile stăpânului.

Tim privi în jurul său, verificând dacă erau singuri.

— Spune!

Tim îşi întoarse privirea, cu teama că, dacă s-ar fi uitat în ochii ei, şi-ar fi dat seama că o minţea.

— Ieri seară, când mă întorceam din sat, m-a oprit un străin. Ştia că suntem prieteni şi mi-a spus să vă transmit un mesaj.

— Un bărbat? îl întrebă Kathryn. Cum arăta?

Tim clătină din cap.

— Era mult prea întuneric şi nu i-am putut

observa faţa.

— Şi mesajul?

Inima lui Kathryn începuse să bată mai repede şi figura i se înseninase.

— Să te întâlneşti cu el vineri seara. Toate pregătirile au fost făcute.

Privind în ochii ei verzi strălucitori, Tim fu aproape gata să-i mărturisească faptul că el era unul dintre cei ce o ajutau să scape, dar, amintindu-şi sfatul lui

Maura, tăcu. Altfel, totul s-ar fi prăbuşit.

«Hugh trebuie să fie pe undeva pe aproape…» se gândi Kathryn, cu privirea înflăcărată, aşa cum Tim nu o mai văzuse niciodată.

— Vrei să faci ceva pentru mine? îl întrebă.

— Orice. Doar sunteţi prietena mea cea mai bună.

— Promite-mi că nu mai spui nimănui ce mi-ai spus mie acum, îi spuse Kathryn.

— Jur pe sufletul mamei mele.

— Foarte bine.

Kathryn îl mângâie pe obraz.

— Ţi-ar plăcea să trăieşti la Dublin cu soţul meu şi cu mine?

Tim fu surprins.

— Mă luaţi şi pe mine?

— Dacă vrei. Gândeşte-te bine la ce ţi-am propus!

Capitolul 14

În ziua în care Kathryn primi mesajul din partea străinului misterios, Hugh şi luptătorii săi descălecau în tabăra lui MacDonnell, la Antrim.

Sorley Boy MacDonnell ieşi în întâmpinarea lui Hugh cu un zâmbet pe buze şi îi ură *bun venit.* În acele clipe, fiecare încerca să-l măsoare pe celălalt din priviri. În spatele lui Hugh, oştenii săi îi urmăreau atenţi, cu mâinile sprijinite pe mânerele săbiilor.

— Nu e nicio capcană, spuse Sorley Boy, încercând să înlăture starea de tensiune din jurul lor. Sunt un om de onoare!

— Te cred, îi răspunse Hugh. Mi-am luat oricum toate precauţiile necesare, pentru orice s-ar întâmpla.

Văzând privirea întrebătoare a celuilalt, adăugă:

— Dacă invitaţia şi cuvintele tale se dovedesc a fi false, toată armata reginei va fi pe urmele tale, pentru a mă răzbuna.

O încruntare apăru pe faţa căpitanului oştenilor lui MacDonnell. Sorley Boy începu să râdă.

— Eşti, într-adevăr, un bărbat înţelept. Dacă aş fi fost în locul tău, cu siguranţă că aş fi făcut la fel.

Arătând spre cortul său de campanie, îl invită pe Hugh să intre pentru a se relaxa după călătoria lungă şi obositoare.

Urmaţi de Francis şi Patrick, Sorley Boy şi Hugh intrară în cort. După ce îşi turnară whisky în pahare, se aşezară cu toţii pe scaune.

«La prima vedere – gândi Sorley Boy – Hugh pare mult mai calm decât rudele sale apropiate, Shane şi Turlough şi mai puţin impulsiv, semănând mai mult cu bunicul său, Conn O'Neill, în temperament.»

Ochii strălucitori ai lui Hugh erau dovada inteligenţei şi vicleniei lui, în acelaşi timp. Dacă un astfel de bărbat era bun pentru Irlanda, rămânea de văzut.

Şi Hugh îl analiza pe Sorley Boy care îi părea a fi un bărbat onorabil. Fără prea multă fineţe, dar inteligent şi practic, părea un bărbat suficient de puternic pentru a-şi conduce clanul, dar incapabil de a uni şi a conduce rămăşiţele Irlandei, sfâşiate de război. Dar în luptă, MacDonnell era un bărbat pe care te puteai bizui.

— Contesa mi-a salvat viaţa cu mult timp înainte, începu Sorley Boy, aşezându-se confortabil pe un scaun. De aceea o ajut acum.

— Care e planul tău? îl întrebă Hugh.

— Atacul asupra castelului Dungannon trebuie să fie rapid şi tăcut, îi răspunse Sorley Boy. Dacă oamenii tăi s-ar deghiza ca şi cum ar fi luptătorii mei, surpriza ar fi totală. Tu, totuşi, ar trebui să te prefaci că eşti prizonierul meu. Dacă vom întâlni pe drum oameni de-ai lui Turlough, voi spune că te voi preda la castelul Dungannon.

— E destul de riscant, rosti Patrick. Nu prea îmi place planul.

— Avem între puţine planuri de ales, spuse Hugh, întorcându-se spre Patrick.

— Ar fi la fel de uşor să te trezeşti cu un pumnal în spate, cum a fost şi cu Shane, îi aminti Patrick. Oamenii din clanul lui MacDonnell nu sunt demni de încredere.

Tânărul Francis MacDonnell se ridică la auzul acestei insulte şi apucă mânerul sabiei. Sorley Boy îşi opri însă fiul cu un gest, făcându-i semn să aibă răbdare.

— Omul tău are dreptate să nu aibă încredere în noi, continuă Sorley Boy. Dar omorârea lui Shane nu a fost din ordinul meu.

Hugh încuviinţă din cap, acceptând cuvintele spuse de MacDonnell. Oricum, nu conta cine ordonase omorârea lui Shane, din moment ce chiar el, nepotul lui, plănuia să îl înlăture.

— Alegerea îţi aparţine, spuse Sorley Boy, apropiindu-se de el. La aminte! Dacă Turlough va fi înlăturat, devii liderul necontestat al clanului O'Neill.

— Da, m-am gândit deja la acest lucru, îi răspunse Hugh.

— Atunci care îţi vor fi planurile în legătură cu Irlanda? îl întrebă Sorley Boy.

Subiectul era prea delicat, pentru a fi discutat în prezenţa mai multor persoane. Hugh se întoarse neliniştit şi aruncă o privire spre Francis MacDonnell. Sorley Boy îi indică fiului său, că discuţia urma să se poarte între patru ochi. Patrick ieşi şi el din cort. Cu toate că Patrick ştia planurile lui Hugh, prezenţa lui la discuţia confidenţială ce urma, ar fi însemnat o insultă fără

rost la adresa tânărului MacDonnell.

Hugh luă o gură de whisky şi, privindu-l pe Sorley Boy în ochi, îl întrebă:

— Povesteşte-mi cum ţi-a salvat soţia mea viaţa.

MacDonnell puse paharul pe masă şi începu:

— Să vedem… spuse. A fost cam acum patru sau cinci ani…

* * *

— Lord MacDonnell?

Speriat la auzul acelei voci de femeie, Sorley Boy MacDonnell se mişcă.

— Cine e acolo? întrebă, ridicându-se încet.

— Soţia lui Shane O’Neill.

MacDonnell se apropie cu greutate de gratiile groase şi Kathryn ridică lumânarea, în aşa fel încât să o poată vedea. Înmărmurit, bătrânul căpitan irlandez rămase cu privirea aţintită asupra frumuseţii lui Lady Kathryn.

— Sunteţi rănit?

Niciun răspuns.

— Mă auziţi?

— Este o adevărată plăcere să vă cunosc, răspunse în cele din urmă Sorley Boy. Dar ce dracu’ faci pe aici?

— Ţi-am adus apă caldă, leacuri şi ceva mâncare, răspunse Kathryn.

Sorley Boy rămase fără cuvinte, ca şi cum ar fi fost paralizat.

— Lady O’Neill, eu sunt un prizonier aici, nu sunt oaspetele dumneavoastră. Ajutând un

duşman al soţului dumneavoastră, nu puteţi decât să vă atrageţi mânia lui.

— Dar nu eşti duşmanul soţului meu! îi răspunse Kathryn. Regina Elizabeth e duşmanul lui şi al tău.

— Cred că soţul tău nu ar aproba ceea ce faci acum.

Fără a-i mai răspunde, Kathryn înmuie un prosop în apă călduţă şi i-l dădu lui Sorley Boy printre gratii.

Cu un zâmbet, Sorley Boy îl luă. Urmară apoi doctoriile şi mâncarea. Kathryn îi dădu pâine şi şuncă, brânză, ouă fierte şi o cană cu vin.

— De ce faci asta? o întrebă el, mâncând cu poftă.

— Pentru soţul meu, desigur.

— Pentru Shane O’Neill? întrebă MacDonnell şi fu surprins de cuvintele ei.

— Irlanda e o ţară periculoasă, continuă Kathryn. Dacă Shane va avea vreodată nevoie de ajutor, sper să vă aduceţi aminte de mine şi să fi arătaţi bunătatea pe care v-o arăt eu acum.

— Shane O’Neill este foarte norocos cu o astfel de soţie.

— Trebuie să ne grăbim, îi şopti Polly.

Brusc, uşa de la temniţă se deschise. Kathryn şi Polly se întoarseră speriate. Shane intră cu o figură înfricoşătoare.

— Târfă trădătoare! răcni Shane, coborând în grabă scările.

Patrick îl urma, rugându-l să fie calm.

Kathryn rămase nemişcată, cu privirea aţintită asupra soţului ei, urmărindu-i atentă orice mişcare. Ajuns lângă ea, Shane o lovi cu pumnul, trimiţând-o la podea. Polly începu să ţipe, iar Patrick prinse pumnul lui Shane.

— Nu cu pumnul, stăpâne, încercă Patrick să-l convingă. Ai s-o omori!

— Nu te amesteca! îl ameninţă Shane.

Plângând, Kathryn se ghemui pe podea, în locul în care căzuse. Shane o apucă de pâr şi o obligă să se ridice. O lovi din nou, împingând-o cu putere spre un perete. Kathryn se întoarse cu faţa la el.

— Te rog, îl imploră. Nu mă lovi!

Întinzând mâna spre ea, Shane ezită să o mai lovească, până când MacDonnell strigă, stârnindu-i şi mai mult mânia:

— O'Neill, eşti un prost!

Kathryn se prăbuşise la picioarele zidului. Shane o ridică şi o forţă să se întoarcă spre el. Ridică din nou pumnul, dar, neaşteptat, Kathryn îl lovi prima cu genunchiul. Shane se îndepărtă câţiva paşi, cuprins de durere, în timp ce Kathryn fugi spre scări, căutând scăparea.

La jumătatea scărilor, Kathryn simţi o mână de fier prinzându-i glezna şi trăgând-o înapoi.

— Patrick! ţipă înspăimântată. Ajută-mă!

Patrick trase cu toată puterea de Shane şi acesta căzu, strângând încă glezna lui Kathryn.

Kathryn căzu, rostogolindu-se pe scări şi, cu o bufnitură surdă, căzu pe burtă, rămânând

nemişcată.

— Oh, Doamne! gemu Shane, îngenunchind lângă ea.

O întoarse. Gura şi nasul îi erau pline de sânge şi vânătăi urâte apăruseră deja pe pielea ei palidă.

— Pierde copilul! spuse Patrick speriat.

Privirea lui Shane se îndreptă spre pata de sânge de pe rochia ei ce creştea ameninţătoare cu fiecare secundă.

— Caut-o pe Maude! îi ordonă Shane, în timp ce o ridica în braţe.

— A doua zi dimineaţă, devreme, termină Sorley Boy, omul tău – Patrick nu-i aşa? – a venit la mine şi m-a eliberat. Unchiul tău mi-a oferit chiar şi un cal şi suficiente provizii ca să ajung la Castelul Dunluce.

Cu o figură amară, Hugh remarcă:

— Şi aşa ai răsplătit bunătatea soţiei mele, ucigându-i soţul…

— Am mai spus doar că nu a fost ordinul meu ca Shane O'Neill să fie omorât, îi răspunse Sorley Boy. Eu eram plecat în acel moment de la Dunluce. Iar fiul meu cel prostănac a crezut de cuviinţă să se răzbune pentru modul în care m-a tratat unchiul tău. Crezi că e vreun motiv de război între noi din această cauză?

— Nu, dar totuşi fiul tău mi-a luat plăcerea de a scăpa eu însumi de unchiul meu, îi răspunse Hugh.

Sorley Boy încuviinţă.

— Şi acum îmi vei răspunde la întrebare?

— Ce întrebare?

— Ce gânduri ai pentru clanul O'Neill şi pentru toată Irlanda?

— Planurile mele de viitor nu îi includ pe oamenii reginei Elizabeth, răspunse Hugh.

— Atunci?

— Război. Irlandezii trebuie să conducă Irlanda!

— Da, cuvinte frumoase… remarcă Sorley Boy deloc impresionat. Dar cum vei reuşi să duci la bun sfârşit acest plan?

— Clanurile din nord şi cele din sud trebuie să fie unite, spuse Hugh. Ne vom pregăti oamenii în secret, atât de mulţi cât vom putea aduna…

— Englezii ne-au permis să avem doar cinci sute de luptători, îl întrerupse Sorley Boy. Nu sunt destui pentru victorie.

Hugh zâmbi.

— Da, avem libertatea de a înrola cinci sute de oşteni, într-un anumit moment, îl corectă pe Sorley Boy. Dar, după ce vom antrena cinci sute, îi vom înlocui cu alţi cinci sute şi aşa mai departe.

— O simplă şi înţeleaptă idee!

Surâzând, Sorley Boy gândi că îi plăcea mult tânărul Hugh şi că i se părea foarte potrivit pentru o cauză măreaţă.

— Dar, din moment ce ni s-a interzis să importăm plumb, cum îi vom înarma pe aceşti luptători?

— Din nefericire, toate castelele şi fortificaţiile din Irlanda au mare nevoie de reparaţii, răspunse

Hugh, aruncând o privire şireată celuilalt bărbat. Fiecare căpetenie se va plânge de dificultăţi în repararea acoperişurilor. Plumbul va fi obţinut cu permisiune specială şi, după ce va ajunge aici, va fi transformat în muniţie.

— Crezi că regina îţi va da această permisiune?

— Fratele soţiei mele este favoritul Majestăţii Sale.

— Ai şanse să devii mult mai faimos decât predecesorii tăi din familia O'Neill, comentă Sorley Boy.

Viitorul Irlandei pare luminos în planurile tale, Hugh. Bineînţeles, dacă mă vei asculta şi pe mine.

— Crezi că nu merită să risc totul ca să îmi salvez soţia? îl întrebă Hugh. Katie e prioritatea mea acum, deasupra tuturor celorlalte probleme.

— Ah, Lady Kathryn…

Sorley Boy oftă, apoi zâmbi, amintindu-şi ceva.

— Când a fost adusă la castelul Dungannon, a refuzat să se încline în faţa lui Turlough. Spunea că nu poate să omagieze porcii…

Hugh zâmbi. Urmară câteva clipe de tăcere, timp în care în mintea lui Hugh se contură imaginea ei, cu părul roşcat-castaniu, ochii verzi şi încruntarea încăpăţânată a sprâncenelor. Privirile li se întâlniră.

— Cum arăta când ai văzut-o? întrebă Hugh.

«Dumnezeule mare!» gândi MacDonnell, sesizând privirea aprinsă din ochii lui Hugh. Cu toate că, probabil, Hugh O'Neill se căsătorise mai

mult pentru a obţine titlul, sfârşise prin a se îndrăgosti de soţia lui.

— Ei? repetă Hugh, îmboldindu-l să-i răspundă.

— A fost tratată ca o femeie de rangul ei, răspunse Sorley Boy evaziv.

— La dracu’! Nu asta te-am întrebat!

— Ştiu la ce ai vrut să ajung.

MacDonnell decise că era mai bine să-i spună adevărul, pentru ca Hugh să nu fie şocat când îşi va revedea soţia.

— Presupunerile tale sunt adevărate. Turlough ţi-a violat soţia, l-am auzit ţipetele, dar, în acel moment, orice acţiune ar fi echivalat cu sinuciderea. Nu am putut să fac nimic şi acum, oricum, e prea târziu. Ce a fost a trecut.

Roşu de furie, Hugh îşi muşcă nervos buzele. Vru să spună ceva, dar MacDonnell i-o luă înainte.

— Calmează-te tinere! îl preveni Sorley Boy. Războiul nu se poate face decât cu mintea limpede.

Se ridică şi schimbă subiectul, spunându-i:

— Oamenii tăi sunt la fel de obosiţi ca şi ai mei. Ne vom odihni aici două zile şi apoi vom porni.

— De acord, spuse şi Hugh, ridicându-se. Voi avea oricum nevoie de ceva timp pentru a-i alerta pe spionii mei din castelul Dungannon.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi ieşiră împreună din cort.

* * *

Sosi şi ziua de vineri. Ieşind din obişnuinţa programului ei zilnic, Kathryn nu mai merse la cimitir. Lipsa ei la cină ar fi putut trece neobservată, dacă ar fi simulat că e bolnavă în cursul zilei. Tim primise instrucţii să apară în curte, în acea dimineaţă şi să se prefacă surprins că nu va apărea. Kathryn plănuise chiar să-l trimită pe Turlough să-l anunţe pe Tim că era bolnavă. Gândul la scena cu Turlough şi la cât de uşor îl păcălise o făcu pe Kathryn să zâmbească…

— Mă doare stomacul, îi spuse, şi îmi simt capul puţin ameţit. Te rog, spune-i lui Tim că nu voi merge astăzi la cimitir.

— Vrei ca eu să-i duc un mesaj unui slujitor? întrebă Turlough, nevenindu-i să creadă.

— Oricum treci prin curte când cobori… îi răspunse Kathryn. Doar nu crezi că mândria ta ar avea de suferit dacă ai vorbi cu un tânăr care te idolatrizează?

Probabil că merita să acorde puţină atenţie băiatului, se gândise Turlough. Din ziua aceea, când Tim sărise în apărarea ei prosteşte la cimitir, Kathryn se purtase foarte bine, chiar respectuoasă, blândă şi supusă.

— Bine, fusese de acord Turlough. Îl voi anunţa eu.

Se lăsase înserarea. Întinsă pe pat, Kathryn se gândi că planul ei se desfăşurase bine până acum. Lenevise toată ziua în pat, gândindu-se la clipa eliberării ei din captivitate. După ce o va trimite pe Maude la culcare, Kathryn se va îmbrăca cu

hainele vechi ale unui slujitor, pe care le găsise în cufărul din lemn de trandafir. Când îi vor observa lipsa, va fi de mult timp departe, cu Hugh.

Kathryn se întinse din nou în pat şi sună din clopoţel. Când Maude apăru, câteva minute mai târziu, Kathryn zâmbi uşor.

— Îi vei spune lui Turlough, că sunt prea bolnavă şi nu pot să cobor la cină în seara asta.

— Da, spuse Maude şi îi puse o palmă pe frunte. Nu ai febră. Îţi voi aduce o tavă cu mâncare după ce bărbaţii vor fi serviţi.

— Nu! ţipă Kathryn. Adică… nu te mai obosi. Nu îmi este foame.

— Bolnavă sau nu, copilul are nevoie de hrană, insistă Maude. Să nu mai aud mofturi! Ai înţeles?

— Da.

Kathryn nu îi împărtăşise planurile ei, deoarece bătrâna s-ar fi opus, fără îndoială, acestei încercări periculoase de evadare. Acum, Kathryn spera că nu va alarma întreaga casă, când va reveni cu mâncarea şi va găsi camera pustie.

Imediat ce uşa se închise după Maude, Kathryn sări din pat şi se îndreptă grăbită spre cufăr. Se îmbrăcă în viteză cu hainele pe care le găsise: pantaloni, cămaşă, haină, o şapcă şi bocanci.

Inima îi bătea puternic şi mâinile îi tremurau, refuzând cu încăpăţânare să încheie nasturii. Dacă ar fi intrat cineva în cameră, mai ales Turlough „în timp ce se schimba? Cum ar fi putut explica purtarea ei?

Nehotărârea o copleşi. Oare trebuia să se deghizeze acum, în cameră, sau ar fi fost mai bine să-şi schimbe hainele în capelă?

«Acum!» decise Kathryn. Deghizată, ar avea mai multe şanse să fugă. Cum să mai şi ducă hainele sub braţ, dacă nu-şi putea face curaj să iasă din cameră măcar?

Pantalonii erau mult prea strâmţi pentru pântecul ei crescut. Nu era nimic de făcut. Încheie cu mare greutate nasturii de la pantaloni şi îmbrăcă haina.

Îşi pieptănă cu grijă părul şi îl ascunse într-un coc în vârful capului, sub şapcă, şi încălţă bocancii din piele neagră. Apoi se apropie de uşă şi ascultă cu atenţie dacă pe coridor se desfăşura vreo activitate sau nu. Nu se auzea niciun zgomot. Deschise încet uşa şi se strecură afară din cameră. Nu era nimeni pe coridor. Încercând să-şi facă curaj, Kathryn respiră adânc şi închise uşa după ea.

Parcurse încet coridorul, ascunsă în umbră şi ajunse la scări. Zgomotul ce răzbătea din sala mare a castelului, o făcu să se oprească. Oare ar trebui să încerce să iasă pe uşa din faţă sau din spate? La ieşirea din spate s-ar putea să fie o mulţime de servitori, dar la cea din faţă s-ar putea să se întâlnească cu unul din oamenii lui Turlough, întârziat la cină.

Coborî uşor scările, sprijinindu-şi spatele de zidul rece. Drumul din hol spre uşa din faţă era liber. Dacă nu era nimeni în curte, reuşea să fugă.

O cuprinse o frică îngrozitoare, îngreunându-i respiraţia, dar picioarele ei începură să se mişte ca şi cum ar fi fost voinţa lor, nu a ei. Kathryn străbătu cu paşi mici şi repezi holul, deschise uşa şi ieşi din castel. Curtea era pustie.

Înconjurând clădirea pe partea dreaptă, Kathryn intră în grădină şi se sprijini de zidul de piatră. Inima îi bătea nebuneşte, gata să-i spargă pieptul şi abia mai respira. În pântecul ei, copilul nu-şi ascundea nemulţumirea faţă de starea mamei. Pentru a-şi ascunde obrajii palizi, Kathryn îi murdări cu ţărână, apoi străbătu grădina, îndreptându-se spre cimitir.

În timp ce Kathryn se ocupa de obrajii ei, Maude ieşi din bucătărie şi se îndreptă spre hol. Turlough, surprins că Maude îi duce mâncare Kathrynei în cameră, ieşi din salonul unde se servea cina şi, spionând-o pe Maude, o aşteptă la baza treptelor.

— Îi duc lui Katie mâncarea în cameră, îi spuse Maude, încercând să îi ofere o explicaţie. Se simte foarte rău.

Turlough se strâmbă la auzul veştii.

— A fost cumva la cimitir astăzi?

— Eşti surd, băiete? se răsti Maude. Fata spune că îi este rău şi nu a ieşit din cameră cât a fost ziua de lungă.

— Îi duc eu tava, spuse Turlough. Vom vedea cât de rău îi este.

— Nu cumva să o ameninţi cu ceva! bombăni bătrâna Maude.

— Întoarce-te la bucătăria ta! îi porunci Turlough luând tava, iritat de tonul ei. Sunt bărbat în toată firea şi ştiu prea bine ce vreau.

Pufnind, Maude se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre bucătărie.

Intrând în camera lui Kathryn, Turlough văzu hainele aruncate pe podea şi patul gol. Strigând după Liam şi Maude, alergă înapoi în hol şi, când cei doi apărură în faţa lui, aruncă nervos tava cu mâncare în braţele menajerei.

— Târfa a zburat, dar nu cred că a ajuns prea departe. Maude, caută în toată casa! Eu plec la cimitir şi tu mergi la grajduri! îi porunci lui Liam.

În timp ce Turlough îi striga pe Liam şi pe Maude, Kathryn intra în cimitir. Noaptea era răcoroasă şi întunecată, luna fiind acoperită de nori. Aproape nu reuşea să vadă nici pe unde calcă. Simţurile alertate la maximum o făceau să tremure şi să se oprească la fiecare zgomot.

Apoi se auzi sforăitul unui cal. Kathryn reuşi să se îndrepte în direcţia de unde venise sunetul şi aproape se ciocni de cal. Observă că erau doi cai şi, spre marea ei surprindere, Tim stătea la locul unde se aştepta să îl vadă pe Hugh.

— Ce faci aici? îl întrebă în şoaptă. Eşti gata să vii cu noi?

— Eu… eu… eu vă ajut să evadaţi, răspunse Tim. Nu a existat niciun străin şi niciun mesaj de nicăieri.

Lacrimi amare de dezamăgire şi disperare începură să brăzdeze obrajii murdari ai lui

Kathryn. Era destul de conştientă de faptul că o femeie însărcinată şi un băiat încet la minte nu ar putea reuşi să ajungă niciodată la Dublin. Era extrem de periculos şi chiar prostesc.

— Nu plec, spuse Kathryn, gândindu-se cum să se înapoieze în camera ei, fără să fie văzută. Credeam că soţul meu e cel care a organizat totul.

— Nu avem timp de discuţii, insistă Tim ca şi cum nu ar fi auzit cuvintele ei. Trebuie să ne grăbim.

— E prea primejdios să stârnim mânia lui Turlough, îl opri Kathryn.

— Dar eu vrea să o ajut pe cea mai bună prietenă a mea, spuse Tim, prinzând-o de mână. Să mergem!

Kathryn se dădu înapoi deodată, în timp ce Tim deschisese ochii mari şi rămăsese mut, cuprins de o durere teribilă. Se prăbuşi, iar Kathryn încercă să-l ţină, dar greutatea lui o făcu să cadă în genunchi. Atunci Kathryn văzu pumnalul din spatele lui.

— Doamne! ţipă Kathryn. Tim!

Cu ochii fără urmă de viaţă, Tim nu-i mai putea răspunde.

— Oh, Doamne! gemu Kathryn şi se prăbuşi deasupra trupului băiatului.

Turlough se întinse pentru a-şi recupera pumnalul. Kathryn începu să tremure când îl văzu că smulge pumnalul din spatele lui Tim şi îi şterge iama însângerată de cămaşă. Kathryn ridică privirea. Turlough se înălţa deasupra ei,

înspăimântător ca un zeu al răzbunării. Instinctul de conservare o făcu să se ridice şi să fugă.

Cu doi paşi mari, Turlough o ajunse şi o opri. Cu braţele o întoarse spre el şi o lovi peste obraz cu pumnul. Kathryn căzu pe spate, dar, prinzând-o de mână, Turlough o ridică şi o lovi din nou. Începu să-i curgă sânge din nas şi de pe buze.

— Mizerabilo! Târfă nemernică! răcni el, târând-o după el, spre curtea castelului.

Mai mult inconştientă, Kathryn nu mai avu puterea să se opună.

— Liam! strigă Turlough, trecând printre oştenii ce erau adunaţi în curte. Adu caii şi pe băiatul acela de la grajduri, din cimitir!

Frământându-şi mâinile cu îngrijorare, Maude aştepta în hol şi fu îngrozită când văzu faţa însângerată a Kathrynei şi figura rece a lui furlough. Fără cuvinte, Turlough se îndreptă spre dormitoarele de la etaj, împreună cu Kathryn, iar Maude îi urmă. Turlough se întoarse ameninţător spre ea atât de brusc, încât Kathryn se dezechilibră şi căzu în genunchi. O ridică aproape rupându-i mâna, dar ignoră strigătele de durere.

— Îngrijeşte-te de trupul lui Tim! îi porunci el lui Maude. Îl vom îngropa mâine!

— Doamne, apără-mă! izbucni Maude, făcându-şi semnul crucii.

Apoi privirea ei o întâlni pe cea a Kathrynei.

— Dar stăpâna e rănită…

— Voi avea eu grijă de drăcoaica asta! răcni el, împingând-o pe Kathryn.

Ajunşi în dormitor, Turlough o împinse pe Kathryn pe podea ca şi cum ar fi fost un obiect şi nu o făptură umană. Cu toate că avea vederea destul de înceţoşată, Kathryn văzu ura ce sclipea în ochii lui Turlough.

— Te rog, nu mă răni…

Turlough pufni dezgustat, apoi culese de pe podea o cămaşă de-a Kathrynei şi o înmuie în vasul cu apă. Apoi se întoarse şi se aşeză lângă ea.

— Mişcă şi am să te omor! o ameninţă Turlough prinzându-i umărul într-un pumn de oţel.

Fără prea multă delicateţe, îi şterse sângele şi murdăria de pe faţă, examinându-i cu atenţie ochii învineţiţi. Cu toate că nu arăta prea bine, cel puţin nu avea cicatrici.

— Credeai că scapi…

Kathryn se dădu înapoi şi începu să tremure, dar mâna lui Turlough o readuse la locul unde stătea.

— Îl acuzi cumva pe băiatul acela că te-a răpit? Sau poate că a încercat să te violeze?

— Nu!

— Oricum, nu mai contează. E mort.

Adevărul crud al morţii violente a lui Tim o lovi din nou, mai dur decât pumnalul lui Turlough, de data aceasta exact în suflet.

— Bastardule! îi strigă în faţă, în ochi reapărându-i mânia. Porc nelegiuit ce eşti!

Turlough ridică mâna, vrând să o lovească, dar o coborî încet.

— Tu eşti vinovată, îi spuse. Din cauza ta a

murit Tim. Trăieşte cu povara asta, dacă poţi!

Zâmbetul batjocoritor al lui Turlough îngheţă în faţa răcelii ei. Apoi el se ridică şi ieşi din cameră, încuind uşa în urma lui.

— Nu… murmură Kathryn deznădăjduită. Oh, Tim, şopti ea începând să plângă. Eu… nu am vrut. Iartă-mă…

* * *

Primăvara îi mai înveseli puţin pe locuitorii castelului Dungannon. Soarele strălucea blând, iar vântul uşor parcă mângâia pământul.

Un suflu nou de viaţă pătrunsese în tot ceea ce-i înconjura, ca o ironie la adresa violenţei din seara ce trecuse.

Turlough era în cimitir şi urmărea sicriul cu trupul lui Tim, coborât în locul său de veci. Încă nesigur şi copleşit de ceea ce se întâmplase, Turlough avea remuşcări, căci ştia că băiatul nu ar fi reprezentat o ameninţare pentru el nici chiar dacă ar fi fost înarmat.

Continua să o învinovăţească pe Kathryn, care ademenise un copil fără minte să o ajute să evadeze. «Şi, totuşi, o contesă nu s-ar fi folosit niciodată de afecţiunea unui copil…» gândi Turlough. Sau poate că da? Poate că ar trebui să o arunce în cea mai neagră temniţă a Dungannon-ului ca să nu o mai lase să ţeasă urzeli ucigătoare…

«Nu mai contează…», decise Turlough. Nu mai era oricum nimic de făcut pentru sărmanul băiat. Alungându-şi sentimentele de vină şi remuşcările

ca şi cum ar fi dezbrăcat o haină, Turlough se întoarse şi ieşi din cimitir, scoţând definitiv uciderea lui Tim din mintea sa.

«Prostul!» îşi spuse Maura, stând la intrarea în cimitir. Trebuia să-şi imagineze că idiotul va da greş.

În momentul în care Turlough trecu pe lângă ea, Maura îşi mască dezamăgirea cu o expresie rece.

— Nu a fost vina ta, îi spuse ea lui Turlough când acesta o privi.

Cu mintea plină de gânduri, Turlough o mângâie absent pe spate.

— Da, eşti o femeie de treabă şi credincioasă…

Tremurând la atingerea lui, Maura începu să creadă că nu era totul pierdut.

— Eşti binevenit în casa mea, îl invită ea. Cred că te-ar relaxa să fii departe de ochii iscoditori ai oştenilor tăi.

Pentru câteva clipe, Turlough o privi tăcut, dar o refuză.

— Poate altă dată… Acum trebuie să o văd pe contesă.

— Ea e singura vinovată şi trebuie pedepsită! şuieră Maura, zgândărindu-i ura. Shane zace în mormânt tot din cauza ei! Şi acum Tim… Englezoaica e o afurisită de vrăjitoare şi ar trebui arsă înainte de a ne distruge pe toţi!

— Shane zace în groapa lui pentru că a fost ucis de MacDonnell, o corectă Turlough. Întoarce-te acasă şi termină cu prostiile!

Maura se îndepărtă bombănind. Totuşi, nu o va lăsa pe Kathryn să i-l ia pe Turlough O'Neill. Cu siguranţă că trebuia să fie o neînţelegere între ea şi Turlough, hotărî Maura, altfel zgripţuroaica ar fi fost demult stăpână la Dungannon.

În timp ce Turlough privea sicriu! lui Tim în cimitir, Maude descuie uşa de la camera Kathrynei. Privind cu atenţie, văzu hainele împrăştiate peste tot pe podea.

«Dumnezeule!» gândi Maude, privind patul pe care dormea Kathryn. «De ce a încercat să fugă?»

MacDonnell o avertizase să nu încerce nimic până ce nu va lua legătura cu Hugh. Acum, ea zăcea bătută şi învineţită, iar Tim era mort.

Maude traversă uşor camera şi aşeză tava cu micul dejun pe noptieră, după care se aşeză pe o margine a patului şi observă cu atenţie faţă Kathrynei, în lumina sumbră ce pătrundea în cameră pe lângă draperiile grele de catifea. Buza de sus era umflată şi o crustă oribilă se formase în locul în care era crăpată. Ochii negri şi umflaţi nu arătau mai bine decât buzele.

Kathryn gemu şi se întinse. Fiecare muşchi o durea violent la cea mai mică mişcare. O usturau îngrozitor ochii şi îşi dorea din suflet să fi murit. Ridică privirea şi o văzu pe Maude.

— Dacă te-ai putea vedea… spuse Maude. Cum te simţi?

— Ca un om pe moarte, răspunse Kathryn, ducându-şi mâinile la pântece.

Ceva nu era în regulă, dar nu-şi putea aminti

ce.

— Copilul e bine, o linişti Maude.

Cu ajutorul lui Maude, Kathryn se dezbrăcă de cămaşa de noapte, luând un halat de cameră. Efortul de a zâmbi era prea dureros. Şovăind dacă să se întoarcă sau nu în pat, Kathryn îşi aruncă privirea pe fereastră. Curtea era pustie, ceea ce era neobişnuit.

— Unde sunt toţi? o întrebă pe Maude.

— La înmormântarea lui Tim.

Lacrimile îi invadară ochii, alunecând pe obrajii ei învineţiţi. Prietenul ei credincios! Dacă nu ar fi ezitat, probabil că Tim ar fi trăit în continuare. Moartea lui cumplită era numai din vina ei. Acoperindu-şi faţa cu mâinile, Kathryn oftă prelung.

Plânsul îi trezise toate simţurile la viaţă. Îi era foame. Maude o grăbi să intre în cada de baie care era pregătită. Apoi o ajută să urce din nou în pat, mângâindu-i fruntea.

Uşa se deschise brusc. Păşind apăsat prin cameră, Turlough îi făcu un semn lui Maude să plece. Femeia se ridică încet şi se îndreptă spre uşă.

— Fii blând, băiete. Contesa e slăbită şi nu cred că are mai multă nevoie de afecţiune din partea ta.

Turlough tresări când văzu figura Kathrynei.

Poate că nu ar fi trebuit să o lovească atât de tare, dar, la urma urmei, încercase să evadeze şi acest lucru trebuia pedepsit.

— Astăzi nu vei mai merge la cimitir, îi spuse el. Consideră-te norocoasă că ai rămas în această cameră şi nu în temniţă.

Kathryn îşi îngropă faţă în pernă şi începu să plângă. Fără să stea pe gânduri, Turlough se aşeză pe marginea patului şi îi atinse umerii, încercând să o consoleze. Plânsul lui Kathryn se potoli puţin câte puţin, până ce căzu într-un somn adânc.

«De ce a încercat să fugă?» se întrebă Turlough. De ce fugise din Dungannon şi se căsătorise cu fiul bastardului? Orice femeie care îl cunoscuse vreodată îl considerase pe el ca fiind ultima oprire. Fusese cinstit şi procedase onorabil, îi oferise să o ia de soţie şi fusese respins. Oricum nu mai conta deloc. O va elibera când moartea îi va despărţi.

Trecură trei zile. Descurajată, Kathryn privea tot timpul pe fereastră. Se simţea prea obosită pentru a-şi găsi o ocupaţie.

Turlough o chestionase de nenumărate ori în legătură cu acea noapte, dar, convins că Tim nu plănuise evadarea ei singur, o pusese pe Kathryn să repete acelaşi lucru de zeci de ori. Ea era cea care îl convinsese pe băiat să fure un cal şi să o ajute să evadeze. Kathryn ştia că oricine ar fi fost cel ce pusese la cale planul, era evident că încercase să o ajute şi încă o moarte ar fi fost de-a dreptul insuportabilă pentru sufletul ei şi aşa destul de chinuit de vină. Kathryn ridica tot timpul din umeri şi îi repeta acelaşi lucru lui Turlough, care simţise deja că era minţit.

Problema cea mai curioasă care îi chinuia ei mintea era cea a identificării celui ce încercase să o ajute. Cine era? Cine ar fi avut curajul să-l înfrunte făţiş pe Turlough O'Neill?

Kathryn oftă lung. Încă o zi pe care o petrecuse singură, în cameră, trecuse fără urmă. Uşa nu mai fusese încuiată din ziua precedentă, dar, îndoindu-se că ar avea vreo libertate, Kathryn nu se aventură să iasă. Acum se simţea cu adevărat prizonieră

Maude bătu la uşă şi intră, aducând tava cu micul dejun. Văzând-o atât de îngândurată, nu spuse nimic şi începu să deretice prin cameră. Maude era destul de îngrijorată de apatia şi lipsa de interes a Kathrynei. Nimic din ceea ce se întâmpla în jurul ei părea să nu o intereseze.

Kathryn se întoarse spre Maude, privind-o cu ochii larg deschişi.

— Maude? întrebă Kathryn. Unde e Turlough?

— În salon.

— Bine.

Şi Kathryn se îndreptă spre uşă.

— Unde crezi că pleci? întrebă Maude surprinsă.

— Să-i vorbesc.

— Nu ar fi un lucru prea înţelept, o sfătui Maude. Nu-i oferi lui Turlough ocazia să observe că eşti încă aici şi că te simţi mai bine.

— Mă îndoiesc că a uitat că sunt încă aici, spuse Kathryn, deschizând uşa. Simt că înnebunesc dacă mai stau în cameră încă un

minut.

Ajungând la scări, Kathryn ezită. Oare făcea ce trebuia? Sau făcea iarăşi vreo prostie? Uciderea ei ar fi fost cel mai rău lucru pe care i l-ar fi putut face Turlough şi, în situaţia ei, ar fi fost o adevărată binecuvântare.

Kathryn ridică din umeri şi începu să coboare încet treptele. Curajul îi scăzu când ajunse la ultima treaptă şi, cu paşi şovăielnici se îndreptă spre salon.

Înainte de a intra, inspiră lung şi adânc, încercând să-şi limpezească gândurile. Nimeni nu o observase, înaintă tremurând spre masa înaltă, la care stătea

Turlough adâncit într-o discuţie cu Liam.

Oştenii prezenţi în salon tăcură şi începură să o privească atent. Sesizând schimbarea în atmosferă, Turlough ridică privirea şi o văzu pe Kathryn în faţa sa. Liam se ridică şi îi oferi un scaun, însă Turlough îl opri. Ruşinat, Liam se supuse poruncii stăpânului.

Privind-o pe Kathryn, Turlough se simţi satisfăcut, simţindu-i frica.

Palidă, arătând mai mult ca un cadavru decât ca o făptură vie, Kathryn făcu un pas înapoi spunându-şi că făcuse o mare greşeală intrând în salon. «Oh, oare de ce nu o ascultase pe Maude?» Întorcându-se, Kathryn încercă să se retragă, dar vocea rece a lui Turlough răsună ca un clopot.

— Opreşte-te! îi porunci el. Se pare că ai ceva important să-mi spui sau Maude mi-a nesocotit

porunca. Nu aveai permisiunea de a ieşi din camera ta!

— Maude nu m-a putut opri, răspunse Kathryn, luând asupra sa orice vină.

— Da, da, bineînţeles, doar eşti al dracului de încăpăţânată, o întrerupse Turlough. Ce vrei? Ce s-a mai întâmplat?

Kathryn ezită, dorindu-şi să o fi ascultat pe Maude şi să fi rămas în cameră.

— N-am timp de pierdut. Ce vrei?

Adunându-şi curajul, Kathryn înaintă cu un pas şi, cu o voce joasă, îi spuse:

— Vreau să merg la cimitir.

Turlough izbucni în râs, apoi o privi încruntat.

— Desigur, glumeşti.

— Nu, sunt foarte…

— La dracu'! izbucni Turlough lovind cu pumnul în masă.

Fără a-şi lua privirea de la ea, Turlough se ridică şi se îndreptă spre ea. Kathryn rămase nemişcată.

«Femeia asta ori are prea mult curaj, ori e proastă!» gândi Turlough.

— Ai încercat să evadezi prin cimitir şi acum îmi ceri permisiunea să te las din nou să mergi acolo? o întrebă indignat. Doamnă, dar mă uimeşti.

— Te rog, încercă să îl înduplece Kathryn, prinzându-l de mână. E important pentru mine.

Locul în care îi atinse îl ardea pe Turlough. Pentru câteva clipe lungi, Turlough nu-şi luă ochii

de la chipul Kathrynei, ce îl implora. Conştient că discuţia lor era urmărită de toţi cei prezenţi, Turlough continuă:

— Fă-ne să înţelegem, luminează-ne! De ce e atât de important pentru tine să vizitezi cimitirul? Doar nu te mai gândeşti la o nouă tentativă de evadare, draga mea, nu?

— Trebuie să îngrijesc mormântul soţului meu şi…

— Soţul tău e la Dublin. Nu-ţi aminteşti?

— …şi mormântul lui Tim, continuă Kathryn netulburată de întreruperea lui Turlough. Trebuie să-i cer iertare. Te rog…

Privind feţele oamenilor săi, Turlough observă simpatia din ochii lor. Cum putea el să refuze o rugăminte atât de patetică, în faţa unui auditoriu atât de favorabil ei?

— Prea bine… fu de acord Turlough, luând-o de braţ şi conducând-o afară din salon. Te voi însoţi eu însumi.

Ajunşi în curte, Turlough o privi cu răceală şi o ameninţă:

— Vei fi urmărită şi, dacă mai faci o încercare să fugi, o voi omorî pe Maude. Ai înţeles?

— Am înţeles, îi răspunse Kathryn. Mi-ar plăcea să duc câteva flori la mormânt. Pot să merg mai întâi în grădină?

Când Turlough dădu aprobator din cap, Kathryn porni bucuroasă, dar se opri deodată amintindu-şi de Daisy şi de puii săi.

— Are cineva grijă de câinii lui Tim?

— Ogarii îmi aparţin, îi răspunse Turlough. Ca şi orice altceva de aici, de la Dungannon.

Privirea lui rece se înmuie şi o sărută tandru pe obraz.

— Totul, ai înţeles?

După ce se îngriji de mormântul lui Shane, Kathryn parcurse scurta distanţă până la mormântul lui Tim. În genunchi, aranjă cu grijă florile proaspăt culese din grădină, apoi începu să se roage pentru sufletul băiatului Curând, însă, gândurile negre o copleşiră.

— Îmi pare rău… şopti Kathryn. Eşti acum în mormânt din cauza mea. Dacă eu n-aş fi ezitat…

Copleşită de remuşcări, Kathryn începu să suspine.

«Fericiţi cei ce prin moarte scapă de mizeria vieţii

— Gândi Kathryn – în timp ce noi, cei rămaşi, suntem prizonieri veşnici ai mâhnirii…»

Pierdută în gânduri negre, Kathryn nu sesiză apropierea unei persoane în spatele său. Când se ridică şi se întoarse, doi ochi plini de ură o fixau ameninţători. Începu să ţipe speriată.

— Eşti o vrăjitoare cu ochii verzi ca de pisică, şuieră Maura, făcându-şi cruce. Nu te voi mai lăsa să îl distrugi şi pe Turlough cum l-ai distrus pe celălalt O'Neill.

— Nu te apropia! îi porunci Kathryn.

Maura nu se mişcă. Un zâmbet plin de satisfacţie apăru pe buzele ei, când observă spaima celeilalte femei.

— Nu te apropia sau vei regreta! repetă Kathryn.

«Da, vrăjitoarea nu mai e la fel de drăguţă», gândi

Maura izbucnind în râs. Apoi se întoarse şi plecă.

Kathryn o privi îndepărtându-se. Pornind spre casă, se simţi mai singură ca niciodată. Înconjurată cum era de duşmani, îi era aproape imposibil să mai creadă că Dunganonn-ul fusese odată casa ei.

Capitolul 15

Ca în fiecare zi din săptămâna ce trecuse, Kathryn se opri la intrarea în cimitir şi privi în jurul ei. În ciuda căldurii pe care o răspândea soarele, o răceală îngrijorătoare, un fior de teamă, îi cuprinse şira spinării, făcând-o să tresară.

Totul părea ca de obicei. Biruind sentimentul îngrijorător că e în permanenţă urmărită de cineva din umbră, Kathryn intră în cimitir şi se îndreptă calmă spre mormântul lui Tim.

Se aşeză în genunchi în faţa mormântului şi aranjă cu grijă florile pe care le adusese, apoi se rugă pentru sufletul băiatului. Intenţionând să plece fără a mai trece pe la mormântul lui Shane, se ridică şi se întoarse.

— Oh! ţipă ea, speriindu-se.

Zâmbindu-i cu răutate, Maura stătea la câţiva paşi de ea. Speriată de ameninţarea ce se citea

ochii ei, Kathryn făcu un pas înapoi.

— Acum nu te mai ajută nici vrăjile, nici rugăciunile, îi spuse Maura. Trebuia să zbori atunci când ai avut ocazia.

— Tu eşti cea care a pus la cale fuga mea cu Tim.

Maura se apropie ameninţător şi, cu o mişcare scurtă, ridică mâna pentru a o lovi pe Kathryn. Dar, înainte ca lama strălucitoare să-şi poată atinge ţinta, Kathryn prinse încheietura mâinii Maurei şi o împinse cu putere. Dezechilibrându-se, Maura căzu pe pământ.

Strigând după ajutor, Kathryn fugi spre intrarea în cimitir, dar sarcina îi îngreuna alergarea. Se împiedică în poalele rochiei şi căzu, protejându-şi pântecele cu mâinile.

Maura fu lângă ea într-o clipă şi cele două rivale, încleştate într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, începură să se rostogolească prin praf. Kathryn încercă să o imobilizeze, dar, obosită, fu prinsă sub Maura.

Pumnalul se ridică ameninţător, spintecând aerul.

Cu energia dată de disperare, Kathryn reuşi să se rostogolească spre dreapta şi ridică mâinile pentru a para lovitura ucigătoare. Lama îi atinse palma stângă şi sângele se revărsă ca un torent.

— Nu! strigă Kathryn din toate puterile.

Din nou Maura ridică pumnalul pentru a o lovi. O mână apărută ca din neant opri mişcarea pumnalului.

— Mizerabilo! murmură Turlough, smulgând pumnalul din mâna Maurei.

Apoi o apucă de păr şi o răsturnă într-o parte.

Turlough se întoarse spre Kathryn, dar prinse cu coada ochiului, sclipirea de oţel a cuţitului. Maura ataca din nou. Prinzându-i mâna, Turlough o strânse cu cealaltă mână de gât, până ce viaţa părăsi trupul Maurei.

Kathryn privi îngrozită spasmele Maurei, tot mai rare, până când, la un moment dat, acestea încetară. Tremurând de frică, se ridică şi alergă ţipând spre mormântul lui Tim.

— Ajutor! Să mă ajute cineva!

— Vino înapoi! strigă Turlough, înjurând nervos.

Kathryn căută cu disperare un loc unde să se ascundă. Abia atunci începu să simtă durerea din palmă şi văzu că sângele îi murdărise şi bluza şi fusta.

— Oh, Doamne... gemu, căzând în genunchi.

— Nu-ţi voi face niciun rău, îi spuse Turlough, apărând lângă ea.

Îşi scoase batista şi o înfăşură în jurul mâinii ei. Apoi o ridică în braţe şi porni spre curtea castelului.

— Maude! strigă Turlough, intrând în casă.

O aşeză cu grijă pe Kathryn pe pat şi se întoarse spre Maude pentru a-i da explicaţii.

— Maura a încercat să o omoare.

— Voi avea nevoie de apă caldă, spuse Maude privind batista însângerată. Trimite imediat pe

cineva să-mi aducă ac şi aţă…

Observând paloarea şi slăbiciunea Kathrynei, continuă:

— Mai trimite-mi şi un vas cu doctoria mea din ierburi.

Turlough ascultă întocmai poruncile lui Maude, apoi decise că era momentul să se ocupe de corpul Maurei. Ieşi în curtea castelului.

— Hei! îl strigă unul dintre oamenii săi, ce venea alergând dinspre grajduri. Avem o problemă…

Deodată, şuierând, o ploaie de săgeţi se abătu asupra oamenilor lui Turlough. Una îl lovi în umăr pe bărbatul ce venea cu vestea, rănindu-l. O alta, purtând însemnele contelui de Tyrone se înfipse în pământ, la câţiva paşi înaintea lui Turlough.

Curtea castelului Dungannon se umplu cu soldaţii lui Hugh O'Neill şi Sorley Boy MacDonnell.

Luaţi prin surprindere, oamenii lui Turlough aruncară armele.

— Bună ziua, vere! spuse Hugh, apărând deodată pentru a-l înfrunta pe cel ce îi răpise soţia.

— Te aşteptam, îi răspunse Turlough calm. Cred că e o zi foarte potrivită pentru moarte, nu-i aşa?

— Dacă vrei, poţi să te întâlneşti în curând cu Creatorul tău, spuse Hugh, ridicând pumnalul.

Toţi oştenii, indiferent cărei tabere aparţineau, se dădură înapoi pentru a asista la teribila

înfruntare dintre cei doi nobili.

Turlough zâmbi amuzat şi trase şi el pumnalul din teacă.

În comparaţie cu el, contele de Tyrone părea cu totul nepotrivit pentru a-l înfrunta.

Hugh şi Turlough se prinseră într-un dans macabru, un adevărat cerc al morţii. Fiecare încerca să afle puterea şi slăbiciunea celuilalt.

Turlough avea braţul mai lung, dar Hugh era avantajat de agilitatea de care dădea dovadă.

— Hai, vino, fiu de bastard! îl provocă Turlough. Trebuie să treci peste cadavrul meu ca să-ţi recuperezi soţia.

Pe neaşteptate, Hugh făcu un pas înainte. Atinse cu lama pumnalului său bărbia lui Turlough şi pe pielea lui aspră apăru un firicel de sânge. Imediat se dădu înapoi.

— Mă bărbiereşti sau mă omori? întrebă Turlough, încercând să pară mai dur şi cu mai multă încredere în forţele lui decât avea într-adevăr. Vino mai aproape şi luptă ca un bărbat adevărat!

Hugh nu se lăsă prins în cursă. Nu era uşor să omori un om ca Turlough. În primul rând, era nevoie de mult calm. Apoi, de foarte mult noroc.

Tăcerea ce se lăsase în curte era întreruptă doar de gâfâielile celor doi luptători şi de zgomotul pumnalelor ce se intersectau. Se apropiau şi se depărtau, loveau, încercând să pună capăt luptei, dar niciunul dintre ei nu reuşea să obţină avantajul de partea lui.

Dintr-odată, Turlough se aruncă vijelios cu pumnalul înainte asupra lui Hugh, care pară această lovitură sălbatică. Greşindu-şi ţinta, Turlough dădu înapoi.

Fu rândul lui Hugh să se apropie. Aşteptându-se la acest lucru, Turlough îşi folosi piciorul pentru a-l lovi pe Hugh, care se dezechilibră şi căzu. Ba, mai mult, în cădere, îşi pierdu pumnalul.

Într-o secundă, Turlough se aruncă asupra lui. Cu o fracţiune de clipă înainte ca lama scânteietoare a pumnalului să-i pătrundă în gât, Hugh opri mâna lui Turlough şi o împinse înapoi cu toată puterea.

— Eşti tot atât de moale ca o femeie, după toţi anii în care ai lins cizmele englezilor de la curte, îl insultă Turlough.

Hugh reacţionă lovindu-l pe Turlough între picioare, cu genunchiul. Turlough răcni de durere şi căzu pe o parte, în timp ce Hugh se rostogoli şi recuperă pumnalul, ridicându-se.

Transpirând şi gâfâind, cei doi bărbaţi îşi reîncepură dansul morţii, încercând să se omoare unul pe celălalt. Care era sfârşitul luptei, era aproape imposibil de spus.

— Câteva nopţi de dragoste cu Kathryn merită riscul de a muri, râse Turlough batjocoritor, încercând să-l determine pe Hugh să facă o mişcare greşită. Atât de fierbinte şi de dornică de…

Hugh mormăi ceva şi se apropie de Turlough, încercând să îl provoace. Lama de cuţit sfârtecă

aerul spre pieptul lui Hugh. Parând lovitura cu o fandare pe un picior, Hugh aruncă repede pumnalul din mâna dreaptă în mâna stângă şi lovi cu putere în direcţia gâtului lui Turlough. Cu o mişcare scurtă, Turlough căzu, rostogolindu-se la picioarele lui.

Mirat, Turlough scăpă arma şi îşi duse mâinile la gât. Cu un horcăit sumbru, se rostogoli pe o parte şi rămase nemişcat.

Apoi o tânguire străbătu aerul, sfârşind agonia.

— Kathryn!

Urmat de Patrick, Hugh alergă spre camera de unde se auzeau hohotele de plâns ale lui Kathryn.

— Deschide! strigă Hugh, bătând în uşa încuiată.

— Maude, eşti acolo? întrebă Patrick. Sunt eu, Patrick. Deschide uşa!

Uşa se deschise, iar Hugh şi Patrick intrară în dormitor. Inconştientă, Kathryn zăcea pe pat.

— Ce i-ai făcut? întrebă Hugh ameninţător, privind-o pe Maude.

— L-am cusut rana de la mână, răspunse Maude calmă. A leşinat.

Vrând să o ia pe Kathryn în braţe, Hugh se aplecă spre ea, dar Maude îl opri.

— Vezi de oamenii tăi şi lasă-mă pe mine să-mi termin treaba aici. Când îşi va reveni, îi voi da o doctorie care să fi calmeze durerea. Şi care nu va face niciun rău copilului.

Apoi Maude se întoarse spre Patrick.

— Ei bine, băiete, am aflat că imediat ce am lipsit din preajma voastră, te-ai furişat şi ai luat-o de soţie pe fiica mea. Fă bine şi cel puţin ieşi afară din cameră…

Patrick zâmbi.

— Cu tot respectul cuvenit, Maude, nu m-am însurat cu Polly doar pentru a-mi deveni tu soacră.

Apoi se îndreptă spre uşă.

Hugh se aplecă şi o sărută tandru pe Kathryn.

— Mulţumesc, Doamne! spuse el, după care, urmat de Patrick, ieşi din cameră.

— Amin! murmură Maude, strângând acele.

Învinovăţindu-se pentru durerea lui Kathryn, Hugh se îndreptă spre curtea castelului.

Cineva întorsese corpul lui Turlough şi luptătorii se adunaseră în cerc, neştiind ce să facă.

Liam se apropie de Hugh şi se înclină în faţa lui.

— Eu, Liam MacMartin, închin viaţa şi credinţa mea contelui de Tyrone – noul conducător al clanului O'Neill.

Strigăte de victorie izbucniră din piepturile tuturor, iar Hugh rămase cu privirea aţintită spre Liam. Reuşise să-şi realizeze scopul, dar îşi simţea inima goală şi tristă. Succesul fără soţia sa alături nu însemna mare lucru.

— Ridică-te! îi spuse lui Liam.

Pe rând, fiecare dintre oamenii lui Turlough jurară credinţă şi loialitate noului lor conducător.

Apoi, Hugh porunci unui grup de oşteni, sub comanda directă a lui Conal, să se ocupe de toate

pregătirile pentru înmormântarea lui Turlough.

— Cum se simte Lady Kathryn? întrebă Sorley Boy MacDonnell.

— Nu prea bine, îi răspunse Hugh.

— Sărmana femeie! o compătimi MacDonnell. Va dura ceva timp până ce îşi va reveni, dar e tânără şi puternică…

— Aşa sper şi eu, replică Hugh.

Vrând să-i ceară ospitalitate lui Hugh pentru noaptea ce urma şi apoi să plece spre Castelul Dunluce, Sorley Boy deschise gura, dar nu reuşi să vorbească. Un călăreţ, cu însemnele clanului MacDonnell, intră în mare viteză în curtea castelului Dungannon, înconjurat de oştenii lui Hugh care îşi trăseseră săbiile din teacă, tânărul călăreţ descălecă.

— Angus! exclamă Sorley Boy, surprins de apariţia neaşteptată a oşteanului său. Ce cauţi aici?

Luptătorii lui Hugh se liniştiră. La un semn al lui Hugh, îl conduseră pe Angus în faţa lui Sorley Boy.

— Asupra castelului Dunluce s-a abătut un dezastru teribil, rosti Angus repede, cu ochii cuprinşi de frică. Lady MacDonnell mi-a porunci să vă transmit să veniţi imediat acasă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sorley Boy. Vorbeşte!

— Bucătăriile castelului Dunluce s-au prăbuşit în marea învolburată, spuse Angus, cu vocea tremurândă.

— Ce?

Lui Sorley Boy nu-i venea a crede ceea ce auzise. Toţi cei prezenţi în curte se apropiară, vrând să audă povestea incredibilă despre distrugerile de la castelul Dunluce.

— A fost o furtună grozavă pe mare, cu ploaie şi vânturi năprasnice, începu Angus, pe un ton dramatic. Deodată, partea de ţărm pe care erau bucătăriile s-a desprins şi a căzut în mare!

Crezând că mesagerul e nebun, luptătorii rămaseră, privindu-l cu gura deschisă, minunându-se.

— Fiul tău nu a ştiu ce să facă, continuă Angus ridicând din umeri. Cina era pregătită şi mai era foarte puţin timp până să fie servită.

MacDonnell dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Pentru că avem timp până deseară, spuse întorcându-se spre Hugh, voi pleca împreună cu oamenii mei spre Dunluce.

— Intraţi totuşi în casă şi odihniţi-vă, îi invită Hugh.

— Asta da, acceptă MacDonnell. Presupun că deseară nu mă va aştepta cina la Dunluce.

— Sean ai grijă să fie hrăniţi caii lui MacDonnell! strigă Hugh.

Urmat de primii oaspeţi, noul stăpân al castelului Dungannon, intră în salon.

După două ore, Hugh îl conduse pe MacDonnell înapoi în curte şi îi ură *drum bun* spre Dunluce, apoi se retrase în birou, împreună cu

Liam şi Patrick.

Toată după-amiaza fu ocupat cu descifrarea socotelilor băneşti pentru administrarea castelului. Pentru cei trei bărbaţi deveni evident faptul că Turlough fusese un bun soldat şi un administrator nepriceput.

Hugh reuşi cu greu să se concentreze asupra discuţiei lor. Gândurile i se îndreptau tot mai mult spre Kathryn. Era oare trează sau încă mai dormea? Ce gândea? Ştia oare că el e acolo? îl putea oare ierta pentru lipsa lui de grijă?

Sosi ora cinei. Hugh ar fi vrut să meargă în camera Kathrynei, dar datoria îi cerea să stea alături de oamenii lui, în salon. Îşi adună toată voinţa şi puterea pentru a nu pleca din salon în dormitorul lui Katie.

După cină, Hugh se scuză şi se strecură afară din salon, oprindu-se pentru a glumi cu grupurile de oşteni din hol. Furişându-se, grăbi pasul şi urcă la erai, oprindu-se în faţa camerei lui Kathryn.

Deschise încet uşa şi intră. Maude moţăia pe un scaun, lângă patul Kathrynei care încă dormea. Traversând camera, Hugh îşi privi soţia. Era palidă şi încercările prin care trecuse îi marcaseră înfăţişarea. Maude îi înfăşurase mâna rănită într-un bandaj alb imens.

— L-am dat doctoria, îi şopti Maude lui Hugh. Se va simţi mult mai bine mâine dimineaţă.

— Mulţumesc, îi răspunse Hugh. Du-te şi te odihneşte şi tu.

— Dar nu vreau să o las singură! începu

Maude să protesteze.

— Voi rămâne eu cu ea.

Maude îi aruncă lui Hugh o privire sceptică.

— Eu sunt soţul ei, rosti Hugh apăsat.

Maude încuviinţă liniştită, se ridică şi părăsi camera.

Hugh îşi scoase cizmele şi vesta, apoi îşi suflecă mânecile cămăşii. Se aşeză pe scaunul pe care stătuse Maude, întinzându-şi picioarele şi începu să o privească pe Kathryn. Fusese motivul lui de îngrijorare şi de supărare multe zile. Întinzându-se pe scaun, Hugh se întrebă ce visa Kathryn în somnul ei greu, provocat de doctoriile lui Maude.

Colţurile buzelor lui Kathryn schiţară un zâmbet, dar o tresărire alungă zâmbetul, înlocuindu-l cu o grimasă de frică. Murmurând cuvinte neinteligibile, se mişcă brusc şi începu să se rostogolească de pe o parte pe alta.

Hugh îi observă atent chipul. Visul ei era cu siguranţă, un coşmar.

În momentul în care pe obrajii ei obosiţi apărură două lacrimi solitare, Hugh se ridică de pe scaun şi îşi îmbrăţişă soţia, îi masă uşor spatele şi acest lucru o linişti pe Kathryn.

Apoi, cu blândeţe, o aşeză uşor pe pat, apoi se întinse lângă ea.

Cum va reuşi oare să-i şteargă din memorie hidoasele amintiri datorate lui Turlough, se întreba Hugh, cu gândurile la fel de tulburate ca şi visul Kathrynei. Cum va putea oare să-i ceară

iertare şi să-l iubească în continuare?

Trecu mult timp până ce Hugh reuşi să adoarmă.

Capitolul 16

A doua zi dimineaţă, foarte devreme, Maude intră în camera Kathrynei şi îl atinse uşor pe Hugh pe umăr. Când Hugh deschise ochii, Maude duse un deget la buze, indicându-i să păstreze tăcerea şi îi arătă uşa de legătură cu camera lui Turlough.

Hugh încuviinţă şi se ridică uşor. După ce îşi recuperă cizmele şi vesta, o urmă pe Maude în camera vecină.

— Înmormântarea lui Turlough şi a Maurei ar fi mai bine să fie făcută cât mai devreme, îi spuse Maude. Aici, ai pregătită apă caldă pentru spălat. Eu voi rămâne cu contesa până se va trezi, continuă ea, după care dispăru în camera Kathrynei, închizând uşa.

Câteva ore mai târziu, Kathryn se ridică şi se îndreptă spre fereastră, privind stingheră afară. Ca şi cum ar fi fost atrasă de un magnet, privirea îi era aţintită asupra lui Hugh care discuta cu Patrick. Dragostea pentru soţul ei îi săgetă inima şi îi cauză mai multă durere chiar decât mâna rănită.

Poftele lui Turlough o pângăriseră, iar Hugh nu o va mai dori niciodată. Cu prima ocazie, ea îi va oferi un motiv pentru a desface căsătoria lor şi apoi se va întoarce acasă.

Chiar dacă inima ei se împotrivea unui asemenea gând, îşi spunea mereu nu va putea trăi alături de un bărbat incapabil să o mai iubească.

Hugh privi în direcţia ferestrei şi o văzu. Fără alte cuvinte, îl lăsă singur pe Patrick şi alergă spre intrare.

Mirat, Patrick ridică ochii şi o văzu pe Kathryn exact în momentul în care ea se îndepărta de la fereastră.

Fără să mai bată la uşă, Hugh intră în cameră şi Kathryn se întoarse cu faţa spre el. Soţ şi soţie, rămaseră nemişcaţi pentru câteva secunde, privindu-se şi neştiind ce să facă.

«Hugh e neschimbat…» gândi Kathryn, analizându-l. Doar câteva riduri dedesubtul ochilor păreau să-i trădeze oboseala. Oare ar putea ierta ceea ce îi făcuse Turlough şi să o iubească din nou?

Privind-o cu atenţie, Hugh îi observă cămaşa de noapte şi halatul ce îi acopereau corpul. Părul ei, de abia pieptănat, scânteia ca un foc în bătaia razelor de soare ce pătrundeau în cameră. Apoi privirea îi căzu asupra mâinii bandajate. Oare îl putea ierta pentru ceea ce se întâmplase? Oare mai putea să-l iubească?

Hugh se îndreptă spre un scaun şi, invitând-o pe Kathryn să i se alăture, se aşezară în faţa căminului.

— Te simţi mai bine? o întrebă, după ce Kathryn se aşeză.

— Da, răspunse Kathryn, fără să fi privească,

fiindu-i frică de dispreţul pe care l-ar fi putut citi în ochii lui.

«Mă dispreţuieşte…» gândi Hugh, interpretând greşit gestul ei.

— Trebuie să discutăm despre viitor, rosti el nervos.

Kathryn continuă să-şi privească halatul. Inima îi bătea cu putere, deşi ştia că trebuie să aibă curajul să vorbească şi să lămurească plecarea ei. O despărţire simplă era lucrul cel mai potrivit pentru amândoi. Şi totuşi…

— Uită-te la mine când vorbesc cu tine! izbucni Hugh, întrerupându-i gândurile.

Kathryn îl privi cu ochii încărcaţi de teamă şi durere. Iar Hugh aproape îşi dori ca ea să-şi întoarcă privirea.

— Vreau să mă întorc în Anglia, spuse Kathryn în cele din urmă.

— Eşti soţia mea şi locul tău este alături de mine, eşti Hugh, duritatea din vocea lui reuşind să ascundă durerea.

Nu o va lăsa niciodată să plece. Poate cu timpul, ar putea să-i câştige din nou încrederea şi ar putea să o facă să îl iubească.

Kathryn fu derutată, dar simţi că îi renasc speranţele. Nu dorea oare să o lase să plece?

— Crezi că aş fi nebun să te las să pleci acum, când porţi în pântec moştenitorul Dungannon-ului?

Imediat ce termină de rostit aceste cuvinte, Hugh îşi dădu seama că era mult prea devreme ca

ele să fie rostite şi îşi dori să le fi putut înghiţi înapoi.

Kathryn păli. Aşadar, soţul ei era interesat doar de moştenitorul său. Şi după ce urma să se nască? Va lua copilul şi o va alunga pe mamă?

— Când ne întoarcem la Dublin? întrebă Kathryn suspinând, încercând să se abţină să plângă.

— La anu' …

— Ce?

— Eu sunt acum conducătorul clanului O'Neill şi locul meu este aici, în *Ulster,* împreună cu familia mea, răspunse Hugh. Fiul meu trebuie să se nască aici, în mijlocul familiei sale.

— Dar ce se va întâmpla cu copiii mei? izbucni Kathryn. Nu pot trăi fără fetele mele.

— Nu te îngrijora, draga mea, rosti Hugh cu un zâmbet indulgent. Desigur, şi Maeve, şi Shana vor fi aduse aici.

— Să nu mă îngrijorez? întrebă nervoasă Kathryn, ridicându-se în picioare.

Aruncă o privire încărcată de nelinişte soţului ei.

— Crezi cumva că Dungannon-ul este un loc de care mă leagă amintiri plăcute? Nu ai deloc sentimente? Refuz să stau în acest loc al diavolului!

Kathryn se întoarse şi se îndreptă nervoasă spre fereastră.

Hugh rămase cu privirea pironită asupra cizmelor sale şi tăcu. Trecură câteva minute, în

care tăcerea deveni tot mai apăsătoare, prevestind furtuna ce urma. La un moment dat, se ridică şi se îndreptă spre Kathryn, oprindu-se în spatele ei.

— Îmi pare rău, Katie. Poţi să mă ierţi pentru tot ce ai suferit din cauza mea?

Derutată, Kathryn se întoarse şi surprinse remuşcările din privirea lui Hugh.

— Nu a fost vina ta…

Trăsăturile lui Hugh se luminară şi el îşi recăpătă calmul. Îi atinse mâna sănătoasă şi vru să o ducă spre buzele lui, dar ea se opuse.

— Te rog, îl opri Kathryn, dându-se înapoi.

Tânjea după atingerea lui, dar îi era frică să o accepte.

— Cum doreşti, rosti Hugh rece, întorcându-se şi îndreptându-se spre uşă.

Dar chipul lui era răvăşit de durere.

Ieşind din cameră, Hugh se opri un moment şi îşi şterse lacrimile care îi apăruseră în colţul ochilor. Respiră adânc de câteva ori, pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine şi apoi coborî treptele intrând în salon, unde îl chemau îndatoririle de conducător al clanului.

Pretinzând că o doare mâna, Kathryn rămase în camera ei şi luă masa singură. Când Hugh o rugă să îl însoţească a doua zi dimineaţă, într-un tur al domeniului, Kathryn îl refuză, fără să se obosească să îi ofere măcar o explicaţie plauzibilă.

Exilându-se singură în camera ei, Kathryn tânjea să fie alături de soţul ei, dar îi era ruşine de luptătorii care ar fi putut să-i povestească ce se

petrecuse între ea şi Turlough. Simţindu-se vinovat, Hugh nu încerca să o forţeze, dar fiecare zi ce trecea îi micşora răbdarea.

Astfel trecură câteva zile.

Apoi veni ziua în care răbdarea lui Hugh luă sfârşit. Voia ca soţia lui să-i fie alături.

Hotărât să rezolve problema, Hugh bău două pahare cu whisky ca înainte de o bătălie importantă. Părăsind biroul, urcă treptele şi intră, fără să bată la uşă, în camera soţiei sale.

Imaginea care îl întâmpină fu a unei femei care urmează să devină mamă. Kathryn era aşezată pe un scaun în faţa căminului şi croia hăinuţe pentru copil. Hugh traversă camera în tăcere şi se opri lângă ea.

— M-ai speriat, şopti Kathryn, ridicând privirea.

Îşi aşeză o mână pe piept şi începu să tremure.

— Credeam că eşti la cină.

— Da, draga mea, cina mă aşteaptă. Dar, mai întâi, am venit să te iau şi pe tine.

Kathryn îşi plecă privirea.

— Nu cred. Masa…

— Eşti sănătoasă, o întrerupse Hugh. Vreau să cinez împreună cu tine.

— Nu mi-e foame, minţi ea, întâlnindu-i privirea.

— De ce ţi-e frică? o întrebă Hugh.

— Nu mi-e frică de nimic, rosti Kathryn scurt. Lasă-mă singură, te rog!

— Eu sunt stăpânul aici! ridică Hugh tonul, cu vocea mai aspră decât o zi de iarnă. Eşti încă soţia mea şi vei coborî la cină!

— Te rog, nu înţelegi, îl rugă Kathryn.

Vocea lui Hugh se încălzi.

— Atunci, spune-mi de ce eşti atât de neliniştită?

— Eu… Eu… Turlough m-a atins…

Hugh tresări. De ce îi chinuia cu aceste cuvinte?

— Ştiu ce-a făcut Turlough, îi răspunse, şi nu văd mei un motiv să insişti asupra acestui lucru.

— Dar…

— Doamnă, nu vreau să aflu ce-a mai făcut şi am luat hotărârea o dată pentru totdeauna. Ceea ce s-a întâmplat a trecut.

— Nu te interesează? repetă Kathryn, nevenindu-i să creadă.

Se ridică brusc de pe scaun.

— Ce uşor îţi vine ţie să vorbeşti, doar ceea ce a făcut Turlough mi-a făcu *mie,* nu *ţie!*

Hotărât să nu renunţe, Hugh o privi fix.

— Nu văd legătura între ce a făcut Turlough şi a lua cina cu mine.

Kathryn ridică neputincioasă din umeri. Cel puţin până acum, se părea că nu va reuşi să îl învingă pe Hugh, în seara aceea.

— Dar toţi oamenii din salon ştiu…

— Şi eu voi fi de partea ta. Lângă tine! îi promise Hugh. După această seară, îţi va fi mai uşor să ieşi din camera ta. Ai încredere în mine?

Hugh îi întinse o mână şi rămase în aşteptare.

Kathryn privi mâna lui întinsă, apoi ochii lui plini de speranţă, dar nu avu curajul să încerce.

— Nu, nu pot.

— Dacă nu vei intra în salon la braţul meu de bunăvoie, o ameninţă Hugh, te voi târî acolo!

Kathryn reacţionă imediat:

— Nu ai îndrăzni.

— Pune-mă la încercare, răspunse Hugh.

Kathryn se îndreptă spre uşă şi o deschise, dar o închise imediat înapoi, ca şi cum ar fi lovit-o zgomotul ce venea de jos.

Întorcându-se spre el ca un copil speriat, îl întrebă:

— Promiţi că mă ţii de mână?

Hugh simţi o dorinţă puternică de a o îmbrăţişa, dar refuză să renunţe la masca lui ameninţătoare. Dacă s-ar fi purtat mai blând, Kathryn ar fi refuzat să îl însoţească.

Braţ la braţ, Hugh şi Kathryn coborâră în salon. Cu fiecare pas, zgomotele ce răzbăteau până la ei erau tot mai puternice, iar Kathryn tot mai palidă.

— Împreună vom trece peste orice, spuse Hugh, oprindu-se în hol pentru a o încuraja.

Apoi o sărută pe frunte.

— Promit!

Strângându-i braţul, Kathryn clătină din cap, încuviinţând. Apoi Hugh o conduse în salon.

Cu privirea mândră, contele şi contesa de Tyrone intrară în salon şi se îndreptară spre masa

lor.

Toţi oştenii îi zâmbiră lui Hugh şi Kathrynei. Liniştită, Kathryn le răspunse cu un surâs care pieri când văzu că Liam era aşezat în faţa lor.

— Bună seara, contesă! spuse Liam, ridicându-se. Sunt foarte bucuros şi fericit să vă văd aici, din nou.

— Mulţumesc, murmură Kathryn.

Cu zâmbetul lui obişnuit întipărit pe chip, Patrick se ridică în momentul în care Kathryn se aşeză între el şi Hugh.

— Suntem cu toţii încântaţi şi fericiţi că te simţi mai bine, contesă, spuse Patrick.

Kathryn îi zâmbi, încurcată.

— Mulţumesc, Patrick.

Aducând tăvile cu friptură, Maude intră în salon. Aşeză cea mai mare tavă în faţa lor şi spuse:

— Mă bucur să văd că eşti în locul în care se cuvine să fii.

— Nu mi-ai adus nimic de mâncare, i se adresă Kathryn lui Maude, zâmbindu-i şmechereşte. M-ai făcut să-mi fie o foame de lup.

— E de datoria servitorului să asculte de ordinele stăpânului, spuse Maude.

Aruncându-i o privire lungă lui Hugh, adăugă:

— Şi exact asta am făcut eu.

Maude se retrase repede, iar Kathryn se întoarse spre soţul ei. Hugh ridică braţele, simulând inocenţă.

— Jur că femeia asta nu ascultă de ordinele nimănui, îi sări Patrick în ajutor. Şi-a educat fiica

în acelaşi fel şi mă tem că e prea târziu pentru a mai schimba ceva.

Patrick o privi apoi pe Kathryn şi continuă să glumească.

— Femeile sunt toate la fel: cicălesc, cicălesc şi iar cicălesc. Chiar, Katie, mi se pare mie sau te-ai mai îngrăşat de când ochii mei au privit ultima oară silueta ta fragilă?

Hugh izbucni în râs şi Kathryn îl recompensă cu o privire ucigătoare.

— Soţul meu uită că mijlocul meu îngroşat îi va aduce ceva bani, spuse Kathryn. În curând, Hugh va fi un tată mândru şi Irlanda va avea cel de-al treilea conte de Tyrone.

Hugh privi paharul cu vin.

— Ar putea fi o fetiţă, îi aminti lui Kathryn.

— Nu, e cu siguranţă băiat, spuse Kathryn, rupând o felie mare de pâine şi punând unt pe deasupra.

Furculiţa lui Patrick rămase în aer în drum spre gură. Înghiţindu-şi zâmbetul, îl privi şi îi făcu semn lui Hugh să o bine dispună.

Întinzându-se după paharul cu vin, Kathryn ridică privirea şi păli. Liam era în faţa ei şi ţinea în mâini un ghem pufos, gri-cenuşiu, fără astâmpăr.

— Contesă, îţi aduc salutări de la Daisy, spuse Liam.

Mirată, Kathryn îşi înclină capul într-o parte.

— Căţeii sunt înţărcaţi, îi explică Liam, ridicând ghemui pufos. Acesta e cel care nu e bun pentru vânătoare. Ţi-ai schimbat cumva dorinţa?

— Nu e bun pentru vânătoare? întreba Hugh.

— Bietul de ei e şchiop, răspunse Liam, arătând spre piciorul strâmb. Priviţi aici, e deformat.

Hugh şi Patrick se aplecară peste masă şi examinară piciorul căţelului oaie începu să scheaune jalnic.

— Dă-mi-l mie, porunci Kathryn.

Ridicându-l la piept, îl mângâie pe cap.

— Bietul de tine, şopti ea.

Căţelul răspunse la afecţiunea ei începând să o lingă pe bărbie şi făcând-o să surâdă. În cele din urmă, se cuibări lângă gâtul ei, ca un copil şi o privi cu ochi adormiţi pe noua lui mamă.

Mulţumită, Kathryn desprinse o bucăţică de carne de pe un os şi i-o oferi. Căţelul o înghiţi repede şi îşi reluă poziţia, cuibărindu-se la pieptul ei.

— Cu toate că e şchiop, sigur nu e prost, observă Patrick făcându-i pe toţi să râdă.

— Numele lui e Vulcan, îi anunţă Kathryn.

— Vulcan? repetară Patrick şi Liam.

— Un nume foarte potrivit, fu de acord Hugh. Te voi ajuta să-l dresezi.

— Lămureşte-mă, spuse Patrick. Ce fel de nume e ăsta? Sună neobişnuit, nu sună deloc englezeşte…

— E roman, îi răspunse Hugh.

— Roman? întrebă Liam, ridicând mirat din sprâncene.

— Vulcan era zeul focului şi fiul lui Jupiter, cel

mai mare zeu al romanilor, le explică mândră Kathryn. Jupiter l-a alungat pe Vulcan din cer şi, atunci când a căzut pe pământ, şi-a frânt piciorul. După aceea, a devenit zeul şchiop.

— Dar de ce şi-a alungat Jupiter propriul fiu? întrebă Patrick.

Nereuşind să-şi amintească de ce, Kathryn se întoarse spre Hugh, care începuse să zâmbească, apoi spre Patrick.

— Am uitat.

— Ne atragi cu o poveste interesantă, bombăni el, şi ne laşi aşa în aer…

Kathryn surâse şi ridică din umeri, încercând să se scuze.

— Mulţumesc pentru Vulcan, îi spuse lui Liam.

— Plăcerea a fost de partea mea, îi răspunse el.

Ridicând o lăbuţă a câinelui, Kathryn o mişcă în semn de salut spre Liam.

Conversaţia se opri apoi asupra altor subiecte, atât Hugh cât şi Patrick evitând să pronunţe măcar numele lui Turlough. Obosită, Kathryn nu reuşi să se abţină să nu caşte. Vulcan era în aceeaşi stare ca şi stăpâna lui.

— Cred că e timpul să te conduc în cameră, îi spuse Hugh. Dă-i-l pe Vulcan lui Patrick.

— Nu, refuză Kathryn imediat. Vulcan doarme în camera mea.

Sigur că Patrick va izbucni în râs, Hugh refuză să-l privească. Un câine să doarmă lângă soţia lui, când el nu se bucura de acest privilegiu? Nu,

povestea asta nu va mai dura mult!

— Foarte bine, murmură Hugh, nedorind să strice buna dispoziţie a Kathrynei.

Ajunsă în cameră, Kathryn aşeză câinele pe podea. Vulcan începu să se mişte cu viteza maximă permisă de piciorul lui şchiop şi porni în explorare prin cameră.

Kathryn îl privi pe Hugh şi îi zâmbi somnoroasă.

— Îmi pare rău că m-am purtat prosteşte mai devreme. Ai avut dreptate.

— Întotdeauna am dreptate, o tachină Hugh. Ar trebui să-mi asculţi sfaturile mai des.

Kathryn zâmbi.

— Vise plăcute, draga mea! şopti Hugh, sărutându-i mâna şi ieşind apoi din cameră.

Coborând din nou la parter, Hugh intră în birou, unde Patrick îl aştepta. Urmau multe ore de chin, încercând să descâlcească socotelile prost făcute şi ţinute de Turlough. Spuse *noapte bună* lui Patrick şi se îndreptă spre camera lui. Se aşeză pe marginea patului, îşi scoase cizmele, dar, la un moment dat, vru să verifice ce făceau soţia şi protejatul ei canin.

Hugh deschise încet uşa de legătură şi se strecură până lângă pat. Ceea ce văzu îl făcu să zâmbească. Kathryn dormea liniştită, în timp ce căţelul era lungit la spatele ei cald.

Aplecându-se, Hugh dădu la o parte o şuviţă de păr de pe fruntea lui Kathryn şi o sărută. Îşi aruncă privirea asupra căţelului care îl privea cu

ochii ameninţători.

— Nu vei mai dormi mult timp în locul meu, şmecherule, şopti Hugh.

Ca şi cum ar fi înţeles, Vulcan începu să mârâie, arătându-şi dinţii de câţiva milimetri.

— Fii atent cum te porţi sau vei fi alungat din această cameră, şopti Hugh, împungându-l pe Vulcan cu un deget. Ai grijă, eu sunt stăpânul aici, nu tu!

Vulcan închise ochii.

Satisfăcut de supunerea de care dăduse dovadă căţelul, Hugh se retrase în camera sa zâmbind.

Capitolul 17

În cursul următoarei săptămâni, Kathryn deveni tot mai neliniştită. Continuă să rămână în camera ei în cursul zilei şi se aventură afară doar la cină, împreună cu Hugh. Neliniştea o făcea incapabilă să-şi învingă frica de a se întâlni cu luptătorii ce o văzuseră împreună cu Turlough.

Mai mult, vina pe care o simţea în legătură cu moartea tragică a lui Tim îi sfredelea inima. Ce scuze ar fi putut să-şi găsească?

Vremea se încălzi când veni luna mai. Fiecare zi ce trecea o găsea pe Kathryn stând tăcută la fereastra camerei sale. Tânjea după libertatea de a simţi razele calde ale soarelui, mângâierea vântului ce adia, dar încercă să uite acest lucru continuând să se ocupe de haine pentru copil.

Deşi îl iubea foarte mult, Vulcan adăugase încă un motiv de nemulţumire în lumea ei. Kathryn întâmpinase greutăţi în a-l învăţa să asculte până şi cele mai elementare comenzi, iar căţelul devenise şi cauza unor dispute tot mai serioase între ea şi Maude.

Kathryn insistase ca Maude să-l însoţească afară pe Vulcan, în frecventele şi naturalele sale chemări. Cu fiecare zi ce trecea, Maude devenea tot mai agasată şi iritată de această treabă suplimentară. Kathryn ştia că nu se purta corect, dar, fără Hugh alături, nu putea să privească în ochi pe niciunul dintre oamenii săi.

Întorcându-se de la fereastră, Kathryn traversă camera şi trase de frânghia cu clopoţel. Vulcan trebuia să iasă din nou afară. Câteva clipe mai târziu, apăru Maude cu o figură evident nemulţumită.

— Vulcan trebuie dus afară, spuse Kathryn.

— Du-l singură, răspunse Maude scurt. Nu mai vreau să fiu doica unui animal fără folos.

— Sunt contesa de Tyrone, spuse Kathryn ridicând capul. Ascultă porunca mea sau îţi vei căuta de lucru în altă parte!

— Nici nu vei mai fi doica animalului şi nici nu-mi voi căuta de lucru în altă parte, răspunse Maude supărată. Contele e stăpân aici, nu tu.

Privindu-se una pe cealaltă, cele două femei se înfruntară, pregătindu-se parcă de bătălie. Kathryn dădu înapoi însă.

— Nu pot să-l duc pe Vulcan afară, îi mărturisi

lui Maude începând să plângă. L-aş duce dacă aş putea.

Vocea şi privirea lui Maude se îmblânziră.

— De ce nu poţi?

— Eu… mi-e frică.

— Nu ai niciun motiv să-ţi fie frică, o linişti Maude. Te-am văzut cum stai la fereastră şi mi-am dat seama cât de mult îţi doreşti să părăseşti camera. Nu-ţi poţi petrece restul zilelor stând în această cameră, ia-l pe Vulcan şi ieşi în grădină.

Kathryn îşi muşcă buza, nervoasă şi nehotărâtă.

— Da, aş putea culege flori pentru cimitir, spuse ea într-un târziu. Unde e soţul meu?

Maude ezită. Cimitirul s-ar putea să nu fie cel mai bun loc spre care să se îndrepte Kathryn.

— Contele e în biroul său.

Urmată de neastâmpăratul Vulcan, Kathryn ieşi din camera în care se simţea în siguranţă şi coborî spre biroul lui Hugh, pentru prima dată singură, din ziua în care încercase să evadeze. Ajunsă în hol, se îndreptă pe coridor spre birou.

Hugh tocmai terminase să-i transmită ultimele porunci lui Patrick, care se pregătea să plece la Dublin. Patrick, împreună cu o parte din luptătorii lui Hugh, urmau să-i escorteze pe Polly, Maeve, Shana şi pe dădaca fetelor, Nellie, la Dungannon.

— Intră! strigă Hugh, auzind o bătaie în uşă.

Când uşa se deschise, Vulcan se năpusti în birou, începând imediat să fi cerceteze.

Kathryn le zâmbi celor doi bărbaţi.

— Sper ca nu întrerup nicio discuţie importantă, le spuse. Pet să revin mai târziu.

— Intră, spuse Hugh.

Spera că, poate, soţia lui ieşise din starea emoţională proastă în care era şi că, în sfârşit, de acum înainte, toate vor merge mai bine în relaţia lor.

— Pot să culeg câteva flori din grădină, pentru cimitir? întrebă Kathryn.

— Aceasta e casa ta, îi răspunse Hugh mirat. Nu trebuie să-mi ceri permisiunea ca să culegi flori sau ca să mergi la cimitir.

— Desigur, voiam doar să mă conving.

Roşeaţa îi coloră obrajii.

— Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Însoţeşte-o, îi spuse Hugh lui Patrick după ce ea ieşi. Cimitirul nu e locul cel mai potrivit pentru ca acum şi nu e bine să fie singură, mai ales că e prima oară când se aventurează să iasă afară din casă. Katie te consideră un prieten de nădejde.

Patrick dădu aprobator din cap şi ieşi.

Vulcan se strecură pe sub poarta cimitirului, dar Kathryn ezită. Puteau oare recentele morţi tragice să se ridice împotriva ei? Scrută cimitirul pustiu. Un fior de teamă o cuprinse şi începu să tremure, în ciuda căldurii de afară.

Adunându-şi tot curajul, Kathryn intră în cimitir şi realizând că nu se întâmplă nimic special, răsuflă uşurată. Se îndreptă spre mormântul lui Shane, eu toate simţurile alertate la

maxim.

Îngenunchind în faţa mormântului, Kathryn dădu la o parte florile de mult veştejite şi le înlocui cu cele proaspăt culese. Făcu o cruce şi se rugă în tăcere pentru sufletul lui Shane.

Patrick apăru câteva clipe mai târziu şi, temându-se că ar putea-o speria, îşi anunţă prezenţa înainte de a se apropia. Apoi se aşeză lângă ea, îşi făcu semnul crucii şi murmură o rugăciune scurtă, pe jumătate uitată.

— Shane şi cu mine am crescut împreună, spuse Patrick. Pentru un irlandez, ce! mai sigur şi fără întoarcere lucru este moartea.

— Amin! rosti Kathryn scurt. Surorile mele mă tachinau că Irlanda e un ţinut sălbatic şi păgân, dar văd că acum are mai mult gust amar. Pentru fiecare gram de bucurie pe care o primim, trebuie să înapoiem un kilogram de suferinţă şi tristeţe.

Patrick se ridică şi o ajută şi pe Kathryn să se ridice. Când Patrick se întoarse spre poartă, Kathryn îi făcu un semn şi îl conduse spre un colţ al cimitirului.

— Hugh te-a trimis? îl întrebă Kathryn.

— Da. S-a temut să fii singură aici.

— Oh!

Patrick o privi lung.

— Contele se simte vinovat.

— De ce? îl întrebă Kathryn surprinsă.

— Se simte răspunzător pentru că nu te-a protejat atunci când te-a răpit Turlough.

— Dar, Hugh nu avea de unde să ştie…

— Mă bucur că eşti de aceeaşi părere, o întrerupse Patrick. Chiar cred că ar trebui să-i spui acest lucru.

— Aici, spuse Kathryn oprindu-se la un mormânt.

Se aşeză în genunchi, aranja florile proaspete şi spuse o rugăciune.

— Tim? întrebă Patrick, dându-şi seama cine era îngropat sub lespedea grea de piatră. Era doar un copil. Ce s-a întâmplat?

Ignorându-i întrebarea, Kathryn rămase cu privirea aţintită asupra mormântului. Cum ar fi putut oare să-i mărturisească vina pentru moartea lui Tim? Ce ar gândi oare Patrick despre ea? Hugh ar fi aflat şi el şi cine ştie ce ar fi gândit despre ea… Lacrimi fierbinţi apărură în ochii ei. Patrick îi cuprinse umerii protector, încercând să o liniştească.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat?

— A fost vina mea, suspină Kathryn. Din cauza mea a murit Tim…

Convins că Lady Kathryn nu ar fi putut face rău nimănui, Patrick o mângâie până ce ea se linişti.

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat totul.

— Tim s-a împrietenit cu mine şi a încercat să mă ajute să fug, dar eu am ezitat. Turlough…

Kathryn se opri. Nu mai putea să continue. Vulcan – obosit de plimbarea atât de lungă – venea şchiopătând către ei. Kathryn îl ridică în braţe şi el începu să o lingă pe obraz.

— Deci Turlough l-a omorât pe bietul băiat, spuse Patrick. Nu a fost vina ta şi nu trebuie să consideri că e păcatul tău. Te-am minţit eu vreodată, Katie?

— Da, zâmbi Kathryn.

— Dar nu când a fost vorba de lucruri serioase.

Cuvintele lui Patrick o făcură să zâmbească.

— Dă-mi-l pe Vulcan. Îl voi duce eu până în curte.

— Joacă-te cu el cât mai poţi, îi spuse Kathryn dându-i câinele. Lupii cresc repede…

Patrick îl ridică pe Vulcan spre faţa lui şi împinse cu degetul nasul fin şi ud al câinelui.

— În câteva luni, Vulcan mă va duce pe mine în curte, pe spatele lui.

Ieşind din cimitir, Patrick aruncă pe furiş o privire spre Kathryn. Cum putea să o convingă să nu se simtă vinovată?

Discutând în curte cu Conal şi cu Liam, Hugh îi observă pe Patrick şi pe Kathryn întorcându-se pe cărarea dinspre cimitir. Îi văzu ochii roşii şi îşi dădu seama că plânsese, ceea ce îl tulbură pe Hugh. De ce plânsese? Pentru ceea ce i se întâmplase sau pentru Shane? Mai mult ca orice altceva, Hugh ar fi vrut ca soţia lui să aibă încredere în el.

— Te aşteptam, îi spuse Hugh, luându-l pe Vulcan din braţele lui Patrick. E timpul ca băiatul ăsta să înveţe ceva.

— Ai grijă ce faci! Sper să reuşeşti, îl tachină

ea.

Ştia că soţul ei se angaja într-o bătălie din care putea să nu iasă învingător. La urma urmei, nu se chinuise şi ea o săptămână cu Vulcan şi nu reuşise nimic?

Patrick, Conal şi Liam zâmbiră. Alţi câţiva oşteni care îl priveau îşi ascunseră zâmbetele cu greu.

— Este cineva aici, inclusiv soţia mea, care doreşte să pună un rămăşag asupra rezultatului lecţiei de dresaj, îi provocă Hugh.

— Nimeni dintre noi nu s-a gândit să-ţi ia banii câştigaţi cu trudă, chicoti Patrick.

Cu toţii izbucniră în râs.

Maude, mormăind ceva despre păcatul teribil de a irosi mâncarea bună cu un câine, apăru în acel moment şi îi întinse lui Hugh o tavă cu bucăţi tentante de carne. Hugh luă tava din mâinile ei şi o duse pe la nasul lui Vulcan, stârnindu-l.

— *Culcat* şi *stai* vor fi comenzile din prima lecţie a lui Vulcan, îi anunţă Hugh, dându-i tava Kathrynei.

Hugh îi aşeza pe Vulcan pe pământ, îi mângâie spatele şi îi repetă de câteva ori comanda *jos.* Apoi. Îl recompensă cu o bucăţică de carne. Vulcan învăţă repede lecţia.

Cu comanda *stai,* lucrurile merseră însă mult mai greu. Hugh îi porunci câinelui să se aşeze şi să stea pe loc, apoi făcu o dâră din bucăţele de carne, în zadar însă, căci, tot atât de repede pe cât reuşea Hugh să pună bucăţica de carne pe

pământ, Vulcan nu asculta să stea şi se repezea înghiţind-o imediat.

Toţi cei ce priveau scena izbucniră în râs. Hugh se încruntă nervos, fără a fi însă cu adevărat supărat. Ar fi fost în stare să facă orice pentru ca soţia lui să râdă, să fie bucuroasă.

— Dacă doamna crede că ar avea mai mult succes, este binevenită să încerce, o provocă Hugh, ridicând sprâncenele spre ea.

Dându-i tava cu carne lui Patrick, Kathryn înaintă şi se lăsă lângă căţel. Îl privi pe Hugh şi îi spuse:

— Du-te la câţiva paşi distanţă şi pune o bucăţică de carne jos.

Imediat ce Vulcan sări după bucăţica de carne, Kathryn îl prinse.

— Stai, îi spuse ea blând.

Vulcan mârâi şi scheună.

— Stai! porunci Kathryn cu vocea aspră.

Căţelul tăcu. Kathryn îşi luă mâinile de pe el. Vulcan clătină din cap, dând continuu din coadă, dar rămase culcat, pe loc, supunându-se comenzii. Mulţumită, Kathryn îi dădu o bucăţică de carne. Apoi îi puse lui Hugh să arunce bucăţica interzisă de carne mai aproape şi repetă lecţia de câteva ori. Când bucăţica interzisă ajunse chiar în faţa lui Vulcan, Kathryn i-o dădu.

— Avea nevoie de blândeţea unei mame, spuse Kathryn.

Hugh pufni în râs la neaşteptata turnură a evenimentelor. Sperase să câştige aprecierea

soţiei sale, dresându-i favoritul.

Vulcan trebuie să înveţe! spuse, apoi îi comandă căţelului să stea şi se depărtă câţiva metri.

Ridicând o mână, Hugh flutură o bucăţică de carne prin aer şi comandă:

— Aici!

Vulcan îşi aşeză nepăsător capul pe labe. Curtea se umplu de hohote de râs.

— Cred că Vulcan e obosit, rosti Kathryn, începând şi ea să râdă.

— Sau prea sătul, adăugă Patrick.

Cu toţii râdeau, cu excepţia lui Hugh.

— Vom continua mâine, spuse Hugh, oferindu-i braţul soţiei sale. Mergem înăuntru?

Kathryn îi strânse braţul şi vru să-l ridice pe Vulcan de jos, dar acesta refuză să fie luat în braţe.

— Bietul de el, e epuizat! spuse Kathryn cu ochii rugători spre Hugh. Vrei să-l iei tu, te rog?

Hugh se opri, pentru a-l ridica pe micuţul recalcitrant în braţele sale. În aer, Vulcan răspunse unei chemări foarte urgente.

— Mizerabilule! izbucni Hugh, întorcându-se spre Kathryn. Mi-a udat cizmele!

Toţi cei prezenţi râseră atât de tare, încât le dădură lacrimile. Era greu de crezut că o biată javră nefolositoare îşi face nevoile pe cizmele unui conte…

Privind-o pe Kathryn, expresia lui Hugh se schimbă imediat. Zâmbi şi se apropie.

— Faptul că te aud din nou râzând e o mare bucurie pentru mine, îi spuse Hugh.

Agitată, Kathryn se îmbujoră. Pe neaşteptate.

Hugh îl aruncă pe Vulcan în braţele ei şi se îndreptă spre uşă.

Imediat oamenii din curte începură să se împrăştie, dar fură opriţi de ţipătul lui Kathryn.

— Vulcan mi-a udat rochia!

Cu toţii izbucniră din nou în râs, cel mai amuzat dintre toţi fiind Hugh.

A doua zi dimineaţă, devreme, Kathryn coborî în curte. Insistase să fie trezită în zori, pentru a-i ura *drum bun* lui Patrick în călătoria sa la Dublin.

Gâfâind de emoţie, Kathryn stătea lângă Hugh, privindu-l pe Patrick care încălecase deja.

— Să ai grijă! îl povăţuise Kathryn. Cât timp va dura călătoria?

— Nu ai niciun motiv să fii îngrijorată, îi spuse Hugh, strângând-o la pieptul său.

— La voi apăra pe fete cu viaţa mea, o asigură şi Patrick. Vom fi înapoi la Dungannon peste câteva zile.

Kathryn se întinse şi atinse mâna lui Patrick.

— Noroc, prietene!

Hugh îi strânse şi el mâna şi îi ură *drum bun.* Apoi îşi întoarse privirile spre soţia sa, în timp ce Patrick se îndepărta cu grupul de luptători. Kathryn rămase nemişcată, cu privirea aţintită asupra lor. Sprâncenele ei erau ridicate, iar chipul exprima nelinişte.

Hugh spera ca întoarcerea lui Maeve şi a

Shanei să ajute la refacerea psihică a Kathrynei şi să-i alunge din minte amintirile îngrozitoare despre întâmplările prin care trecuse. În ceea ce îl priveşte, el intenţiona să petreacă mai mult timp cu Kathryn în cursul următoarelor săptămâni:

— Ce te preocupă, Katie?

— Crezi că au uitat?

— Despre cine vorbeşti?

— Fiicele mele, spuse Kathryn şi ridică o privire întrebătoare spre Hugh, căutând să descopere adevărul în ochii lui. Crezi că Maeve şi Shana m-au uitat?

— Cum să-şi uite mama? spuse Hugh zâmbind. Imposibil, draga mea!

— Dar a trecut atâta timp de când nu le-am văzut!

— Ţi se pare ţie că a trecut mult timp, spuse Hugh îmbrăţişând-o. Şi apoi cine crezi că te-ar putea uita?

Scăldat în primele raze ale dimineţii, părul lui Kathryn începuse să scânteieze ameţitor. Ochii ei verzi semănau perfect cu două imense şi perfecte smaralde, iar buzele roşii cereau să fie sărutate.

Hugh îşi coborî capul, vrând să guste dulceaţa buzelor ei. Kathryn îngheţă rigidă, plină de teamă şi silă.

— Nu ţi-am făcut niciodată vreun râu, spuse Hugh retrăgându-şi capul.

— Îmi pare rău… se scuză Kathryn, regretând că a răspuns astfel şi privindu-l cu îngrijorare.

Hugh se forţă să zâmbească şi schimbă

subiectul.

— Deşi e încă devreme, Vulcan ar putea să-şi continue lecţiile.

Buna dispoziţie luă locul neliniştii care era în ochii lui Kathryn.

— E mult prea devreme ca Majestatea Sa, regele Canin, să se trezească, rosti ea. Vulcan doarme încă în camera mea.

Hugh zâmbi şi îi mângâie părul.

— Poate că ar trebui să te întorci şi tu în pat. Cred că e destul de obositor. Eşti însărcinată de şase luni.

— Da, admit că m-am îngrăşat şi că obosesc mai repede, răspunse Kathryn. Dar mai avem încă trei luni de aşteptare

— În curând, te vei legăna ca o raţă mare, scumpa mea soţie, o tachină Hugh, însoţind-o în casă.

— O raţă? întrebă Kathryn surprinsă. Cum îndrăzneşti să sugerezi o astfel de comparaţie? Niciodată nu am mers ca o raţă.

— Când erai însărcinată cu Shana, mergeai exact ca o raţă, legănându-te încet, îi şopti Hugh, în timp ce urcau treptele spre dormitor.

— Ba nu!

— Te-ai văzut mergând cumva din spate? o întrebă Hugh. După cum arăţi, de data asta, vei merge ca o raţă încă şi mai devreme.

Ochii lui Kathryn se umplură de mânie, dar, amintindu-şi discuţia cu Fiona, zâmbi. Soţul ei nu făcea altceva decât să o facă să râdă şi să uite de

orice alte griji.

Simţindu-se vinovată că îl respinsese, Kathryn încercă să-şi repare greşeala, spunându-i:

— Vrei să luăm micul dejun împreună, în camera mea, mai târziu?

— Da.

Hugh o sărută pe obraz şi ieşi din cameră.

Kathryn îl privi lung, apoi ridică mâna spre obraz, spre locul unde o sărutase el şi care parcă o ardea.

«Oare ar putea să mă mai iubească?» se întrebă total nedumerită. Aproape instantaneu, speranţele îi fură spulberate şi îşi simţi umerii apăsaţi de povara imposibilă a gândurilor sale. Nu era demnă de dragostea lui. Atingerea lui Turlough o pângărise.

Coborând treptele, Hugh îşi frământă mâinile. Soţia lui îi dăduse un semn de prietenie şi el trebuia să profite de ocazie, căci nu ştia dacă i se va mai oferi alta. Oricum înregistrase un progres, cu toate că pasul înainte era destul de mic.

După-amiază, în aceeaşi zi, în timp ce Kathryn stătea în faţa mormântului lui Tim, cele mai negre gânduri o cuprinseră. O copleşi sentimentul că era urmărită, dar corpul ei nemişcat refuza să-i asculte zbuciumul nervilor.

Umbra unui bărbat apăru lângă ea. Ţipând, Kathryn se întoarse brusc şi ridică braţele, ca şi cum s-ar fi pregătit să se apere.

— Eu sunt, rosti Hugh, prinzându-i mâinile.

Tremurând, Kathryn îşi îngropă faţa în mâinile

lui şi răsuflă uşurată. Trecură câteva secunde până ce reuşi să se liniştească.

«Doamne Dumnezeule!» gândi Hugh. «Oare la ce orori a asistat, încât până şi umbrele o fac să tremure?»

— Nu ar trebui să te furişezi aşa pe lângă oameni, spuse Kathryn, încercând să-şi revină. M-ai speriat îngrozitor!

— M-am furişat, într-adevăr, dar nu am vrut să te sperii.

Hugh privi piatra de pe mormânt.

— Credeam că te mergi la mormântul lui Shane.

— Câteodată… răspunse rece Kathryn, eliberându-şi mâinile.

Se întoarse spre mormânt şi adună florile pe care le aranjase cu o zi în urmă.

— Cine a fost Tim? o întrebă Hugh. Şi de ce îi îngrijeşti mormântul?

Kathryn se prefăcu că nu-l aude. Ce ar fi putut să-i spună? Dacă i-ar fi spus adevărul, risca să îl piardă pentru totdeauna. Niciun om sănătos la minte nu şi-ar fi dorit o soţie părtaşă la crimă.

Hugh se aşeză în faţa ei şi rămase neclintit.

— Răspunde-mi!

— Nu ţi-a povestit Patrick? îl întrebă, refuzând să-l privească.

— Patrick nu ar trăda niciodată încrederea ta. Şi te întreb din nou: cine a fost Tim?

Kathryn îşi scormoni mintea pentru a găsi un răspuns credibil şi acceptabil. Cum putea oare să-i

spună adevărul? Orice şansă de a recâştiga dragostea soţului ei ar fi pierdută. În cele din urmă, îi răspunse simplu:

— Tim a fost un băiat de la grajduri.

— Un băiat de la grajduri nu putea avea atâta importanţă pentru tine.

Hugh îşi dădea seama că soţia sa îi ascundea ceva important.

— De ce îngrijeşti mormântul?

Hugh nu primi niciun răspuns.

— Te rog, Katie, nu mă minţi, insistă Hugh. Aş putea să te ajut, indiferent care ar fi povara de pe sufletul tău.

Atunci Kathryn îşi dădu seama că nu va. Putea depăşi momentul fără a-i mărturisi adevărul. Îşi acceptă resemnată soarta crudă.

— Povara crimei nu poate fi împărţită.

— Crimă?!

— L-am ucis pe Tim.

Hugh clătină din cap cu neîncredere. Era sigur de faptul că soţia sa era incapabilă de crimă, cu excepţia – poate – a situaţiei în care ar fi fost în legitimă apărare. Oricum ar fi iubit-o pe Kathryn, chiar dacă ar fi ucis o sută sau o mie de bărbaţi lipsiţi de apărare. Ceea ce îl durea pe el era tulburarea ei.

— Spune-mi tot, rosti rar Hugh. Nu uita nimic şi povesteşte-mi ce şi cum s-a întâmplat.

Cu privirea pierdută pe mormântul lui Tim, relată toată aventura ei, încheiată cu moartea băiatului. Când povestea se sfârşi, îşi ascunse

capul între mâini ruşinată.

— Te învinovăţeşti degeaba, îi spuse Hugh ridicându-i faţa şi obligând-o să îl privească.

— Nu mă urăşti? îl întrebă Kathryn.

— Te iubesc, răspunse Hugh, cu inima tresărindu-i la vederea urmei slabe de speranţă, care pâlpâia în ochii ei.

Hugh o îmbrăţişă, iar Kathryn se sprijini încrezătoare de umărul lui puternic.

Vina îi aparţinea lui, hotărî Hugh. Incapacitatea lui de a o proteja era la originea tuturor necazurilor şi îşi jură că aşa ceva nu se va mai repeta vreodată.

În cursul următoarelor două săptămâni, Hugh o înconjură pe Kathryn cu multă tandreţe, în ciuda faptului că cei doi erau soţ şi soţie şi că aveau trei copii. Cea mai mare parte a timpului o petrecură discutând despre copii, făcând planuri şi speranţe pentru ei. O altă parte a timpului discutară şi analizară planurile lui Hugh pentru întreaga Irlandă.

Hugh o tachina pe Kathryn cu privire la mijlocul ei, ce creştea cu fiecare zi. Încet-încet, reuşi să-i alunge tristeţea, făcând-o să se bucure de viaţă.

În fiecare seară, Hugh o vizita pe Kathryn în camera ei. Uneori, stăteau toată noaptea de vorbă, fără pauză. Alte nopţi le petreceau, privindu-se unul pe celălalt, simţindu-se mulţumiţi să-şi ţină reciproc companie. O singură problemă exista în relaţiile dintre ei: Hugh nu-şi dorea o dragoste

platonică.

«Răbdarea e o virtute…», îşi spunea Hugh mereu. «Trebuie să existe un loc şi pentru mine în rai».

Căutând o evadare din obişnuinţa zilnică a cusutului hainelor pentru copil, Kathryn hotărî într-o după-amiază caldă să iasă la plimbare în grădină.

Strigându-l pe Vulcan, ieşi din cameră şi se îndreptă spre coridor. Spera că nimeni nu îi va observa lipsa. Soţul ei aproape că se transformase într-o mamă iubitoare şi, în acelaşi timp plictisitoare, ca o cloşcă, şi ar fi certat-o cu siguranţă, pentru faptul că părăsea camera în timpul în care ar fi trebuit să se odihnească.

Cu Vulcan alături, Kathryn străbătu grăbită holul şi deschise uşa de la intrare. Inima ei tresări cu putere, când aproape că se ciocni de Hugh care se pregătea să intre în casă.

— De ce nu te odihneşti? o întrebă Hugh. Te simţi rău cumva?

— Nu, vreau să stau în grădină, îi explică ea, roşind pentru faptul că fusese prinsă. E mai bine să stau la aer, ştii doar.

— Ah, Katie, îmi pare foarte bine, spuse Hugh zâmbind şi oferindu-i galant braţul. Şi eu voiam să fac o plimbare în grădină…

Nu se mai osteni să îi explice de ce tocmai intra în casă.

Se plimbară liniştiţi o vreme prin grădină. Apoi Hugh căută o bancă pe care s-ar putea aşeza.

— Nu ai vrea să stăm câteva clipe aici, draga mea? o întrebă zărind o bancă.

— Nu. Dar, dacă ai obosit deja, mă poţi convinge să stăm sub copacul acela, îi răspunse.

— Dar acolo nu e nicio bancă.

— Ce privire ageră ai, dragul meu! îl tachină ea. Am putea sta pe iarbă.

Hugh o conduse lângă copac şi, ca şi cum ar fi fost foarte fragilă, o ajută să se aşeze.

Kathryn se întinse şi îşi sprijini capul de genunchii lui. Mulţumită, îi zâmbi, în timp ce el îi mângâia obrajii tandru.

Vulcan se apropie şi se întinse lângă stăpâna sa, cu capul pe pântecele ei. Când Kathryn începu să îl mângâie pe Vulcan, Hugh simţi dorinţa imperioasă de a fi în locul câinelui.

— E foarte frumos din partea ta că îţi petreci atât de mult timp cu mine, spuse Kathryn. Shane nu a făcut niciodată acest lucru.

— Shane era mult prea ocupat cu războaiele.

— Şi tu, nu ai cumva planuri de război?

Întrebarea se dovedi destul de dificilă pentru

Hugh.

«Irlandezii sunt oameni obişnuiţi să lupte în războaie…» gândi Kathryn. «Cu ce s-ar putea ocupa Hugh dacă nu ar exista niciun război? Poate doar să înceapă un război…» îi replică o voce interioară.

— Am luptat în Maguire împotriva voinţei mele, îi răspunse Hugh alegându-şi cu grijă cuvintele. Nu voi mai lupta niciodată împotriva

poporului meu. Nici chiar la ordinele reginei.

— Vrei să porneşti război împotriva englezilor?

— Nu cred, răspunse Hugh evaziv. Nu prea eşti o bună diplomată. Eu sunt mulţumit aşa cum trăiesc acum. Un drum drept este întotdeauna preferabil unui drum sinuos. Pe lângă asta, putem să ne extindem puterea prin căsătoriile lui Maeve şi Shana…

— Nu sunt decât nişte fetiţe! îl întrerupse Kathryn.

Brusc, Vulcan se ridică şi se îndepărtă cu câţiva paşi, privindu-i curios.

— Ce este cu el? întrebă Hugh.

— L-a lovit copilul. Dă-mi mâna!

Kathryn luă mâna lui Hugh şi îi urmări expresia feţei, în timp ce copilul se mişca în pântecele ei.

— A devenit destul de inconfortabil să fiu atât de mare, i se plânse ea. Imaginează-ţi cum voi arăta înainte de naşterea copilului.

— N-ai fost niciodată mai frumoasă ca acum, îi spuse Hugh.

— Atunci va fi băiat, continuă Kathryn. Băieţii, aşa cum mi s-a spus, îşi fac mama să fie mai frumoasă…

Hugh râse, apoi insistă ca ea să închidă ochii să se odihnească. Kathryn se relaxă şi, când respiraţia ei deveni regulată, Hugh îşi dădu seama că adormise.

Nemişcat, Hugh îi studie figura, de parcă ar fi

încercat să şi-o întipărească pentru totdeauna în memorie: buclele ei de păr auriu îi accentuau înfăţişarea blândă, ochii divini, creaţi după imaginea celor mai fermecătoare smaralde, erau ascunşi după pleoapele delicate, iar, sub nasul ei mic şi delicat, buzele cărnoase, netede şi roşii îl invitau să le guste dulceaţa.

Încercând să reziste tentaţiei, Hugh se forţă să-şi întoarcă privirea, dar aceasta îi fu în scurt timp irezistibil atrasă înapoi. Kathryn era prea frumoasă, prea tentantă. «La dracu'! Doar e soţia mea!» gândi Hugh.

Fără a mai sta pe gânduri, Hugh se aplecă şi sărută buzele ce îl tentau. Adormită, Kathryn suspină şi buzele ei primiră sărutul, încurajându-l. Sărutul se prelungi şi, la un moment dat, o făcu să se trezească.

— Nu! îl opri Kathryn.

— Dar e ceva foarte natural ca un bărbat să dăruiască afecţiunea sa femeii iubite, îi spuse Hugh, încercând să o sărute din nou.

— Se numeşte poftă, nu afecţiune, iar eu nu pot să-ţi răspund acum aşa cum ar trebui să-ţi răspundă femeia iubită.

Hugh o privi provocator.

— Dar tocmai mi-ai răspuns.

Kathryn se înroşi.

— Nu vreau să-ţi răspund acum. Să ştii că, dacă ţi-ai găsi o altă femeie acum, aş înţelege.

— Eşti cea mai mare mincinoasă pe care am întâlnit-o vreodată, izbucni Hugh în râs, apăsându-

i vârful nasului cu un deget. Şi nu uita să te confesezi preotului pentru această minciună.

Kathryn îi zâmbi.

Capitolul 18

— Hugh!

Kathryn alergă din camera ei cât de repede îi permiteau cele şapte luni de sarcină. Alarmat de strigătul ei, Hugh ieşi imediat din birou şi se îndreptă spre hol, ajungând acolo odată cu Kathryn.

— Fetele mele sunt aici! strigă ea bucuroasă, zburând pe lângă el.

— Calm, draga mea! îi spuse el oprind-o. Nu e bine pentru copil să laşi să te copleşească emoţiile.

Când trăsura ajunse în faţa lor, izbucniră strigăte de bucurie şi Maeve şi Shana se aruncară în braţele deschise ale lui Hugh şi Kathryn.

Hugh le sărută pe fiecare pe obraz şi se întoarse apoi spre Kathryn care plângea de bucuria revederii fetiţelor. La şase ani, Maeve era copia în miniatură a mamei sale: părul roşcat fusese pieptănat cu grijă, doar câteva şuviţe fiind deranjate de la locul lor de îmbrăţişarea lui Hugh, ochii verzi păreau chiar prea mari pentru faţa ei ovală, iar năsucul îi dădea o înfăţişare ştrengărească.

Având doar doi ani, Shana era copia feminină a lui Shane O'Neill, făcându-i pe toţi cei prezenţi

în curte să tresară văzând-o. Ochii albaştri ai tatălui ei străluceau – însă cu o strălucire de gheaţă – iar buzele mari şi senzuale sugerau mai degrabă violenţa decât copilăria. Părul negru şi des, în dezordine, îi completa imaginea.

— Mamă, eşti tristă? întrebă Maeve.

— Nu, sunt lacrimi de bucurie, fetiţa mea, îi răspunse Kathryn. Să vă am din nou lângă mine e cea mai mare bucurie.

Neputând să pună semnul egal între a *plânge* şi a *se bucura,* Maeve pufni încurcată. Ea plângea numai când era tristă sau când se lovea. Înainte de a mai pune o altă întrebare, se auzi vocea surorii ei:

— Uite! rosti ea, arătând spre pântecul mamei sale.

— Frăţiorul sau surioara voastră creşte acolo, le explică imediat Hugh. Tot aşa cum aţi crescut şi voi.

O expresie plină de îndoială se întipări pe chipul Shanei, încercând să digere uluitoarea informaţie.

— Tuturor mamelor le creşte astfel burta, o informă Maeve pe sora ei. După ce se naşte copilul, burta dispare ca prin farmec.

Curtea răsună de râsete la auzul modului ei simplu de a judeca naşterea. Dar Maeve le adresă tuturor o privire trufaşă, ceea ce produse şi mai multă agitaţie.

— Maude, vino, te rog, şi fă cunoştinţă cu fiicele mele, o invită Kathryn.

Maude se apropie zâmbind de cele două fetiţe. «În sfârşit, Dungannon-ul, va răsuna de ţipete de bucurie şi de râsete de copii», gândi ea.

— Nu erai mai mare decât o cireaşă ultima dată când te-am văzut, îi spuse ea lui Maeve. Acum ai crescut şi eşti aproape o domnişoară.

Maeve înălţă capul cu mândrie. Neobişnuită cu rangurile sociale, făcu o plecăciune adâncă şi serioasă în faţa menajerei. Din nou, din piepturile celor prezenţi, izbucniră hohote de râs, în timp ce Maeve se întoarse furioasă, întrebându-se cine avusese curajul să râdă de ea.

— Şi ea este Shana, arătă Kathryn spre cea mică.

Când se aplecă să o vadă mai de aproape, în ochii

Im Maude apărură lacrimile.

— E ca şi cum l-aş privi pe Shane, şopti Maude copleşită de emoţie şi amintiri. Mă voi ruga să-ţi moştenească temperamentul, îi zise ea Kathrynei şi îşi scoase o batistă pentru a-şi şterge ochii. Să nu fie la lui de sălbatică şi violentă ca tatăl ei.

Ţinut de Hugh, Vulcan stătea liniştit, fiind însă curios şi dornic să cerceteze noile apariţii. Lăsat liber câinele înaintă spre fetiţe, începând să le lingă.

— Stai! îi comandă Kathryn şi Vulcan se supuse, doar coada în continuă mişcare trădându-i dorinţa de a zburda împrejurul lor. Maeve şi Shana, acesta e Vulcan. Vulcan, acestea sunt fetiţele mele.

Dacă un câine poate să perceapă o explozie de bucurie umană, atunci Vulcan, cu siguranţă, o percepu în următorul moment. Strigând şi sărind când pe un picior, când pe celălalt, bucurându-se de această jucărie, Maeve şi Shana, se aruncară asupra câinelui, trăgându-l de urechi, de blană şi de coadă.

Kathryn surâse şi o rugă pe Maude să-i supravegheze pe cei trei. Apoi o sărută pe Polly şi se îndreptă spre Patrick, care se afla alături de Hugh.

— Tot ce ai cerut a fost adus, spuse Patrick.

— Ce ai adus? întrebă Kathryn curioasă.

— Nimic important, fleacuri, spuse Hugh evaziv.

Acceptând cuvintele soţului ei, Kathryn îi zâmbi lui

Patrick şi îl îmbrăţişă în semn de mulţumire. Apoi, ridicându-se pe vârful picioarelor, îl sărută pe obraz.

— Îţi mulţumesc că mi-ai adus fetele acasă. Te-ai dovedit întotdeauna a fi un prieten de nădejde.

Patrick zâmbi.

— Atunci nu te vei supăra pe mine, dacă îţi voi spune că arăţi de parcă ai înghiţit pe cineva.

Kathryn surâse şi se întoarse spre Hugh.

— Vrei tu să o iei în braţe pe Shana? Eu nu pot…

— Discutăm mai târziu, îi spuse Hugh lui Patrick.

O ridică pe Shana în braţe şi o urmă pe soţia

sa în casă, dar, sub masca de indiferenţă, clocoteau gânduri furioase. «Deci, drăguţa mea soţie refuză mai întâi să fie atinsă. Apoi se lasă atinsă, dar îmi refuză drepturile de soţ. Eu dau ordin să mi se aducă acasă copiii şi ea îl sărută pe Patrick în semn de mulţumire. Ştie că aşa mă întărâtă… Şi acum, gata! Va fi mult prea ocupată cu copiii ei pentru a mai avea timp şi pentru mine. Voi mai aştepta până după naşterea copilului. Dar nu mai mult! Eu sunt soţul ei şi ar face bine să-şi dea seama de acest lucru.»

La cină, Kathryn coborî ţinându-le de mână şi pe Maeve, şi pe Shana, în timp ce Vulcan le urma îndeaproape. De când sosiseră fetele, teama de pe chipul Kathrynei dispăruse ca şi cum nu ar fi existat vreodată. Acum strălucea de bucurie şi fericire.

— Luăm masa aici? întrebă Kathryn, intrând în sufrageria mică a familiei.

Hugh încuviinţă, adăugând:

— Prima noastră seară împreună, ca o familie, este numai pentru noi. Nu e absolut necesar să fim prezenţi în salonul mare.

Înaintând, Hugh o mângâie pe frunte pe Maeve şi o luă pe Shana în braţele sale. Obişnuit să fie mereu luat în seamă, Vulcan scânci, dornic de mai multă atenţie. Hugh bombăni, dar mângâie şi câinele, până ce acesta se aşeză cuminte lângă masă.

— Câine… ciripi Shana, arătând spre Vulcan.

— Aşa e, draga mea, îi spuse Hugh, zâmbindu-

i încântat Shanei şi aruncând o privire semnificativă spre Kathryn. Vulcan nu este decât un câine, nu e un membru al familiei.

Dar Kathryn spuse şi ea către fetiţă:

— Vulcan e câine, dar face parte din familia noastră.

— Patrick mi-a spus că Lady şi Lord Burke ne trimit urările lor cele mai călduroase, continuă impasibil Hugh. Fiona a născut o fetiţă, Grania.

— Minunat! răspunse Kathryn. Trebuie să fi trimitem un cadou.

— Am făcut deja toate pregătirile, îi spuse Hugh.

Cina fu liniştită, ca în familie.

Bineînţeles, Vulcan era un membru al familiei. Dar, spre necazul Kathrynei, Maeve descoperi imediat avantajul de a-l avea alături pe Vulcan în timpul mesei, în timp ce câinele învăţă destul de repede că era cel mai bine să se aşeze lângă fete. Cu toate că Maeve încerca să se ascundă, Kathryn observă că o mare parte a fripturii sfârşise prin a fi înghiţită de pofticiosul Vulcan. După desert, Shana se urcă în braţele lui Hugh şi adormi imediat.

— N-ar fi mai bine să-i dăm în grijă lui Nellie, pe drăcuşorii ăştia? sugeră Hugh, când Maeve începu să dea semne de oboseală.

— Maeve, vrei să dormi cu mine în seara asta? o întrebă Kathryn.

Hugh mârâi, imitându-l pe Vulcan. Şi-ar fi dorit ca întrebarea să-i fie adresată lui.

— Nu, Shana îmi va simţi lipsa, spuse Maeve moţăind. Mamă, Vulcan poate să doarmă cu noi?

Hugh chicoti, iar Kathryn îl privi încruntată.

— Dacă Vulcan vrea, îi răspunse Kathryn, atunci are voie să doarmă în camera voastră.

După ce le conduse pe fete în camera lor, Kathryn o sărută pe Maeve, căci Shana dormea în continuare. Hugh făcu la fel. Îi spuseră amândoi *noapte bună* lui Nellie şi se îndreptară spre uşă, dar Kathryn se opri şi se îndreptă spre colţul opus al camerei.

— Ai grijă de fetele mele, şopti Kathryn, mângâind botul câinelui. Îmi va fi dor de tine.

Vulcan începu să-i lingă mâna.

După ce ieşiră din cameră, Hugh îi luă mâna şi o ridică spre buzele lui. Când cealaltă mână a Kathrynei îi mângâie obrazul, Hugh ridică privirea. Ochii ei erau plini de iubire şi mulţumire.

Kathryn îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Hugh şoptindu-i:

— Mulţumesc pentru că mi-ai adus fetele acasă…

— Sunt şi fetele mele doar…

— Da, aşa e, se corectă imediat Kathryn

Hugh îi ridică bărbia pentru a o privi drept în ochi. Fără avertisment, buzele lui le acoperiră pe ale ei, într-un sărut plin de pasiune. Pentru prima oară după mult timp, pasiunea birui teama şi precauţia şi Kathryn se lipi provocator de pieptul lui, abandonându-se îmbrăţişării.

Buzele lui Hugh începură să coboare încet

spre gât şi Kathryn gemu de plăcere. Dar tocmai acest sunet o făcu să-şi dea seama de ce se întâmplă.

— C… copilul, murmură Kathryn, dintr-odată rigidă în braţele sale.

Hugh îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

— Ce scuză vei mai găsi după naşterea copilului? o întrebă nervos.

Apoi se întoarse şi plecă. Cu inima frântă de durere, Kathryn rămase nemişcată, privindu-l în tăcere. Mergând în camera ei, o găsi pe Polly pregătindu-i baia în faţa căminului. O îmbrăţişă lung.

— Cum voi putea vreodată să-ţi răsplătesc grija faţă de fetele mele în absenţa mea? o întrebă.

— A fost plăcerea mea şi am avut o grămadă de ajutoare, replică imediat Polly, observând umbre de tristeţe în ochii stăpânei sale. Vino acum! După o zi plină, precum cea de azi, o baie bună te va relaxa…

Kathryn se dezbrăcă, îşi desfăcu părul şi se cufundă în apă. Într-adevăr, căldura apei o linişti şi Kathryn închise ochii, încercând să-şi limpezească gândurile şi sentimentele

Maude avea dreptate, decise Kathryn. Nu era nimic mai plăcut şi mai relaxant ca o baie lungă.

— Te simţi cu adevărat bine? o întrebă Polly, întrerupându-i visarea.

— Da, şi nu cred că mai am nevoie de tine deseară, îi răspunse Kathryn. Poţi merge în

camera ta.

— Dacă nu te superi, aş sta aici până te culci, îi spuse Polly.

— Ba mă supăr, insistă Kathryn. Şterge-o de aici!

Polly zâmbi.

— Contele tot se mai antrenează în munca sa?

— Vezi foarte bine că doarme în camera lui.

— Interesant, remarcă Polly cu jumătate de glas, retrăgându-se. Eu cred că e grijuliu faţă de tine.

Uşa se închise în urma ei.

Kathryn se întinse în cada de baie, sperând să nu adoarmă. Se gândi că soţul ei fusese foarte grijuliu şi atent la nevoile ei, dar cât de atentă fusese ea la nevoile şi sentimentele lui?

«Deloc!» îi răspunse o voce interioară.

Nereuşind să se concentreze la caietele cu socoteli, Hugh aruncă hârtiile de pe masă şi ieşi din birou. Hotărât să-şi înfrunte soţia şi să-şi spună punctul de vedere, Hugh se îndreptă spre camera ei. După naşterea copilului, vor dormi din nou în acelaşi pat. Acest lucru nu se putea negocia. El era stăpânul, nu? Cum îndrăznea Kathryn să i se împotrivească? Datoria soţiei era de a servi dorinţele soţului, fără a se plânge şi Kathryn trebuia să înţeleagă şi să accepte acest lucru.

Hugh ezită puţin înaintea uşii, dar, amintindu-şi cât de hotărât pornise, o deschise şi intră. Fără să-l vadă, Kathryn murmura cuvinte neinteligibile,

stând relaxată în cadă, cu ochii închişi.

Hugh trase uşa cu grijă şi rămase privind spatele ei în faţa frumuseţii irezistibile a soţiei lui şi, mai ales datorită împotrivirii ei, furia lui Hugh crescu şi mai mult.

Murmurând distrată, Kathryn îşi mângâia pântecul imens. Abia acum, Hugh îşi dădu seama că ea vorbea cu copilul nenăscut. Furia lui se evaporă, ca ceaţa într-o dimineaţă senină. Un zâmbet se ivi pe figura lui, luând locul încruntării. Nu exista o altă femeie pe lume căreia Hugh să-i fi încredinţat copilul său.

— Nu trebuie să o loveşti atât de tare pe mama, prinţul meu, rosti Kathryn, ştergându-şi pântecele cu un prosop şi ridicându-se din cadă.

Respiraţia lui Hugh se opri.

Kathryn puse un picior pe podea şi, imediat ce urmă al doilea, îşi pierdu echilibrul. Mâinile puternice ale lui Hugh o prinseră, oprind căderea. Surprinsă, Kathryn ridică privirea.

— Ai căpătat prostul obicei de a te furişa neinvitat, îl certă ea.

— Cu asemenea mişcări surprinzătoare, nu cred că ar trebui să faci baie singură, îi răspunse Hugh cu seriozitate. Îţi dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă nu eram aici să te prind în braţe?

— Ai dreptate, fu de acord Kathryn, dar nu am vrut s-o ţin pe Polly departe de Patrick în seara asta.

— Şi cum crezi tu că s-ar simţi Polly dacă s-ar întâmpla o nenorocire? o întrebă Hugh, pe un ton

mai blând.

— Nu m-am gândit, dar promit să nu se mai repete.

Deodată, ruşinată de goliciunea ei, Kathryn se înroşi toată, de la obraji până la sâni.

Privirea uluită a lui Hugh urmări valul de roşeaţă coborând de la obraji spre gât, apoi alunecă mai jos. Sânii îi erau mari din cauza sarcinii, iar sfârcurile – înnegrite şi mărite. Purtând sămânţa lui, pântecul ei părea enorm. Arma bărbătească a lui Hugh îşi făcu simţită prezenţa şi corpul lui se trezi la viaţă, după un somn lung, lung, lung…

— Nu e niciun motiv de ruşine, să stai goală în faţa soţului tău, o dojeni Hugh cu vocea blândă şi se întinse după un prosop, încercând să-şi uite dorinţa.

Manevra nu-i folosi prea mult însă. O înfăşură repede pe Kathryn într-un prosop, o conduse spre un scaun şi se aşeză, luând-o în braţele sale.

«Oare de ce mă torturez astfel?» se întrebă Hugh, cu ochii aţintiţi asupra sânilor Kathrynei. Incapabil să mai reziste, se aplecă şi prinse un sfârc, imprudent ieşit de sub prosop, cu buzele.

Kathryn dădu înapoi.

— La dracu'!

Hugh se ridică, îi aruncă o cămaşă de noapte şi o conduse ca pe un copil la pat, învelind-o cu pătura. Fără alt cuvânt, se îndreptă spre uşa de legătură dintre camerele lor şi intră în a lui.

Simţindu-se vinovată, Kathryn privi în urma

lui. Îl iubea, ştia doar, dar avea nevoie de mai mult timp. Cum ar putea oare să-l facă să înţeleagă acest lucru? Iar acum, din cauza prezenţei fetiţelor, risca să îl rănească pe Hugh şi mai mult.

— Hugh, pot să-ţi vorbesc puţin?

— Acum?

— Da.

Hugh intră din nou în camera ei şi se aşeză pe marginea patului. Kathryn se ridică şi, prinzându-i mâinile într-ale ei, le duse la buze. Simplul ei gest îi umplu inima lui Hugh de iubire, copleşindu-l.

— Îmi pare rău… îi şopti Kathryn.

Hugh încuviinţă, acceptându-i sărutul sau măcar prefăcându-se că-i acceptă astfel scuzele.

— Am nevoie de o favoare, începu Kathryn, alegându-şi cuvintele cu grijă. Nu sunt sigură că Maeve şi-l aminteşte pe Shane, iar tu eşti singurul tată pe care l-a cunoscut Shana. Aş vrea să le arăt fetelor mormântul lui. E singurul lucru pe care pot să-l fac în amintirea lui şi cred că e potrivit ca ele să-şi ştie familia şi rangul.

— Îmi ceri permisiunea? o întrebă Hugh cu răceală, retrăgându-şi mâinile.

— Nu, îţi cer doar să mă ajuţi, şi Kathryn îi atinse din nou mâinile. Vreau să mergi cu noi şi să le povesteşti despre Shane, cel puţin, lucrurile bune, dacă pe cele rele preferi să nu le spui. Nu vreau ca Shane să devină un subiect interzis pentru ele. Cu cât l-am cunoscut mai bine pe Shane, cu atât l-am dispreţuit mai mult. Cu toate că era un om rău în viaţa personală, Shane a

încercat să fie un tată bun pentru Maeve. Când vor mai creşte şi vor înţelege din cine se trag, Maeve şi Shana se vor întreba de ce nu le-am vorbit niciodată despre el. Dacă le-am putea vorbi deschis despre el acum… poate…

Kathryn se opri, pentru că nu era sigură că îşi exprimase destul de clar grijile şi îndoielile.

— Te voi ajuta, îi răspunse Hugh, îmbrăţişând-o şi începând să râdă. Îl voi zugrăvi pe Shane în aşa fel încât fetele îl vor considera un sfânt. Bineînţeles, va trebui apoi să merg la preot şi să mă confesez.

* * *

— Tata! strigă Shana, arătând spre Hugh, care îşi privea lung soţia.

— Shana e prea mică pentru a înţelege.

Kathryn încercă să îl calmeze. O privi pe Maeve care stătea solemnă în faţa mormântului tatălui ei şi spuse:

— Maeve a înţeles, nu-i aşa, prinţeso?

— Da, rosti scurt Maeve, după care adăugă: Lordul Shane O'Neill a fost tatăl meu şi a fost un om mare, dar acum am un nou tată.

Maeve izbucni în râs, arătându-l pe Hugh, noul ei tată, care îşi ascundea un zâmbet înclinându-şi solemn capul în faţa onoarei de a fi cel ales.

— Corect, spuse Kathryn, strălucind de mândrie. Privirea ei se opri asupra lui Hugh, care se întreba dacă Maeve chiar înţelesese ceea ce discutaseră, sau doar recitase povestea recent

auzită.

— Tata!

Shana arătă cu degetul spre Hugh, care o ridică în braţe. Se prefăcu apoi că o muşcă de un deget şi izbucniră amândoi în râs.

— Vom încerca din nou, când Shana va fi mai mare, îi spuse Hugh Kathrynei. Hai să dăm fetele în grija lui Polly. Vreau să-ţi arăt ceva la grajduri.

Urmaţi de Vulcan, cei patru O'Neill părăsiră cimitirul şi se îndreptară spre curtea castelului.

Polly discuta cu Patrick. După ce lăsă fetele în grija lor, Hugh o conduse pe Kathryn în direcţia grajdurilor. Intrară şi se îndreptară spre o boxă îndepărtată, în care se afla o iapă mare, neagră. Hugh deschise poarta şi apucă frâul, scoţând calul afară.

— Ce părere ai despre cal? o întrebă Hugh.

Kathryn înconjură încet calul, observându-l cu atenţie. Înăuntru, în grajdul slab luminat, ar fi putut jura că era negru, dar, în lumina puternică a zilei, culoarea lui era roşu stins.

— Extraordinar! spuse Kathryn.

— Îţi seamănă, continuă Hugh, mângâindu-i obrazul. Îţi aparţine!

— Mie?

Kathryn rămase fără replică, mută de uimire.

— Da, ţie.

Din nou, Hugh simţi dorinţa absurdă de a fi în locul animalului, văzând-o pe Kathryn mângâindu-l.

— Seamus, adă-mi o şea! îl strigă Kathryn pe

şeful grăjdarilor.

— Termină! o opri imediat Hugh. Eşti însărcinată în luna a şaptea şi nu vei călări până după naşterea copilului.

— Dar, Hugh… începu Kathryn să protesteze, cu o expresie încăpăţânată.

— Fă aşa cum îţi spun eu, îi replică Hugh nervos, sau calul va fi trimis înapoi la Dublin.

— Cum doreşti…

Kathryn se supuse brusc.

— Şi acum, după ce ţi-am dăruit un cal atât de frumos, rosti Hugh, ai putea cel puţin să-mi oferi unul din zâmbetele tale.

Surâzând absolut încântată, Kathryn îi cuprinse gâtul cu braţele şi îl sărută cu pasiune, murmurându-i cuvinte de mulţumire.

Nemulţumit de răsplata prea mică, Hugh îşi spuse că trebuie să aibă răbdare. Mai erau doar câteva luni până va obţine ceea ce dorea cu adevărat. Oricum, lucrurile păreau să se petreacă aşa cum le anticipase el, atunci când adoptase strategia de a o aduce pe Kathryn în acelaşi pat cu el. Cunoscând-o, Hugh făcuse presupunerea că un cal minunat valora în ochii ei mult mai mult decât o mie de giuvaeruri.

— Ce nume îi vei pune? o întrebă Hugh.

— Unui cal deosebit îi trebuie un nume deosebit, răspunse ea. Îi voi spune Sabie. Pot veni aici oricând?

— Bineînţeles, dar fără să călăreşti.

Câteva zile mai târziu, seara, Hugh şi Kathryn

stăteau împreună în faţa căminului, în biroul lui. Maeve şi Shana, însoţite de Vulcan, tocmai fuseseră conduse de Nellie în camera lor, la somn.

— Intră! spuse Hugh, auzind o bătaie în uşă.

— Scuzaţi-mă! spuse Polly din uşă. Baia stăpânei este pregătită. Să mai încălzesc apa?

— Nu, vin acum, îi răspunse Kathryn.

— Polly, eşti liberă în seara asta, rosti Hugh, observând privirea surprinsă a soţiei lui. Voi fi eu camerista lui Lady Kathryn…

— Dar… începu Kathryn să protesteze.

— Eşti liberă, Polly, repetă Hugh, ignorând protestele Kathrynei.

— Mulţumesc.

Polly ieşi grăbită, înainte ca Hugh să se răzgândească. Ridicându-se, Hugh îşi privi zâmbind soţia.

— Ai putea să nu-i laşi pe Polly şi pe Patrick în seara asta împreună, când se împlineşte un an de la căsătoria lor?

— Oh, uitasem!

Cada plină cu apă fierbinte era aşezată în faţa căminului, în camera Kathrynei. După ce îşi scoase vesta, Hugh o ajută pe Kathryn să se dezbrace.

— Nu e nevoie să mă speli, îi spuse Kathryn lui Hugh, când acesta se întinse după un săpun parfumat.

Hugh o privi şi, după o plecăciune galantă, spuse:

— Insist, draga mea.

Îi masă uşor faţa şi gâtul, apoi îi turnă apă curată, având grijă să nu-i intre săpun în ochi. Când trecu la masajul spatelui, Hugh trezi în sufletul Kathrynei senzaţii pe care le credea demult uitate.

Privirea lui Hugh îi amintea de cea a unui om flămând în faţa unui ospăţ regesc.

Hugh trecu la sâni, masându-i cu mişcări senzuale, după care îi clăti bine cu apă curată.

Kathryn începu să geamă, copleşită de plăcere. Hugh chicoti înfundat, dar, când se trezi prins în vraja aceloraşi senzaţii, se întrebă în gând de ce se tortura singur. Chiar de ar fi dorit, Kathryn nu era oricum capabilă, în starea în care era, să facă dragoste.

În sfârşit, Hugh trecu la pântec. La un moment dat, pe neaşteptate, simţi o mişcare a copilului sub mâinile sale şi ridică privirea surprinsă spre Kathryn. Zâmbetul ei îl făcu să tresară şi să roşească, copleşit de emoţie şi de sentimentul că nu merită dragostea şi devotamentul ei.

— Cred că baia s-a încheiat, şopti Kathryn.

Hugh o ajută să se ridice, o înfăşură într-un prosop, după care îi dădu o cămaşă de noapte.

Tortura lui însă nu se încheia aici. Cămaşa simplă îi ascundea prea puţin sânii şi şoldurile.

— Stai aici, îi spuse Hugh vesel, dispărând în camera lui, de unde se întoarse după câteva clipe. Nu te încrunta, Katie. Nu-i face bine copilului…

— Ce-ai mai pus la cale? îl întrebă Kathryn cu

o privire curioasă.

— Asta…

Hugh scoase o casetă mică dintr-un buzunar al pantalonilor şi o deschise încet în faţa ei.

— Bijuteriile mele!

— Direct de la Dublin… îi răspunse Hugh zâmbind.

Kathryn luă caseta, se ridică şi o puse pe noptieră.

Cu braţele în jurul gâtului lui, îi spuse:

— Bunătatea ta îmi e cu mult mai dragă decât bijuteriile.

Buzele lor se uniră într-un sărut devastator.

Mascându-şi sentimentul de frustrare, Hugh o mângâie pe frunte.

— Dacă nu ar fi copilul, am fi făcut dragoste în clipa asta, indiferent care ar fi fost voinţa ta. Totuşi, nu vreau să-mi deranjez fiul.

— Sau fiica, replică imediat Kathryn cu un zâmbet de satisfacţie. Să ştii, s-ar putea să mă fi înşelat…

Cu o înjurătură şoptită printre dinţi, Hugh o zori pe Kathryn să se culce şi o acoperi cu pătura până la bărbie.

— Aşa sunt în siguranţă, departe de pofta ta… îl tachină ea.

Hugh o sărută din nou, avertizând-o:

— Da… Pentru moment, eşti în siguranţă, draga mea, dar nu pentru totdeauna.

Capitolul 19

Luptându-se cu durerea surdă ce îi cuprinsese spatele, Kathryn se rezemă de grilajul boxei lui Sabie, ca în fiecare zi din ultimele două luni. Scoase un măr din buzunarul fustei şi îl oferi calului, care îl acceptă imediat. Kathryn îl mângâie pe Sabie pe bot, dar calul pufni zgomotos, aşteptând încă un măr.

— Ei! Ei! Ai să te faci tot atât de mare cum sunt eu acum, îl potoli Kathryn. Seamus, să ai grijă de calul meu, mai spuse Kathryn grăjdarului, înainte de a se întoarce.

— Da, doamnă, îi răspunse Seamus dintr-o boxă alăturată. Fiţi fără grijă! în curând, o veţi putea călări.

— Altfel aş exploda cu siguranţă, îl completă ea, făcându-l pe Seamus să râdă.

Având o sarcină neobişnuit de mare, Kathryn părea că e pe punctul de a se dezechilibra în orice moment. Văzând-o plimbându-se de colo-colo, până şi cei mai curajoşi dintre oşteni încercară un sentiment de teamă. Hugh era cel mai nervos dintre toţi, interzicându-i să mai iasă la plimbare neînsoţită.

«Oare soţul meu l-ar considera pe Vulcan un însoţitor potrivit?» se întreba Kathryn, în timp ce părăsea grajdurile.

Vulcan, care o aşteptase afară, începu să dea din coadă bucuros şi o urmă. Întrebându-se unde ar putea să fie Hugh în acel moment, Kathryn

urmă cărarea ce ducea spre curtea castelului. Ar fi fost foarte bine dacă ar fi reuşit să se furişeze în casă, fără ca cineva să descopere faptul că nu ascultase poruncile soţului ei.

Deschise uşa de la intrare şi păşi înăuntru. În hol nu era nimeni. Liniştită, se îndreptă repede spre scări urmată de Vulcan, care şchiopăta.

— Contesă! o strigă Patrick exact în momentul în care era gata să pună piciorul pe prima treaptă. Soţul tău te roagă să îl onorezi cu prezenţa în biroul său.

«La dracu'!» gândi Kathryn şi se simţi ca vulpea prinsă în coteţul găinilor.

— Mulţumesc, îi răspunse lui Patrick, forţându-se să zâmbească.

Patrick se sprijini de perete şi îşi încrucişă braţele pe piept. Când Kathryn şi complicele ei canin trecură prin faţa lui, încercă să-şi stăpânească zâmbetul. Dacă nu se înşela, contesa murmurase o înjurătură nedemnă de o lady.

În acest timp, forfota activităţilor curente părea să fi dispărut dintr-odată. Cu precauţie şi înţelepciune, oştenii şi servitorii se ascunseseră din calea furtunii ce se anunţa.

Ajungând în faţa biroului, Kathryn îşi adună curajul şi bătu încet în uşă. Sarcina o obosise şi avea prea puţine rezerve de energie pentru a se angaja în bătălia împotriva lui Hugh, care nu ceda niciodată. Bătu din nou în uşă, de data asta mai tare.

— Intră! se auzi o voce groasă dinăuntru.

Spre deosebire de Shane, la Hugh furia se manifesta gradat, dar o dată pornită, cea mai bună cale de a te feri era să îl eviţi.

Kathryn ezită şi dori să o şteargă în camera sa.

— La naiba! Am spus să intri! strigă Hugh, deschizând brusc uşa.

Kathryn simţi un nod în gât. Nu o întâmpină niciun zâmbet şi nicio privire blândă.

— Intră, repetă Hugh, dându-se la o parte, pentru a o lăsa să treacă. Ieşi afară!

Kathryn se întoarse imediat.

— Dar…

— Nu tu. El!

Hugh îndreptă un deget spre Vulcan. După ce uşa se închise în urma câinelui, Hugh se întoarse spre

Kathryn şi îi spuse să ia loc.

— Am spus să stai jos! strigă Hugh.

Toţi cei care se aflau în încăperile alăturate biroului, îşi făcură semnul crucii şi mulţumiră Domnului pentru faptul că nu erau acum în pielea bietei contese.

— Foarte bine, dar aveam nevoie de un ajutor, îi răspunse Kathryn, încercând să nu pară afectată de ieşirea lui.

De la o vreme, devenise mai înţelegătoare faţă de grija de care dădea dovadă soţul ei, pe cale de a deveni tată.

Imediat, Hugh fu lângă ea şi o ajută să se aşeze pe scaun. Încercând să găsească cea mai

confortabilă poziţie, Kathryn începu să se mişte, urmărită de privirile atente ale lui Hugh.

— Săptămâna trecută te-am rugat să nu mai ieşi singură din casă, începu Hugh.

Simulând slăbiciunea, Kathryn îşi coborî privirea spre pântecul ei.

«Nevastă-mea crede că dacă îşi pleacă privirea, eu o voi ierta acum şi ori de câte ori va crede ea de cuviinţă să mă înfrunte!» gândi Hugh. «Prefăcută mică! Cine altul ştie mai bine decât mine cât e de îndărătnică?»

— Plimbarea fără niciun rost nu e un lucru înţelept, continuă Hugh. Ai putea să naşti în orice clipă. Chiar nu-ţi dai seama?

«Încrezut şi nesuferit!» gândi Kathryn, blândeţea din ochii ei fiind înlocuită cu o mânie reţinută. «Crede că sarcina îmi ia minţile? Cine altcineva decât mine ar putea şti cel mai bine cum mă simt?»

— Eşti ridicol, rosti Kathryn scurt, privindu-l mândră.

Încercă să se ridice, dar Hugh puse o mână fermă pe umărul ei şi o forţă să rămână unde era. Se priviră unul pe altul în tăcere. Doar scheunatul lui Vulcan, de cealaltă parte a uşii, întrerupse tăcerea.

— Mă vei asculta, spuse Hugh încet, accentuând cuvintele.

— Nu sunt prizoniera ta! insistă Kathryn.

— Mă vei asculta! strigă Hugh nervos şi Kathryn tăcu. Nu vei mai părăsi casa neînsoţită!

Şi, dacă mai continui să mă contrazici, nu vei mai părăsi casa deloc.

Kathryn vru să protesteze, dar ameninţarea lui Hugh o făcu să tacă.

— Prea bine, cedă ea, aruncându-i o privire morocănoasă.

Încercă apoi să se ridice, dar nu reuşi să adune destulă putere pentru a-şi urni trupul greu de pe scaun. Hugh se repezi şi o ajută să se ridice, abţinându-se să nu izbucnească în râs.

— Mulţumesc, îi spuse Kathryn lui Hugh cu mândrie.

Mergând exact ca o raţă, se îndreptă spre uşă. Când atinse clanţa uşii, Hugh o opri:

— Katie?

— Da?

— Copiii şi câinii sunt însoţitori nepotriviţi.

Fără a-l mai privi, Kathryn încuviinţă şi ieşi. Uşa se închise în urma ei, în timp ce Hugh rămase pe gânduri: procedase bine sau nu?

Traversă camera şi îşi turnă un pahar de whisky. Îl bău repede şi îşi mai turnă un pahar. Imaginea lui Kathryn, încercând fără succes să se ridice de pe scaun, îi reapăru în faţa ochilor. Dându-şi capul pe spate, izbucni în râs.

După-amiaza ce urmă, o găsi pe Kathryn stând în faţa căminului din camera ei. Durerea de spate, aproape constantă, o făcea să fie nervoasă şi iritată, fără să aibă răbdarea necesară de a se ocupa de Shana şi Maeve. De altfel, trimisese fetele la plimbare cu Nellie, înainte ca ele să

devină ţinta iritării ei.

Auzind tunete, Kathryn se ridică cu greutate şi masându-şi pântecul se îndreptă spre fereastră. Aerul i se părea sufocant.

— Bună, îi spuse lui Polly, când aceasta îşi făcu apariţia în cameră.

În momentul în care se întoarse pentru a o întâmpina, un fulger puternic brăzdă cerul în spatele ei.

— Doreşti ceva? o întrebă Polly.

— De fapt, da. Ştii, Sabie nu este în boxa lui şi mă întreb dacă furtuna ce se apropie nu l-a speriat deja.

— Să-l anunţ pe Seamus? Patrick va…

— Nu vreau să fie nimeni deranjat, o întrerupse Kathryn frecându-şi spatele cu amândouă mâinile.

— Te simţi bine? întrebă Polly speriată, observând gestul ei.

— Da, bine, spuse Kathryn zâmbind prefăcut. Dar mă voi simţi şi mai bine după ce ne vom convinge exact de starea lui Sabie.

— Nu putem ieşi acum, rosti Polly cu o voce tremurândă.

— De ce nu? Te temi de câteva picături de ploaie?

— Nu, mă tem de conte.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi, o asigură Kathryn. Soţul meu mi-a permis să merg oriunde însoţită. Nu a menţionat nimic de starea vremii. Vom avea nevoie de pelerine în caz că va începe

ploaia înainte ca noi să ne întoarcem înapoi.

Polly clătină din cap. Dacă Hugh le-ar fi descoperit, ar fi pedepsit-o fără milă, iar mama şi soţul ei l-ar fi ajutat desigur, făcându-i pedeapsa şi mai amară. Nu, trebuia să refuze să ia parte la aventura asta.

Câteva clipe mai târziu, Polly şi Kathryn, îmbrăcate în pelerine de ploaie, străbăteau coridorul îndreptându-se spre scări. Polly deschidea drumul.

— Fii atentă să nu ne descopere cineva, îi şopti Kathryn ajungând la trepte.

Polly încuviinţă. Apoi coborî şi privi speriată în jur. După câteva clipe, ridică o mână. Kathryn coborî treptele, cât de repede îi permitea corpul ei şi ieşiră în curte. Un fulger brăzdă cerul în depărtare şi o rafală puternică de vânt se năpusti asupra lor.

— Mai bine ne-am întoarce. Nu vom reuşi să ajungem la grajduri înainte de a izbucni furtuna, mormăi

Polly. Dacă ne gândim bine…

Kathryn îi aruncă o privire încruntată. Întorcându-se spre dreapta, porni spre capelă.

— Unde mergem? întrebă Polly, prinzând-o de braţ. Grajdurile sunt în direcţie opusă.

— Vom face un ocol pentru a nu fi observate, răspunse Kathryn. Urmează-mă!

Schimbară direcţia încet spre dreapta şi trecură pe lângă grădină, bucătărie şi dormitoarele servitorilor. Ajunseră la grajd exact

în clipa în care se porni ploaia.

Masându-şi în continuare spatele, Kathryn îl găsi pe Sabie în boxă. Seamus era acolo. Polly îşi dădu seama că stăpâna ei nu se simţea atât de bine pe cât pretindea.

— După cum vedeţi, Sabie e pe mâini bune, spuse Polly. Dacă furtuna îl va speria, Seamus e aici, iar noi putem să ne întoarcem la castel.

— Nu vă faceţi griji, adăugă Seamus. Calul dumneavoastră este oricum şi preferatul meu.

— Bine, le răspunse Kathryn. Să ne întoarcem!

Încheindu-şi pelerinele şi trăgându-şi glugile pe cap, Kathryn şi Polly ieşiră din grajd. Ploaia în rafale puternice le biciuia obrajii. Kathryn hotărî să se întoarcă pe drumul ce ducea direct la castel. La urma urmei, lui Hugh nu-i rămânea altceva de făcut decât să se înfurie şi să ţipe la ea…

Brusc, Kathryn simţi o durere atroce în spate. Căzu în genunchi şi se murdări de noroi.

— Oh! ţipă Polly. Mă duc să aduc ajutoare.

— Calmează-te, prostuţo, şi ajută-mă să mă ridic! rosti Kathryn cu putere. Refuz să-mi petrec restul zilei ascultând protestele lui Hugh.

Polly o ajută pe Kathryn să se ridice. Ţinându-se de braţ, reuşiră să ajungă în curtea castelului. Sperând să intre în casă neobservate, Polly deschise încet uşa de la intrare şi păşi înăuntru. Nu era nimeni în hol.

Convinse că reuşiseră să evite furia contelui, străbătură împreună holul. Dar fiecare pas pe care îi făceau le trăda prezenţa. Când Kathryn puse

piciorul pe prima treaptă, se auzi o voce ca un tunet, care o făcu să încremenească.

— Ce înseamnă asta? strigă Hugh, observând cât de udă şi de murdară era soţia lui.

Kathryn îi zâmbi nepăsătoare lui Hugh şi îl privi pe Patrick a cărui figură exprima efortul imens pe care îl făcea pentru a nu izbucni în râs.

— Tocmai mă îndreptam spre camera mea, îi răspunse Kathryn.

— Ai fost afară! o acuză Hugh.

Kathryn coborî privirea spre hainele ei ude. Ştia că era imposibil să mintă. Brusc, îl privi pe Hugh în ochi.

— Ce spirit de observaţie ai! E o onoare pentru mine, faptul că m-am măritat cu…

Hugh ridică mâna vrând să o lovească, dar se opri când ochii ei căpătară o expresie de ură. Încet, coborî mâna şi o privi lung câteva momente. Se aşternu o linişte apăsătoare şi, simţindu-se vinovată, Kathryn se mişcă stingherită de pe un picior pe celălalt.

— Chiar atât de puţin îţi pasă de copilul nostru? o întrebă Hugh calm.

— Eu… eu… nu m-am gândit…

— Ai un obicei foarte prost de a nu te gândi înainte de a face ceva, continuă Hugh. Nu ţi-ai dat seama că poţi să naşti în orice moment?

— De fapt, naşterea a început, se strâmbă Kathryn cuprinsă de o durere bruscă.

Începând să gâfâie, se sprijini de Hugh, care înjurând, o ridică în braţe.

— Aduceţi-o pe Maude! strigă el urcând treptele. Atât Polly cât şi Patrick alergară după Maude ciocnindu-se în goana lor.

— Dispari, nepriceputule! îi aruncă Polly nervoasă. Patrick se dădu la o parte lăsând-o să treacă, dar ochii i se îngustară auzind cuvintele soţiei lui. Se sprijini de perete şi urmări mişcarea şoldurilor lui Polly, care se îndepărta grăbită.

«Contesa e prea binevoitoare şi exercită o influenţă prea puternică asupra soţiei mele...» gândi Patrick. «Ce-i mai trebuie de fapt e un pântece care să rivalizeze cu al stăpânei sale».

Chicoti la acest gând şi un zâmbet îi apăru pe faţă. Imediat ce lucrurile se vor mai linişti, va avea el grijă de pântecul lui Polly. Şi cu asta îi va închide gura! apoi se îndreptă spre salon şi îşi turnă un pahar de whisky. Avea de aşteptat naşterea moştenitorului Dungannon-ului.

— Lasă-mă jos. Durerea a trecut, îi spuse Kathryn lui Hugh, când ajunseră în camera ei.

Hugh o privi câteva clipe neîncrezător, apoi o lăsă încet din braţe. O ajută să-şi scoată pelerina udă şi murdară, apoi o aruncă într-un colţ.

— Unde te mai duci? o întrebă în momentul în care Kathryn se îndreptă spre dulapul de haine.

Kathryn se opri, surprinsă de panica din vocea lui.

— Vreau cămaşa de noapte albastră.

— Îţi aduc eu cămaşa de noapte, spuse Hugh. Treci în pat!

— Nu! Nu vreau să stau în pat până ce nu va

veni timpul.

— Bine, vino, rosti Hugh blând, strângându-i mâinile. Stai aici…

O conduse pe Kathryn pe scaunul din faţa căminului şi o ajută să se aşeze. Apoi se îndreptă spre dulapul de haine din care, după câteva secunde, scoase triumfător cămaşa de noapte albastră. O ajută să se ridice şi să-şi dezbrace bluza, fusta şi lenjeria intimă, după care o ajută să îmbrace cămaşa de noapte. Foarte grijuliu, o ajută să se aşeze încet pe scaun”.

— Adu apă! îi porunci Kathryn. Nu se cuvine să-mi cunosc fiul atât timp cât sunt murdară pe faţă.

Hugh zâmbi şi traversă grăbit camera pentru a-i îndeplini dorinţa. Câteva clipe mai târziu, Kathryn se ghemui pe scaun, copleşită de o nouă contracţie dureroasă.

Ca şi cum i-ar fi putut da puterea lui, Hugh se aşeză în faţa ei şi o strânse de mână. Nu putea face nimic altceva decât să-i privească suferinţa. Simţindu-i atingerea, Kathryn deschise ochii. Picături de sudoare se scurgeau încet pe tâmplele ei.

«Doamne – gândi Hugh – de ce e nevoie ca bucuria adusă de un prunc să urmeze unei suferinţe atât de mari?»

Naşterea copilului său era o problemă pentru care Hugh nu era pregătit, ci pur şi simplu îl depăşea şi, din acest motiv, el suferea enorm.

După ce durerea trecu, Kathryn respiră adânc.

— Când copilul e în braţele ei, orice mamă uită durerea, îi spuse lui Hugh, începând să-şi spele faţa. Până la următorul…

Uşa se deschise brusc şi apărură Maude şi Polly.

— Polly, fă focul în cămin şi încălzeşte apă, îi porunci Maude care începuse să aranjeze patul.

— Refuză să se aşeze pe pat, se plânse Hugh.

— Nicio grijă. În curând, va fi forţată, îi răspunse Maude, râzând de privirea pierdută a contelui intrat în panică. Mai bine v-aţi duce jos. Nu arătaţi prea bine şi s-ar putea să nu rezistaţi aici.

— Rămân aici.

— Vreau să fac câţiva paşi, spuse Kathryn.

— Câţiva paşi?

— Da.

Mormăind în sinea lui ceva despre încăpăţânarea femeilor, Hugh o ajută pe Kathryn să se ridice şi să meargă până la fereastră, cuprinzându-i spatele cu un braţ. Câteva minute, se plimbară încet prin cameră, oprindu-se în momentul în care contracţiile deveniră din ce în ce mai puternice. După ce durerea trecu, reluară plimbarea.

— Nu arăţi prea bine, spuse Kathryn, sesizând paloarea lui Hugh. Mai bine stai cu Patrick.

— Vreau să-mi văd fiul născut, insistă Hugh.

— Atunci e timpul să…

Mult mai puternică decât precedenta, o nouă contracţie o făcu să se crispeze de durere. Hugh o

ţinea strâns, în timp ce ea îşi îngropase faţa la pieptul lui. După ce durerea trecu, o ridică în braţe şi se îndreptă spre pat.

— Ţine-mă! ţipă Kathryn, prinzându-se de umerii lui când durerea reveni.

Panica ei crescu odată cu intensitatea durerii.

Hugh se aşeză pe marginea patului, îmbrăţişând-o în continuare pe Kathryn, care îşi sprijinea capul pe pieptul lui.

Maude îi ridică atentă cămaşa de noapte, lăsând-o goală de la piept în jos.

— E un copilul mare, spuse ea. Trebuie să fie băiat.

Kathryn îi zâmbi slab lui Hugh care o sărută pe frunte. Aproape imediat o nouă contracţie o cuprinse şi, cu toată durerea insuportabilă, simţi o umezeală crudă între coapsele ei.

— Iată lichidul, strigă Maude de la capătul patului. Katie împinge când îţi spun eu, dar nu înainte.

Durerea era atât de constantă acum, pe cât de rapide şi de scurte fuseseră contracţiile. O înconjurase ca o ceaţă groasă, învăluind-o, până în momentul în care auzi o voce autoritară.

— Împinge!

Kathryn se supuse ordinului, venit parcă de la mare distanţă.

— Se vede capul, spuse Maude. Împinge!

Kathryn îşi adună puterile. Privirea lui Hugh era răvăşită de ceea ce i se părea a fi o dramă.

— Umerii, strigă Maude. Împinge!

Cu un ultim efort, Kathryn se supuse şi copilul se ivi pe lume. Maude îi şterse gura şi îl lovi peste fund, făcându-i să plângă şi totodată să respire. Cu un zâmbet pe buze, Maude ridică bebeluşul în aşa fel încât Hugh să-i vadă semnul masculinităţii.

— Un fiu! izbucni Hugh bucuros.

Maude aşeză uşor copilul la pieptul Kathrynei. Protestând împotriva ivirii sale neaşteptate pe lume, copilul continua să plângă.

— Are vocea ta. Spuse Kathryn, privindu-l fix pe Hugh, care îi zâmbea continuu.

Maude tăie şi cusu cordonul ombilical, apoi dădu copilul lui Polly a cărei treabă era să-l spele şi să-l înfeşe. Ea urma să se ocupe de Kathryn.

Hugh îşi sărută soţia şi-i mulţumi, apoi, ca şi cum ar fi fost atras de un magnet, o urmă pe Polly pentru a-şi vedea fiul.

Curând, Kathryn îşi strânse fiul adormit la piept.

— Îţi mulţumesc pentru fiul meu, îi spuse Hugh, sărutând-o tandru pe obraz.

— Al nostru, îl corectă Kathryn. Nu-i aşa că e perfect? Chiar mi se pare că seamănă cu tine. Părul şi tenul… sunt ale tale, fără să mă mai gândesc şi la temperament.

— Sunt sigur că nu am mai văzut niciodată un copil atât de frumos, fu de acord şi Hugh, trăgându-şi un scaun aproape de pat.

Cei doi părinţi începură să-l privească cu atenţie pe cel ce le adusese atâta bucurie.

— Ce nume îi vom pune? întrebă Kathryn,

rupând tăcerea.

— Să ne gândim bine…

— Aş vrea să-l cheme ca pe tatăl tău, zise Kathryn. Matthew este un nume potrivit.

— Matthew Timothy Conn O'Neill, murmură Hugh cu lacrimi de emoţie în ochi.

— Mulţumesc, dragul meu, spuse Kathryn. Viitorul conte de Tyrone ar trebui să aibă legături strânse pe ambele ţărmuri ale Mării Irlandei. De ce nu am alege două perechi de naşi?

Hugh zâmbi încântat de idee şi sugeră:

— Lordul şi Lady Burke ar putea fi nişte naşi extraordinari din partea Irlandei.

Fu rândul lui Kathryn să zâmbească mulţumită.

— Fratele meu e favoritul reginei şi ar fi o alegere excelentă ca naş din partea Angliei.

— Dar naşa din partea Angliei? o întrebă Hugh. Ai vrea să fie Brigette?

— Prin căsătorie, sora ta Brigette este scoţiană, îi răspunse Kathryn. Dar de ce să nu ne gândim mai departe şi să nu ţintim mai sus? Reginei i-ar fi aproape imposibil să-şi repudieze vreodată finul, care e şi nepotul unuia dintre favoriţii ei. Regina va fi naşa engleză a lui Matthew.

— Draga mea, cu fiecare zi ce trece, gândeşti la fel ca mine.

— Adineauri nu spuneai acelaşi lucru, îi reaminti Kathryn. Spuneai că nu…

— Să uităm ce s-a întâmplat, o întrerupse

Hugh. Până data viitoare… Matthew are voie să mă însoţească în salon?

— Da, dar numai pentru câteva minute şi să fie bine înfăşat. Polly te va însoţi. Poate se va hotărî şi Patrick.

Maude începu să râdă zgomotos, în timp ce Polly roşi.

Însoţit de camerista lui Kathryn, Hugh îşi luă fiul şi coborâră spre salon. Oştenii şi servitorii casei umpluseră sala până la refuz. Strângându-şi fiul la piept, Hugh se îndreptă încet spre masa cea mare, în timp ce toţi cei prezenţi aşteptau cu înfrigurare.

— Domnilor! rosti Hugh cu voce puternică, după care începu să zâmbească. Vi-l prezint pe Matthew

Timothy Conn O'Neill, moştenitorul Dungannon-ului.

Chiote şi strigăte sălbatice de bucurie izbucniră din piepturile tuturor Hugh îşi privi fiul cu mândrie Copilul deschise ochii pentru câteva clipe, speriat de vacarmul din jurul lui. Hugh îl privi atent. Ochii albaştri spre verde, ca două smaralde, îl priveau din braţele sale.

«Da, părul şi tenul seamănă cu ale mele, dar ochii sunt ai Kathrynei…»

Apoi îşi ridică fiul spre cer, în aşa fel încât toţi să poată vedea miracolul din braţele sale Imediat urmă un nou chiot de bucurie, în timp ce copilul începu să plângă.

— Cred că e timpul să fie lângă mama lui,

spuse Hugh, dându-i copilul lui Polly. Intenţionez să toastez pentru primul meu fiu cu fiecare dintre oamenii mei.

Polly zâmbi auzindu-l vorbind astfel de *primul* lui fiu şi se îndreptă spre hol. Lângă uşă, Patrick rezemat de perete, o urmărea atent. Îi plăcea cum arăta nevasta lui cu un copil în braţe.

Polly roşi furioasă când trecu pe lângă el. Nu încăpea nicio îndoială asupra semnificaţiei privirii şi zâmbetului lui Patrick.

Urmărind-o cu privirea, Patrick îi admiră şoldurile. Nu va mai dura mult până ce fiul lui va fi la pieptul lui Polly.

Cu această privelişte în faţa ochilor, se îndreptă spre Hugh pentru a-l felicita şi a toasta pentru moştenitorul Dungannon-ului.

Târziu, clătinându-se din cauza băuturii, Hugh intră în camera Kathrynei. Se apropie încet de pat, privindu-şi cu dragoste soţia şi fiul. Se aşeză pe un scaun şi, vreme de câteva ceasuri, stătu de veghe lângă ei. Apoi, înăbuşindu-şi un căscat, se ridică încet şi o sărută pe Kathryn pe frunte.

— Nu te teme, fiule, şopti el. Te vor urma mulţi frăţiori şi surioare.

Apoi zâmbi. Curând, Kathryn va redeveni soţia lui şi ei doi vor dormi din nou în acelaşi pat.

Capitolul 20

«La dracu’ cu inima ei de gheaţă!» gândi Hugh nervos, în biroul său.

Kathryn se refăcuse după naştere, dar frica ei în privinţa relaţiilor lor, rămăsese intactă. Numai Dumnezeu ştia cât de mult se străduise Hugh să învingă această frică, dar, de fiecare dată când încerca, soţia sa începea să plângă şi să-l roage să mai aştepte un timp. Cine şi-ar fi putut imagina că Turlough le-ar putea distruge căsnicia chiar şi din mormânt? în curând, Dungarinon-ul urma să primească oaspeţi pentru botezul lui Matthew, iar el nu reuşise încă să o convingă pe Kathryn să împartă acelaşi pat…

Uşa se deschise deodată şi în pragul uşii apăru

Kathryn, mai frumoasă şi mai tentantă ca niciodată. Purta o fustă din catifea verde şi o bluză cu o croială largă la umeri. Decolteul, ca şi partea de jos a fustei, erau împodobite cu broderii cu fir de aur. Părul roşcat fusese pieptănat cu cărare pe mijloc şi împletit în două cozi prinse deasupra urechilor cu două clame din aur strălucitor. Nu purta altă bijuterie decât verigheta.

Cu obrajii îmbujoraţi din cauza pregătirilor febrile pentru botezul lui Matthew, părea mai proaspătă ca un fruct copt. În timpul scurs de la naştere, talia ei revenise la dimensiunile obişnuite, dându-i chiar impresia de fragilitate. Totuşi, faptul că alăpta îi dădea un surplus de voluptate. Figura ei tânără şi corpul suplu contraziceau naşterea a trei copii.

— Escorta lordului Burke se apropie, îi spuse ea.

— Vin acum.

Ca şi cum ar fi fost apăsat de greutatea emoţiilor şi gândurilor sale, Hugh se ridică încet de pe scaun. Ieşiră împreună în curte.

O mulţime de oameni cu bagaje, urmaţi de caleaşca lordului Burke se opriră în curtea castelului. După cum părea, pentru Lady Fiona, fusese o călătorie nu prea plăcută. Slujitorii lui Hugh se amestecară cu cei ai lui Burke, dând o mână de ajutor la descărcarea bagajelor.

Lordul Burke descălecă de pe armăsarul său. Se înclină curtenitor în direcţia Kathrynei, apoi o ajută pe Fiona să coboare din caleaşcă.

Purtând o rochie din catifea Albastră şi o manta superbă, Fiona părea mai frumoasă ca oricând. Întotdeauna proaspătă, înfăţişarea era ale de inocentă, chiar după naşterea fiicei lor.

Văzând-o pe Kathryn, Fiong se bucură şi alergă spre ea. Se aruncară una în braţele celeilalte, râzând, plângând, sărutându-se şi îmbrăţișându-se.

Atentă la Fiona, Kathryn nu mai observă nimic în jur. Lordul Burke se întorsese spre caleaşcă pentru a ajuta încă o persoană să coboare, în timp ce Hugh se apropiase pentru a-şi întâmpina prietenul şi acest musafir neaşteptat.

Tânăra ce coborî din caleașca Lordului Burke era de înălţime medie şi fusese binecuvântată cu o piele de culoarea piersicilor. Părul ei era auriu-strălucitor, iar ochii – ca două safire albastre.

— Felicitări cu ocazia naşterii fiului tău! zâmbi Burke, strângându-i mâna lui Hugh.

— Mulţumesc, îi răspunse Hugh zâmbind în acelaşi timp enigmaticei făpturi de lângă lord. Bine aţi venit la Dungannon! îi spuse el tinerei. Sunt sigur că aceste ziduri străvechi nu au mai văzut un chip aşa frumos ca al dumneavoastră.

Flatată de acest compliment, femeia zâmbi. Un val de roşeaţă îi coloră obrajii, accentuându-i frumuseţea.

— Aş vrea să ţi-o prezint pe Lady Aisting O'Brian, verişoara Fionei, începu Lordul Burke. Dacă nu mă înşel, Aisting şi soţul său au fost invitaţi la nunta voastră.

Aisting îi întinse o mână lui Hugh, spunându-i:

— Este o adevărată onoare să îl cunosc pe cel mai mare nobil din Irlanda.

Îi zâmbi atât de dulce, încât Hugh se gândi imediat la ea ca la un înger.

— Dacă îmi permiteţi, spuse Hugh, cred că sunteţi într-adevăr demnă de numele pe care îl purtaţi – un adevărat vis.

— Un vis plăcut, sper… murmură Aisting, roşeaţa ei accentuându-se pe măsură ce îl privea pe Hugh.

— Un vis mai mult decât plăcut, răspunse Hugh.

— Fiona dorea să aibă companie, interveni Burke în discuţie, iar Aisting tocmai a rămas văduvă.

— Doamnă, condoleanţele mele pentru pierderea suferită, rosti Hugh imediat.

— Mulţumesc, domnule, dar l-am urât pe

fostul meu soţ, îi răspunse Aisting, după care izbucni în râs văzând expresia încurcată a lui Hugh.

Trilurile de veselie ale lui Aisting îi atraseră atenţia Kathrynei. Fiona o conduse pe Kathryn spre verişoara ei.

— Această tânără încântătoare este verişoara mea, Aisting, i-o prezentă Fiona. Aisting, ţi-o prezint pe contesa de Tyrone, Lady Kathryn.

— Suntem încântaţi că aţi venit pentru botezul fiului nostru, o întâmpină Kathryn.

— Mulţumesc, îi răspunse Aisting, fixând-o pe Kathryn cu o privire calculată.

Contesa de Tyrone era o femeie frumoasă, dar ar fi pierdut mult prin comparaţie cu ea.

— Naşterea primului fiu este întotdeauna o ocazie deosebită. Mă întreb dacă băiatul e tot atât de atrăgător ca tatăl lui, continuă ea întorcându-se spre Hugh.

Hugh fremăta mândru la auzul complimentului, în timp ce privirea Kathrynei analiza încet trăsăturile frumoasei Aisting. Oare imaginaţia îi juca feste? Sau într-adevăr Aisting se purta prea rece cu ea şi prea cald cu Hugh? După expresiile întipărite pe feţele celorlalţi, se părea că niciunul nu gândea ca ea…

— Doamnă, permiteţi-mi să vă conduc, îi spuse Hugh lui Aisting.

— Îmi faceţi o mare onoare, îi răspunse Aisting, acceptând braţul său. Vă rog să-mi spuneţi pe nume. Între prieteni apropiaţi nu încap

formalităţile. Pot să vă numesc Hugh?

Hugh zâmbi încântat şi încuviinţă.

— Am auzit că Dungannon-ul are o istorie aparte, continuă Aisting. Aş vrea să vizitez domeniul înainte de a pleca, Hugh.

— Bineînţeles, îi răspunse Hugh. Tot ce doreşti…

Kathryn rămase în urmă, cu privirea aţintită asupra lor. Amintindu-şi de datoriile ei de gazdă, le zâmbi celorlalţi doi oaspeţi şi îi conduse în casă.

Hugh îi pofti în salonul cel mare, conducându-i spre scaunele din faţă căminului. Alungând răcoarea lunii octombrie, un foc vesel ardea în cămin. La un semn a Kathrynei, o servitoare le aduse ce! mai bun whisky care exista la Dungannon pentru bărbaţi şi un vin uşor pentru doamne.

Maeve şi Shana se năpustiră în hol. Vulcan le urmă şchiopătând şi lătrând.

Aşa cum repetase mai mult de o săptămână întreagă, Maeve se opri şi făcu o plecăciune în faţa oaspeţilor, cu eleganţa unei regine. Shana o urmă imediat, dar nu reuşi decât să cadă în fund cu o bufnitură surdă. Vulcan se năpusti imediat spre ea şi începu să o lingă pe faţă, în timp ce Shana izbucni în râs, molipsindu-i pe toţi cei prezenţi în salon. Clătinând din cap, Hugh o ridică pe Shana pe genunchii săi şi o sărută pe obraz.

— Ce copii încântători! exclamă Aisting.

— Mulţumesc.

Şi Kathryn se întrebă dacă nu se înşelase

prima dată asupra ei.

— Fetele sunt ale contesei, nu? întrebă Aisting cu o voce mieroasă, privind în direcţia lui Hugh. Am dreptate?

Hugh aruncă o privire spre Kathryn, apoi îşi drese glasul:

— Shane O'Neill e tatăl lor, dar eu sunt singurul tată pe care şi-l amintesc şi le consider ca fiind fetele mele. Nici nu e nevoie să mai spun cât de mult le iubesc. Nu-i aşa, prinţesa mea?

O sărută din nou pe Shana pe obraz, iar micuţa de doi ani, îl privi cu ochii ei albaștri războinici şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului său.

— Te iubesc, declară Shana.

Îl sărută zgomotos pe buze şi îşi sprijini capul pe umărul său. Cu o maturitate feminină incredibilă pentru vârsta ei, Shana le provocă pe cele trei doamne de faţă, inclusiv pe mama ei, în încercarea de a-i lua locul lângă Hugh

Hugh surâse, iar Kathryn îi zâmbi cu indulgenţă fiicei sale. Nu putea decât să se întrebe dacă nu cumva, într-o bună zi, frumuseţea Shanei şi manierele sale vor încăpea pe mâna unui bărbat care nu va şti să le aprecieze.

— Generozitatea şi bunătatea sunt trăsături rar întâlnite la oameni mari ca tine, îi spuse Aisting lui Hugh.

Kathryn se înecă brusc cu o înghiţitură de vin.

Dându-şi seama că râdea de el, Hugh îi aruncă o privire furioasă. Din fericire, Nellie îl aduse pe

Matthew în salon chiar în acel moment
— Iată-l pe prinţul meu! anunţă Kathryn, luându-l din braţele doicii. Ca majoritatea femeilor, Fiona şi Aisting se îngrămădiră în jurul băiatului, care începu să privească foarte curios feţele străine cu ochii săi albaştri-verzi.
— Ce copil frumos! murmură Fiona.
— Da. Fu de acord Aisting.
Kathryn zâmbi mândră, mulţumită de complimentul la adresa lui Matthew.
— Presupun că trebuie să plătesc rămăşagul, spuse Lordul Burke.
Hugh zâmbi şmechereşte, în timp ce Kathryn îşi privea fix soţul. Hugh părea să acorde tot mai multă atenţie decolteului lui Aisting, pe măsură ce aceasta se apleca să vadă mai bine copilul. Gelozia amară îi cuprinse sufletul pentru prima dată de când era căsătorită cu Hugh.
— Cred că acest băiat chipeş seamănă cu tatăl lui, spuse Aisting.
Conştientă de privirea atentă a contelui, Aisting se aplecă şi mai tare, într-o atitudine provocatoare.
Hugh zâmbi, privindu-şi apoi soţia. Spre deosebire de Aisting, ochii Kathrynei exprimau furie şi ură.
Lordul Burke, sesizând schimbul de priviri dintre Kathryn şi Hugh, o privi acuzator pe Fiona, care îşi coborî privirea în semn de regret. Venirea lui Aisting la Dungannon se dovedise a fi o gravă eroare.

— Trebuie să fii mândru că Lady Kathryn a reuşit să nască un băiat după două fete, îi spuse Aisting lui Hugh cu o voce plină de inocenţă. Niciodată nu poţi fi prea sigur, ştii doar…

«Frumuseţea înseamnă cuvinte şi fapte frumoase…» decise Hugh schimbându-şi atitudinea faţă de Aisting. Insinuările acestei frumuseţi o făceau însă urâtă.

Kathryn vru să replice, dar Matthew alese acelaşi moment pentru a începe să plângă. Hugh încercă să risipească atmosfera tensionată spunând:

— Cu toate că fiul meu mi-a moştenit chipul, din nefericire a moştenit dispoziţia mamei lui.

Greşise rostind aceste cuvinte. Cu toţii izbucniră în râs, cu excepţia lui Kathryn, care se ridică încordată.

— Lui Matthew îi este foame, rosti Kathryn în timp ce gura copilului îi căuta sfârcurile prin bluză. Vă rog să mă scuzaţi.

— Sunt surprinsă că Lady Kathryn nu a angajat încă o doică, spuse Aisting.

Părăsind salonul, Kathryn aruncă o privire înapoi şi o observă pe Aisting zâmbindu-i provocator lui Hugh.

— Katie este o mamă extraordinară şi, în plus, îi place să îşi îngrijească singură copiii, îşi apără Hugh soţia.

— Ciudat, remarcă Aisting. Totuşi, nu eşti de acord că un copil flămând întrerupe atâtea activităţi interesante, mai ales noaptea?

Strângând din dinţi, Kathryn aruncă o ultimă privire asupra lui Hugh, înainte de a ieşi din salon. În clipa următoare însă, un zâmbet îi apăru în colţul buzelor.

Aparent nemulţumită de atenţia pe care o acorda Hugh celeilalte femei, Shana opta pentru un atac frontal asupra tatălui ei. Se înălţă pe genunchii lui şi, trăgându-l de nas, îl forţă să o privească.

— Te iubesc, tată, murmură Shana, în timp ce toţi începură să râdă.

Înainte de cină, Hugh deschise uşa ce făcea legătura dintre camera lui şi a Kathrynei şi se strecură uşor. O găsi în faţa oglinzii, lângă cutia cu bijuterii.

Remarcă eleganţa ei deosebită şi grija cu care se aranjase, făcând-o extrem de atrăgătoare.

Adâncită în gânduri, Kathryn părea o statuie de marmură. Rochia ei, creată special pentru a atrage privirile tuturor, avea o croială impecabilă: decolteul îndrăzneţ şi mijlocul strâns îi puneau perfect în evidenţă talia şi sânii voluptuoşi.

Hugh se aşeză pe scaunul din faţa căminului, sperând că soţiei lui îi revenise buna dispoziţie

— Sunt aproape gata, dragul meu, spuse Kathryn fără să întoarcă privirea spre el.

Intrigat de dulceaţa din cuvintele ei, Hugh se întrebă ce punea la cale, dar Kathryn părea atentă doar la alegerea bijuteriilor pe care urma să le poarte în această seară. Hugh se relaxă, întinzându-şi leneş picioarele şi admiră

desăvârşita frumuseţe a soţiei sale. Căutând în cutia cu bijuterii, Kathryn scoase un colier de perle şi îl ridică spre gât. Nehotărât, îl puse înapoi. Hugh începu să zâmbească. Îşi imagina prea bine ce gândea ea, după cum pufnea îmbufnată. Apoi Kathryn alese un colier din opal. După ce îl cântări din priviri mult timp, îl aruncă şi pe acesta înapoi în cutie.

— Nu-mi place Lady Aisting, rosti Kathryn deodată. Tu ce părere ai?

— Cred că e nedrept să judeci o persoană după o singură întâlnire, îi răspunse Hugh.

Kathryn bombăni auzindu-i răspunsul Apoi găsi colierul care i se păru potrivit cu ţinuta şi dispoziţia ei. Era colierul aurit al familiei, purtat întotdeauna de aleasa şefului clanului O’Neill. Nu numai că se potrivea perfect, dar era şi cât se poate de sugestiv pentru Aisting şi chiar pentru Hugh. Închise cutia şi se întoarse spre Hugh zâmbind.

— Mă ajuţi, te rog?

Hugh se ridică şi se apropie de ea. Luând colierul din mâna ei, i-l închise la spatele.

— Crezi că e drăguţă? întrebă Kathryn.

— Cine?

— Lady Aisting.

Kathryn încercă să-şi păstreze calmul şi să pară neinteresată, dar vocea ei trăda nerăbdare şi iritare.

— Ei?

— Destul de drăguţă.

Derutat la început de întrebările ciudate ale soţiei sale, Hugh îşi dădu seama deodată care era cauza acestora: Kathryn era geloasă.

Hugh zâmbi satisfăcut. Era perfect adevărat că oricine dorea întotdeauna ceea ce şi alţi oameni doreau. Cel puţin aparent, atenţia pe care o manifestase el faţă de Lady Aisting o determinase pe soţia lui să-şi manifeste gelozia.

— Eşti cumva geloasă? întrebă Hugh.

— Lady Aisting nu are nimic care să îmi lipsească, îi răspunse Kathryn.

După ce încheiase colierul, Hugh nu îşi retrăsese mâinile de pe gâtul Kathrynei. Cu îndemânare, îi masă umerii şi îi şopti aproape de ureche:

— Eşti atât de încordată, dragostea mea!

— Probabil emoţiile… murmură Kathryn, tresărind când buzele lui Hugh îi atinseră gâtul. Senzaţia îi era familiară şi, cu toate că tânjea după atingerea soţului ei, mintea i se opunea în continuare.

Hugh o întoarse cu faţa spre el şi o sărută pe buze. Apoi îi zâmbi şi îi oferi braţul său:

— Să ne alăturăm oaspeţilor noştri!

Salonul semăna cu un stup uriaş, în care forfoteala şi zumzăiala nu mai contenea. Braţ la braţ, Hugh şi Kathryn înaintară spre masa lor. Hugh îşi salută oamenii, iar Kathryn, respectată şi iubită de toţi, zâmbi şi înclină uşor capul, răspunzând tuturor.

Ajungând la masă, Hugh îi sărută mâna

ceremonios. Kathryn îi zâmbi la rândul ei şi aruncă o privire spre Aisting, remarcând că frumoasei blonde nu îi convenea ipostaza soţului devotat şi curtenitor.

În clipa următoare, Hugh îi oferi Kathrynei primul motiv de dezamăgire din multele ce aveau să-i urmeze.

— Nu trebuie să ne neglijăm musafirii, nu-i aşa, draga mea? o întrebă, eliberându-şi mâna. Ar trebui să fim cele mai bune gazde pentru oaspeţii noştri.

Fără alte cuvinte, Hugh o conduse pe Kathryn la capătul mesei, lângă Fiona, întorcându-se, se depărtă şi se aşeză pe locul dintre Aisting şi Lordul Burke.

Din locul ei, Kathryn privi de-a lungul mesei şi observă rochia lipsită de bun simţ a lui Aisting, ce lăsa goală o porţiune exagerat de mare a trupului ei. Se încruntă în momentul în care Hugh se aplecă şi-i şopti ceva lui Aisting.

— E ceva în neregulă? întrebă Fiona.

— Nu. Mă gândeam la asemănarea stranie între tine şi verişoara ta.

— Adevărat? Cu excepţia culorii ochilor nu ştiam că există vreo asemănare, spuse Fiona surprinsă.

Kathryn zâmbi rece.

— Mai povesteşte-mi despre Grania.

Tot timpul mesei, care i se păru fără sfârşit, Kathryn păstră un surâs şters pe figură. Politicoasă, ascultă flecăreala continuă a Fionei,

din momentul conceperii Graniei, până în momentul în care plecase spre Dungannon. Urmări foarte atentă fiecare privire şi cel mai mic gest al lui Hugh, până ce tristeţea o copleşi.

Când cina luă sfârşit, Hugh privi pentru prima oară în acea seară spre ea şi îi făcu semn că oştenii şi slujitorii trebuiau lăsaţi să continue petrecerea singuri. Împreună cu oaspeţii, plănuiră să se retragă în birou. Ridicându-se, Hugh îi oferi galant braţul său lui Aisting şi o lăsă pe Kathryn să fi urmeze împreună cu cei doi Burke, care schimbară priviri îngrijorate.

În birou, Hugh îl servi pe Lordul Burke cu un pahar de whisky şi observă iritarea crescândă a Kathrynei. Aisting refuzase să lase liber locul de lângă Hugh şi Kathryn se simţea ca un străin în propria 1 casă.

— Ai un gust admirabil în ceea ce priveşte bijuteriile, i se adresă Aisting lui Hugh îmi place foarte mult colierul soţiei tale.

Hugh vru să-i răspundă, dar Kathryn fu mai rapidă.

— Mulţumesc, spuse ea, mângâind încet colierul, stârnind astfel invidia lui Aisting. Este un colier extraordinar, cu o însemnătate absolut deosebită. A fost moştenit de-a lungul multor generaţii, ca simbol al femeii alese de conducătorul clanului O’Neill. Doar această femeie poate purta acest colier – atât timp cât este soţia şefului clanului.

Nu încăpea nicio îndoială asupra

avertismentului din cuvintele ei, iar Aisting o privi cu răutate. Hugh se înecă cu o înghiţitură de whisky.

— Ce mai e nou prin Dublin? îl întrebă el pe lordul Burke, încercând să schimbe subiectul conversaţiei pe un tărâm mai sigur.

— P… pardon?

Lordul Burke încercă să mascheze iritarea cauzată de cele două feline care îşi scoteau ghearele una la cealaltă.

— Katie, am auzit ceva grozav… interveni Fiona.

— Noutatea cea mai grozavă pe care am auzit-o vreodată a fost de departe cea legată de răpirea lui Lady Kathryn, o întrerupse Aisting nepoliticoasă.

Reduşi la tăcere, cei doi Burke şi cei doi O'Neill o priviră lung pe Aisting. Observând privirea soţiei lui, Hugh se simţi înfricoşat de sclipirea de ură şi duşmănie din ochii ei.

— Cât de greu trebuie să fi fost pentru tine, Hugh, continuă Aisting imperturbabilă. Cred că e destul de neplăcut ca soţia ta să devină ţinta tuturor glumelor, într-adevăr, trebuie să fie foarte neplăcut.

— Aisting cum îndrăzneşti să pronunţi asemenea cuvinte? ţipă Fiona. Nici pentru Katie nu a fost uşor să fie răpită!

Kathryn păli. Expresia ei devenise un amestec de durere şi ură.

«Cum îndrăzneşte pisica asta însetată de

sânge să îmi rănească soţia?» se întrebă Hugh morocănos, simţind impulsul de a o strânge de gât pe Aisting.

Din fericire pentru ea, Aisting era musafira lor şi trebuia deci tratată ca atare.

Prefăcându-se, Hugh se forţă să zâmbească.

— Ce spui Aisting? Mâine ar putea fi o zi grozavă pentru o excursie pe domeniul Dungannon-ului.

— Mi-ar face o foarte mare plăcere, răspunse Aisting, aruncându-i Kathrynei o privire triumfătoare.

— E timpul să îl hrănesc pe Matthew, anunţă Kathryn, ridicându-se de pe scaun. Trebuie să mă ocup de moştenitorul Dungannon-ului, continuă ea privindu-l cu dispreţ pe Hugh.

Mult mai târziu, după ce o trimise pe Polly la culcare, Kathryn nu reuşi să adoarmă. Se ridică din pat şi începu să meargă înainte şi înapoi prin cameră. Oprindu-se în faţa uşii de legătură, îşi dădu seama că aceasta era singura barieră reală ce o despărţea de dragostea soţului ei, dar nu avu curajul de a o deschide.

«Cât de atrăgătoare e Aisting!» admise ea în gând. «Şi câtă plăcere mi-ar face să o trimit imediat înapoi la Dublin sau în orice alt loc, cât mai departe de Dungannon…»

De fapt, nu era vina lui Aisting că se simţea atrasă de Hugh. Soţul ei avea, într-adevăr, multe calităţi: era fermecător, nobil, bogat şi, spera Kathryn, un om de onoare.

Şi, bineînţeles, nu îl putea condamna pe Hugh pentru faptul că era atras de o altă femeie. Aisting era atât de încântătoare şi-i putea oferi ceea ce ea, Kathryn, continua să-i refuze. Toate ar fi aşa cum ar trebui să fie, dacă ar reuşi să-şi învingă teama şi să se arunce în braţele lui Hugh.

Kathryn atinse cu o mână tremurătoare clanţa uşii, dar şi-o retrase imediat. Îşi lipi fruntea de uşa de legătură şi oftă, eliberând şuvoiul de lacrimi reţinute de câteva ore.

În camera sa, Hugh îi auzi suspinele şi se îndreptă spre uşa de legătură. Arzând de dorinţa de a o îmbrăţişa şi de a o linişti, Hugh atinse clanţa uşii, dar îşi retrase brusc mâna, de parcă acea clanţă ar fi fost înroşită de foc.

«Mai bine o las să plângă», hotărî Hugh. «Kathryn nu ar mai ceda niciodată dacă acum i-aş arăta bunătatea şi dragostea mea.»

Încet, Hugh se îndepărtă de uşă şi se aşeză în pat. Suspinele ce se auzeau încă din camera Kathrynei îl torturau îngrozitor. Întorcându-se pe o parte, îşi puse perna peste cap pentru a scăpa de teroarea suspinelor.

* * *

A doua zi dimineaţă, Hugh şi Aisting coborâră în curte şi se îndreptară spre grajd, pentru a începe plimbarea călare în jurul Dungannon-ului. Simţindu-se onorat şi amuzat, în acelaşi timp, de faptul că o tânără doamnă manifestase dorinţa de a vizita împrejurimile castelului, Hugh o conduse pe Aisting spre grajduri, ascunzându-şi zâmbetul.

În ceea ce o privea pe Aisting, ea spera că vor fi singuri o bună bucată de vreme şi că va avea ocazia să continue să-l ademenească pe Hugh. Dacă totul reuşea, ar fi devenit favorita celui mai puternic nobil irlandez, gazda lui la fiecare călătorie pe care acesta ar fi făcut-o la Dublin. Bineînţeles, soţia şi copiii urmau să rămână la Dungannon, în timp ce ea s-ar fi bucurat de faimă şi onoruri princiare.

Sabie, bunul cel mai de preţ al Kathrynei, îi atrase atenţia lui Aisting.

— Nu am văzut până acum un cal mai minunat ca acesta, îi spuse lui Hugh.

— Sabie este darul meu pentru Kathryn, îi răspunse Hugh, privind-o mândru.

— Cât de generos eşti! murmură Aisting.

Ochii ei verzi ca două safire sclipiră cu şiretenie şi în obraji îi apăru un val de roşeaţă aproape imperceptibilă.

— Am putea face mâine-dimineaţă o plimbare călare? o întrebă Hugh.

— Aş vrea să îl călăresc pe Sabie, îi spuse Aisting, imaginându-şi că Hugh era mai mult decât interesat de ceea ce îi putea ea oferi.

Altfel nici nu se putea…

— Nu… mormăi Hugh, gândindu-se să nu rănească sentimentele şi mândria Kathrynei.

— Sunt convinsă că Lady Kathryn nu va fi supărată pentru o scurtă plimbare, insistă Aisting. Bineînţeles, îi voi cere permisiunea.

— Foarte bine, renunţă Hugh în faţa

argumentelor ei.

Apoi îi oferi braţul şi, discutând tot feluri de fleacuri, se întoarseră încet în curte, unde Hugh o rugă să se alăture doamnelor, întrucât el avea câteva probleme de rezolvat.

Îndreptându-se spre grădină, Aisting le observă pe Fiona şi pe Kathryn şi se furişă în spatele lor. Erau aşezate pe o bancă, iar în spatele lor era un gard viu înalt. Ceva din comportarea şi înfăţişarea lor îi sugeră lui Aisting faptul că purtau o discuţie serioasă şi confidenţială. Sperând să capete informaţii pe care le-ar fi putut folosi în interesul ei, Aisting se strecură în spatele gardului viu şi le spionă.

— Ştiu că te frământă ceva, spunea Fiona. Aisting cumva?

— Parţial, admise Kathryn. Mi-am dat seama că a pus ochii pe soţul meu.

— Îmi pare rău, se scuză Fiona. Nu mi-am imaginat niciodată că se va întâmpla aşa ceva. După botez, voi insista să ne întoarcem imediat la Dublin.

Aisting strânse din dinţi, blestemându-şi verişoara.

— Totuşi, cea mai mare parte a vinei îmi aparţine, spuse Kathryn.

— Ce vrei să spui?

Kathryn deschise gura, dar ezită şi îşi întoarse privirile spre parc jenată. Respirând adânc, îi mărturisi:

— Eu şi Hugh nu dormim împreună.

— Oh, sărăcuţa de tine! îmi pare foarte rău…

— E hotărârea mea, nu a lui, spuse Kathryn privind-o fix pe Fiona.

Fiona fu surprinsă.

— Bine, dar e evident că îl iubeşti pe Hugh. De ce îl respingi atunci?

— Mi-e frică, şopti Kathryn. Turlough… Turlough…

Se opri incapabilă să-i răspundă. Dar singurul lucru de care nu-i era frică Fionei era intimitatea.

— Dar ce s-a întâmplat? o întrebă cu o voce gravă şi înceată, înfricoşată de posibilul răspuns al lui Kathryn.

— Eu… reuşi să vorbească Kathryn. M-a atins…

— Doar erai prizoniera lui…

— Dar eu l-am urât pe Turlough şi… mă simt murdară, pângărită, continuă Kathryn. Dacă Hugh şi cu mine, ştii… n-am putea să…

Pe figura Fionei apăru o expresie clară de uşurare şi un zâmbet curajos. Începu chiar să râdă în hohote, până ce la colţurile ochilor îi apărură lacrimi. În cele din urmă, Fiona se linişti, redevenind serioasă. Îngrozită şi mirată, în acelaşi timp, Kathryn rămase cu privirea aţintită asupra ei, neştiind ce să creadă. Cum putea oare prietena ei să găsească un motiv de râs în necazul ei?

— Katie O'Neill, cum este posibil ca, după două căsătorii cu doi bărbaţi puternici şi virili, şi după ce ai născut trei copii, să mai fi atât de naivă?

Uimită, Kathryn o întrebă:
— La ce te referi?
Cu un aer de superioritate, Fiona ridică o sprânceană, spunându-i:
— Nici eu nu am fost fecioară în noaptea nunţii. Mă consideri cumva murdărită de faptul că m-a atins şi un alt bărbat înaintea lui Michael?
— Păi… ezită Kathryn, evitând un răspuns exact.
— Mulţumesc, îi spuse rece Fiona, apoi îi zâmbi. Cu toate că soţul meu ar trebui să mă cunoască mai bine, el crede că am fost virgină. Sau aproape… Iar Hugh crede acelaşi lucru despre tine. Bărbaţii îndrăgostiţi sunt uneori orbi.
În ciuda tristeţii ce i se citea pe chip, Kathryn zâmbi.
— Sfatul meu este să începi imediat o viaţă normală împreună cu Hugh, spuse Fiona.
Auzind zgomot de paşi, cele două femei priviră în jurul lor surprinse. Cel mai placid dintre zâmbete era întipărit pe figura lui Aisting, mascând furia cu care o privea pe verişoara ei. Cu puţin noroc, lady Kathryn nu va urma sfatul Fionei.
A doua zi dimineaţă, foarte devreme, Kathryn se îndreptă spre boxa lui Sabie. Petrecuse încă o noapte lungă şi chinuitoare, fără somn, în camera ei şi urmele oboselii îşi făcură apariţia pe faţa ei, ca dovadă a grijilor şi neliniştilor care o frământau. Ca prin farmec, contesa se transformase într-un grăjdar, fiind îmbrăcată cu o

pereche de pantaloni, o cămaşă, cizme confortabile de piele şi pălărie.

O plimbare călare cu Sabie i-ar fi adus puţină linişte în gânduri. Apoi, prinzând putere şi încredere, urma să lupte împotriva mizerabilei ce cuteza să-i strice căsnicia.

Intrând în grajd, Kathryn rămase nemişcată, cu privirea aţintită asupra priveliştii ce i se deschidea în faţa ochilor. Hugh încălecase pe armăsarul său, în timp ce *mizerabila* se învârtea în jurul său.

Aisting o observă prima pe Kathryn şi îi zâmbi triumfătoare. Pentru un observator din afară, Aisting era contesa, iar Kathryn era camerista.

Privirea Kathrynei se opri asupra calului pe care voia să încalece Aisting şi ochii i se deschiseră larg. Ceea ce vedea depăşea puterea ei de imaginaţie.

— Ce înseamnă asta? întrebă nervoasă.

La sunetul vocii Kathrynei, Hugh se întoarse şi îi zâmbi, sesizând enervarea din vocea soţiei sale. Îi măsură înfăţişarea băieţoasă, apoi se întoarse spre Aisting, de parcă le-ar fi comparat. O înclinare aproape imperceptibilă a capului trădă rezultatul comparaţiei. Apoi o privi din nou pe Kathryn.

— Aisting şi cu mine mergem să călărim, îi răspunse Hugh. Vrei să ne însoţeşti?

— Sabie îmi aparţine! Dă-o jos de pe calul meu!

Hugh se întoarse încet spre Aisting, care

refuză să-l privească. Se părea că fermecătoarea Aisting minţise în legătură cu permisiunea de a-l călări pe Sabie. Oricum nu mai rămânea nimic de făcut. Hugh îşi dădu seama că era prins undeva la mijloc, între ciocan şi nicovală. Nu-i rămânea decât să apeleze la bunul simţ al soţiei sale, urmând să discute problema cu ea mai târziu. Ce altceva mai putea face?

— Katie, grajdurile sunt pline de cai minunaţi, spuse Hugh arătând cu un gest în jurul său. Alege-ţi alt cal.

— Îl vreau pe Sabie! zise Kathryn bătând nervoasă din picior.

— Sabie este al tău pentru că eu ţi l-am făcut cadou, îi răspunse Hugh nervos. Uiţi că Aisting este musafira noastră! Scuză-te imediat!

Trecură câteva clipe în care Kathryn şi Hugh se înfruntară din priviri. În cele din urmă, Hugh sparse tăcerea:

— Aşteptăm…

— Du-te dracului! explodă Kathryn arătându-i pumnul. Şi ia-ţi şi musafira cu tine!

Se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă grăbită.

— Vino imediat înapoi! strigă Hugh, însă Kathryn grăbi pasul începând să alerge.

Privind-o, Hugh izbucni în râs. Pantalonii ei erau perfecţi pentru şoldurile şi coapsele ei apetisante.

— Îmi pare foarte rău că din cauza mea ai atâtea neplăceri, se scuză Aisting, încercând să-i capteze atenţia.

— Fii serioasă, îi răspunse Hugh, abţinându-se să nu o sugrume. Te rog să accepţi scuzele mele pentru purtarea Kathrynei.

Aisting zâmbi.

— Cum aş putea refuza asemenea galanterie de la un asemenea bărbat?

Atrăgând privirile servitorilor curioşi, Kathryn intră grăbită în hol, urcă scările şi intră în camera ei trântind uşa. Se îndreptă spre fereastră şi privi în curtea castelului.

— Aici este, se auzi vocea iritată a lui Maude care intră în cameră. Am crezut că nu ai găsit-o.

Kathryn se întoarse. Observându-i expresia plină de tristeţe, Maude îl luă pe Matthew din braţele lui Nellie şi o trimise pe doică să aibă grijă de fete.

Aşezându-se pe un scaun, Kathryn îşi dezgoli sânul. Fără a spune nimic, îşi luă fiul din braţele menajerei şi îi oferi un sfârc. Matthew începu imediat să sugă.

— Simt că îmi pierd soţul, murmură Kathryn privind-o speriată pe Maude.

Se forţa să nu izbucnească în plâns.

— Nu e de mirare, veni răspunsul imediat al lui

Maude. La urma urmei, nu e un secret pentru nimeni că nu dormi în acelaşi pat cu contele.

— Vezi-ţi de treburile tale! rosti Kathryn scurt.

— Îţi place sau nu, mă vei asculta până la capăt! se răsti Maude la ea. Te-am întâmpinat aici ca mireasă a lui Shane şi, când a murit, te-am

ajutat să îl îngropi. Am fost de faţă la naşterea fetelor tale şi te-am ajutat să treci peste pierderea unui copil. Şi tot eu am avut grijă de tine când Turlough ţi-a făcut rău. Vezi, ţi-am fost mai mult decât o mamă şi ai datoria să mă asculţi.

Kathryn scutură din cap, cerându-şi scuze.

— Aşa e mai bine. Spune-mi, îl iubeşti pe conte?

— Da.

— Atunci luptă pentru el!

— Dar cum?

Maude pufni.

— Ştii răspunsul la această întrebare.

— Nu pot!

— Dacă te aştepţi ca el să trăiască la fel ca un călugăr, te înşeli, draga mea. E nedrept şi nu e natural, îi spuse Maude. El te iubeşte, dar chiar şi dragostea are limitele ei. Apropie-te de el şi el se va apropia de tine. Crede-mă, Hugh nu este Turlough!

— Mă voi gândi…

Maude înclină neîncrezătoare din cap şi vru să plece, dar se opri în pragul uşii, avertizând-o:

— Lady Aisting este mult prea frumoasă. Nu sta prea mult pe gânduri sau vei pierde totul!

Uşa se închise apoi în urma ei.

Kathryn se încruntă. Îl privi pe Matthew ai cărui ochi erau pe jumătate închişi, copleşiţi de plăcerea de a se afla la pieptul mamei lui.

— Tot mai eşti flămând? şopti Kathryn la urechea copilului. Hai să vedem şi dincoace!

Aproape sătul, Matthew protestă zgomotos când Kathryn îl mută pe cealaltă parte.

— Ce spui, prinţul meu? îl întrebă Kathryn privindu-l. Ce-ar trebui să facă mama?

Sătul, Matthew deschise ochii la auzul vocii ei, dar nu-i dădu niciun răspuns.

Capitolul 21

Capela Dungannon-ului se umpluse până la refuz cu oaspeţi de seamă, oştenii lui Hugh, slujitori şi căpetenii, ce veniseră să asiste la botezul lui Matthew Timothy Conn O'Neill. Într-o bună zi, el urma să devină stăpânul a tot ceea ce îi înconjura, presupunând că englezi nu vor fura totul până atunci.

Cei doi O'Neill şi cei doi Burke erau aşezaţi în faţa altarului, lângă pastor. Ţinându-l pe Matthew în braţe, lordul Burke şi soţia sa, zâmbeau mândri, între părinţii copilului. Kathryn era aşezată la stânga Fionei în timp ce Hugh stătea în dreapta Lordului Burke.

După ce pastorul începu slujba, Kathryn îşi fixă privirea asupra lui Hugh, măsurându-l atentă, din cap până la picioare. Ajungând cu privirea asupra semnului masculinităţii lui Hugh, ochii ei străluciră, amintindu-şi pasiunea iubirii lor.

«Oare îl voi pierde dacă nu mă întorc cât mai repede în patul lui?» se întrebă Kathryn în gând, admirându-i pieptul puternic acoperit de cămaşa de mătase şi vesta de catifea. Având în vedere cât

de mult îl iubea, oare ar putea să suporte pierderea lui? La un moment dat, Kathryn roşi. Colţurile buzelor lui Hugh se strânseră într-un zâmbet discret, în timp ce privirea lui îi paraliză orice reacţie.

Foarte încet, Hugh îşi plimbă privirea asupra corpului ei, fixându-se asupra zonelor moi şi curbate.

Kathryn se simţi ca şi cum ar fi fost dezbrăcată de privirea lui Hugh. Două pete roşii îi apărură în obraji când Hugh îi zâmbi curtenitor.

«Doamne!» gândi Kathryn, incapabilă să-şi desprindă privirea de la el. Cum de putea să-i facă una ca asta, în faţa unui preot şi a unei mulţimi de oameni adunaţi în capelă? Era de-a dreptul indecent!

Speriat de apa sfinţită în care urma să fie cufundat, Matthew începu să ţipe şi să plângă, rupând vraja din privirea lui Hugh. Lordul Burke îl depuse cu o vădită uşurare în braţele mamei sale. Spre uşurarea Kathrynei, ceremonia se sfârşi peste puţin timp şi toată lumea se îndreptă spre salonul cel mare al castelului.

Atmosfera festivă îi cuprinse imediat pe toţi oaspeţii şi locuitorii castelului. Luându-l pe Matthew din braţele Fionei, Kathryn i se alătură lui Hugh, întâmpinându-şi oaspeţii la intrarea în salon. Mândri, îl prezentau tuturor pe micul moştenitor al Dungannon-ului.

— Dumnezeule mare… şopti Hugh. Se pare că există mai mulţi O’Neill în *Ulster* decât săraci în

Londra.

— Irlandezii sunt foarte prolifici, de asta poţi fi sigur, îi răspunse Kathryn cu un zâmbet. Oricum sunt tot atât de sigură că au venit chiar aşa de mulţi ca să îl privească şi pe conte, nu numai pe moştenitorul lui.

— Sau poate au venit să te admire pe tine, o completă Hugh. Doar tu eşti femeia care a reuşit să zdrobească inimile a doi bărbaţi O'Neill.

— Dacă nu-ţi aminteşti, dragul meu, la început, eu am fost prizoniera ta.

Hugh vru să-i răspundă, dar Matthew începu să plângă, proclamând faptul că îi este foame.

— Temperamentul fiului tău seamănă exact cu al tău, îi spuse Kathryn. Vezi să-i dai un exemplu mai bun pe viitor! Şi acum, te rog să mă scuzi, trebuie să îl hrănesc pe fiul nostru cel nesătul.

«Nu e nicio îndoială asupra sclipirilor din privirea Kathrynei», decise Hugh, urmărind-o cu privirea. Nevasta lui cea încăpăţânată era gata să se întoarcă în patul lor. Şi, dacă totul mergea bine, Kathryn va dormi în patul lui chiar în noaptea următoare. Sau poate chiar mai devreme.

Hugh scrută mulţimea, căutându-l pe Patrick. Găsindu-l, se îndreptă încet spre el şi îl rugă să îl ajute să rămână singur cu Kathryn. Fără a şti că era vânat, la rândul lui, Hugh părăsi salonul şi se îndreptă spre grădină. Vânătorul, Lady Aisting îl urmă imediat.

Sus, Kathryn îl hrăni pe Matthew şi îl lăsă în grija lui Nellie. Coborî apoi din nou în salon.

Planul ei era simplu. Trebuia cumva să cadă în braţele lui Hugh şi să revină în patul lui. Ajungând în salon, îl căută din priviri, dar nu-l zări.

Apoi, salutându-şi oaspeţii, Kathryn ajunse în cele din urmă în faţa lui Patrick.

— Ştii cumva unde e soţul meu? îl întrebă ea.

— Cred că a ieşit să ia puţin aer.

— Unde s-a dus?

Patrick o văzuse pe Aisting luându-i urma lui Hugh, aşa încât ezită câteva momente.

— Cred… că spre grădină.

— Mulţumesc. Îl găsesc eu.

Kathryn porni spre ieşire, dar Patrick o opri.

— Nu ar trebui să stai cu musafirii?

— E important să vorbesc cu el acum, îi răspunse Kathryn, eliberându-şi braţul.

Aruncă o privire superficială mulţimii.

— Văd că oaspeţii noştri se distrează de minune şi fără noi.

Apoi ieşi din salon.

«Orice s-a întâmplat, nu e numai vina lui!» se gândi Patrick. La urma urmei, el îşi făcuse datoria şi încercase să o oprească. Se îndreptă spre hol. Era mai bine ca el să stea pe acolo, unde putea să alunge curioşii şi eventual o putea ajuta pe cea care urma să piardă bătălia pentru Hugh.

Kathryn intră în grădină, mergând pe aleea principală. Cu toate că zilele erau însorite şi calde, seara, răcoarea începutului de octombrie se făcea simţită şi o făcea să tremure.

Rememorând ceea ce avea să-i spună lui

Hugh, Kathryn ajunse în faţa cuplului Hugh-Aisting înainte de a se mai putea opri. Într-o clipă, veselia de pe chipul ei dispăru ca şi cum nici nu ar fi fost acolo.

Pe alee, în faţa ei, erau Hugh şi Aisting, uniţi într-o îmbrăţişare pasionată, cu trupurile şi buzele lipite. Din nefericire, Kathrynei îi scăpă amănuntul că Hugh încerca din toate puterile să o îndepărteze cât mai repede pe Aisting.

Kathryn explodă şi, fără să mai stea mult pe gânduri, o apucă pe Aisting de păr şi o trase sălbatic, până ce îi despărţi. Nefiind satisfăcută cu atât, Kathryn o împinse pe Aisting la pământ.

— Poate că mi-ai luat calul, dar asta nu-ţi dă dreptul să-mi iei şi soţul! şuieră ea.

Apoi Kathryn se întoarse spre Hugh, care rămăsese fără cuvinte.

— Trădătorule!

Dar, ca o furtună iscată într-o zi caniculară de vară, tot aşa se sfârşi şi izbucnirea Kathrynei, care se întoarse grăbită pe călcâie şi alergă spre castel.

— Katie! o strigă Hugh.

Apoi, oftând, o urmă în fugă. La baza scărilor, o ajunse şi o prinse de braţ, întorcând-o spre el. Kathryn se feri de atingerea lui, dar Hugh refuză să-i dea drumul.

— O sărutai pe Aisting! îl acuză ea…

— Nu, Aisting mă săruta, insistă Hugh.

— Şi care dracu’ e diferenţa?! strigă ea, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

Hugh ridică palma şi o lovi peste obraz.

— Te iubesc, Katie! Numai pe tine! strigă el.

Kathryn rămase nemişcată, iar Hugh coborî încet mâna şi îi eliberă braţul. Privirea ei plină de reproş îl ţintuia şi îl judeca, verdictul fiind: vinovat! îşi ridică şi ea mâna şi, cu toată puterea ei, îl pălmui. Apoi, izbucnind în plâns, se întoarse şi urcă scările, îndreptându-se spre camera sa.

Deprimat, Hugh nu o urmă. Se aşeză pe ultima treaptă şi îşi frecă obrazul ce îl ardea. Palma dreaptă a Kathrynei era perfect întipărită pe chipul lui. Două cizme negre apărură în faţa lui şi Hugh ridică privirea. Patrick îl privea cu dispreţ.

— Dispari, îl preveni Hugh, sau capul tău va sta în turlele castelului Dublin!

Patrick nu îl luă în seamă şi se aşeză lângă el.

— Nu este totul pierdut, îi spuse. După ce Katie se va linişti, îşi va schimba purtarea. La urma urmei, i-ai spus şi tu, la fel ca toată lumea din salon, că o iubeşti. Care femeie poate rămâne insensibilă la o asemenea declaraţie făcută cu voce tare?

Hugh îl privi, dar nu-i răspunse.

— Toţi din *Ulster* sunt convinşi de acest lucru, continuă Patrick. Imaginează-ţi! Marele conte de Tyrone îşi declară public dragostea nemărginită pentru soţia sa. Linişteşte-te şi tu, îl sfătui Patrick, neluând în seamă încruntarea contelui. Musafirii vor crede că tu şi soţia ta vă consumaţi dragostea ce vă uneşte.

— Du-te la dracu’! izbucni Hugh, ridicându-se şi îndreptându-se spre birou unde putea găsi

whisky şi linişte.

Rănită şi derutată, Kathryn se plimba cu paşi mari în camera sa. Desculţă şi îmbrăcată doar cu o cămaşă de noapte transparentă, nu simţea răcoarea ce pătrundea în cameră prin fereastra larg deschisă. Durerea o făcuse imună la senzaţia de frig.

«L-am pierdut pe Hugh pentru totdeauna…» gândi Kathryn. Faptul că îl lovise, după ce el îi declarase că o iubeşte numai pe ea, era de neiertat. Soţul ei era doar un bărbat, nu cel mai bun, ci doar un bărbat cu dorinţe trupeşti. Faptul că ezitase atât de mult să-i ofere dragostea ei, urma să-i macine singurătatea.

— La dracu’ cu mândria mea nesuferită!

Sunetul vocii ei o făcu să-şi dea seama că se afla în faţa uşii lor de legătură. «Oare să îndrăznesc să mă apropii acum de el? Ce ar putea spune? Oare mă vrea pe mine sau pe Lady Aisting? Singura cale de a afla este…»

Cu o mână tremurândă, Kathryn deschise uşa şi păşi în camera lui Hugh. Închise uşa în urma ei, pentru a bloca orice urmă de retragere plină de laşitate. Apucă poalele cămăşii de noapte şi, ca o floare căreia îi cad petalele, o scoase, aruncând-o pe podea.

Inspirând adânc, îşi făcu curaj. Kathryn privi chipul soţului ei câteva clipe şi, în cele din urmă, frica o copleşi din nou. Se întoarse, intenţionând să plece înapoi în camera sa. Deodată, Hugh o prinse de mână şi o trase spre pat.

— Vii cumva în pat? o întrebă Hugh, aproape nas în nas cu soţia sa. Sau ai ceva foarte urgent să-mi spui? continuă el şi începu să râdă

— În pat… murmură ea, liniştită.

Apoi Kathryn îl sărută, punându-şi toată energia şi dorinţele în acest sărut nimicitor.

— Eşti rece, draga mea. Lasă-mă să te învelesc şi să te încălzesc, îi şopti el.

Acceptându-i invitaţia, Kathryn se strecură sub pătură. Se întinseră lipiţi unul de altul. Simţindu-i căldura corpului, Kathryn tresări.

— Te mai doare obrazul? îl întrebă.

— Nu, îi răspunse el, mângâind-o tandru. Ţi-e frică?

— Nu.

Sărutul lui îi întrerupse cuvintele, căutând cu limba dulceaţa gurii ei.

O sărută lung, apoi coborî pe gât, pe braţe, pe umeri, pe piept… Kathryn tresări şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Hugh îşi îngropă faţa în pieptul ei, în timp ce ea îl strânse din toate puterile cu pasiune.

— Încet, iubito, îi şopti Hugh.

Îi atinse cu buzele sfârcurile sânilor şi Kathryn simţi dragostea renăscând între coapsele sale, în timp ce limba lui Hugh coborî spre pântecul ei, lăsând în urmă o dâră arzătoare. Atingându-i coapsele, Kathryn gemu adânc, din toată fiinţa ei.

— Iubeşte-mă! şopti Kathryn.

Hugh împinse încet, încet, făcând-o să ţipe de plăcere la fiecare mişcare. Kathryn îi cuprinse cu

picioarele mijlocul şi răspunse dragostei lui. Înlănţuiţi sălbatic, deveniră o singură fiinţă, prinsă în vârtejul iute şi necruţător al pasiunii.

— Hugh! explodă Kathryn în extaz, în timp ce Hugh împrăştia sămânţa sa în lumea ei minunată.

Hugh oftă şi se înfioră, rămase nemişcat câteva secunde, apoi se ridică şi o sărută pe gât. Iubirea lui Kathryn îl făcea să nu-şi dorească altceva decât regatul patului lor. În timp ce bătăile inimilor li se potoliră, căzură amândoi într-un somn adânc…

În clipa următoare, în cameră apăru Maude alergând. O urmau Patrick, Maeve, Shana şi Vulcan. Hugh se ridică somnoros şi o acoperi pe Kathryn de privirile intruşilor.

— Lady Kathryn a dispărut! rosti repede Maude. Iar Matthew ţipă de foame.

— Am verificat în grădină şi la grajduri, adăugă Patrick. Sabie este la locul lui.

Un cap ciufulit ieşi de sub pătură, lângă Hugh.

— Aduceţi-l pe Matthew aici, porunci Kathryn ridicându-se în fund, acoperindu-şi pieptul cu pătura.

Cu un zâmbet gata să se transforme într-un hohot de râs, Patrick îl privi pe Hugh care ridică sprâncenele mirat spre el. Vulcan lătră şi se urcă deodată pe pat, făcând-o pe Kathryn să scape pătura, rămânând cu sânii descoperiţi. Cu o figură ruşinată, trase iute pătura învelindu-se. Hugh chicoti, în timp ce Maeve şi Shana se repeziră spre pat, pentru a-şi îmbrăţişa mama.

— Te rog, Maude, adu-l pe fiul meu aici.

Maude ieşi ca o furtună să-l aducă pe Matthew.

— Nu porţi haine, mama, observă Maeve. Ce faci?

Hugh zâmbi, abţinându-se să o privească.

— Mă joc cu tata, îi răspunse Kathryn fetiţei.

— Pot şi eu? întrebă Shana.

Hugh izbucni în râs şi Patrick i se alătură.

— E un joc pentru oameni mari, draga mea.

Kathryn îi zâmbi fetiţei.

— Cine vrea să facă o plimbare cu poneiul?

Cele două fete izbucniră în ţipete de încântare.

Fără a mai fi nevoie de o altă invitaţie, Maeve şi

Shana ieşiră alergând din cameră, urmate de Vulcan, care se ciocni de picioarele lui Maude.

— Patrick, spune-i lui Polly că voi avea nevoie de serviciile ei mai târziu, mai spuse Kathryn când acesta se pregăti să iasă din cameră.

— Soţia mea va fi foarte încântată să audă această veste, mai ales că de vreo două ore stă aplecată deasupra ligheanului din camera ei.

— Polly e bolnavă? întrebă Maude, alertată.

Patrick se întoarse zâmbind către soacra sa.

— Nu, mamă dragă, e însărcinată.

Apoi ieşi din cameră imediat, hohotul lui de râs răsunând pe coridor.

— Of! pufni Maude, dându-i-l pe Matthew Kathrynei. În sfârşit a făcut şi neisprăvitul de

Patrick ceva bun.

Kathryn se strecură sub pătură şi îi oferi copilului un sfârc. Matthew începu să sugă febril, de parcă ar fi fost prima şi ultima lui masă.

— Spune, te rog, oaspeţilor noştri că nu ne vor vedea la cină.

— Da, domnule.

Uşa se închise încet.

Mulţumit, Hugh îl privi pe Matthew care continua să sugă cu îndârjire.

— Cam pofticios, nu-i aşa? o întrebă pe Kathryn.

— Asemănarea cu tine este izbitoare.

Hugh zâmbi şi o îmbrăţişă pe Kathryn. Strângând-o în braţe, o gâdilă, făcând-o să râdă.

— Ar trebui să am în vedere angajarea unei doici pentru a-l alăpta pe Matthew, spuse Kathryn imitând-o pe Aisting. Un copil flămând poate întrerupe atâtea activităţi interesante… Ce spui, contele meu?

Hugh o întoarse cu faţa spre el şi îi înălţă bărbia cu un deget. Un timp, îi zâmbi şi o privi fix în ochii ei verzi ca două smaralde, apoi o sărută.

— Dulcea mea contesă, şopti Hugh, te iubesc!

Sfârşit

ISBN 973-96962-2-8
Lei 4400